Spiritüel Rehberlik ve Sezgi

Carly Newfeld

Diyanet

SPİRİTÜEL REHBERLİK ve SEZGİ

Carly Newfeld

Çeviri: Nur Nirven

DHARMA®

İçindekiler

Teşekkür 7
Giriş 13

Gözden Geçirme: Rehberliğin Ruhu 19

Rehberliğin ve Sezginin Temelleri 29
1. Sezgi, İçgüdü, Niyet ve İmajinasyon 31
2. Sakin Küçük Ses 47
3. Şapkanıza Yapışmak: Harekete Geçen Rehberlik .. 57
4. Donuk Bir Işık Verme ve Parlak Bir Işık Saçma .. 69

Dünyaları Dokuma 83
5. Sezgiyle Muhakeme Arasındaki Sınır 85
6. Bilgeliğin Bedeli 99
7. Haritalar, Rehberler ve Çocuk Sesleri 121
8. Her Gün Önceden Bilme 139
9. Büyük Rehberlik 153
10. Özet.....171

Sözlükçe.....183

Kaynakça 185

Teşekkür

24 Aralık 1961'de evimin yakınındaki tepelerde yürürken her şeyi bilen, aşkın, sevgi dolu İlahi Bilincin getirdiği bir aydınlatmayı kendiliğinden deneyimledim. Onüç yaşındaydım. Noel tatilinden sonra okula döndüğümde İngilizce dersinde bizden tatilimiz konusunda bir deneme yazmamız istendi. Deneyimim hakkında iki sayfa yazdım, heyecanla onu öğretmene verdim; böylesine esin veren iyi bir yazı için "A" almayı umuyordum.

İki gün sonra denemem üzerine kırmızıyla "beni gör" yazılmış olarak geri geldi, öğretmen sert bir şekilde beni sınıfın önüne çağırdı. Bana böyle kafirce bir "saçmalığı" nereden kopya çektiğimi sordu. Ben, onun gerçek olduğunda ısrar ederken beni yalancılıkla suçladı, sonunda denememi çöp kutusuna attı. Aşağılanma ve düş kırıklığı ile karşı karşıya kalarak bir an utandım. Sonra sırama geri dönerken netliğin çakan şimşeği bana isabet etti. Hayatımı, tepede deneyimlediğimin gerçek olduğunu kanıtlamaya adayacağımı ve

başkalarına, içlerindeki sevgi dolu ilahiliği, gerçek seslerini ve konuşma cesaretini bulmaları için rehberlik edeceğimi anladım. Bu kitap, o gün okulda içimden söz verdiğim şeyin küçük bir parçasıdır.

Teşekkür edecek çok kişi var. Bu kişilerden hikayelere katkıda bulunan bazıları adlarının açıklanmasını istemediler, onların isteklerine saygı göstereceğim. *Findhorn Kitapları* adlı dizi fikri Findhorn Yayınları'ndan Karin Boglio'nun aklına geldi, bu ilk dizinin bir parçası olmaktan onur duyuyorum; özenli desteğin, güvenin ve tazelediğin dostluk için teşekkürler sevgili Karin. Yazma ritmini anında yakalayan, kitapta yaptığım tuhaflıkları mükemmelce engelleyen Findhorn Yayınları editörü Elaine Harrison'a, sabrı ve varlığı için Thierry Bogliolo'ya özellikle teşekkür ediyorum.

Bu rehberliğin farklı tarzlarda, yine de her zaman aynı kaynakta, Kalbin içindeki yolda tezahür ettiğini bana ilk gösterenler Eileen Caddy, Dorothy Maclean, Peter Caddy ve David Spangler'dı. Onların disiplinleri, örnek olma ve ne beklediklerini öğretme yetenekleri benim rotamı belirledi. Bu kitap, onların Findhorn Topluluğu'nu kurup geliştirirken yaptıkları çalışmalara ve hayatlarına duyulan şükranın küçük bir anısıdır. Peter'ın *In Perfect Timing*'ından (Mükemmel Zamanlamada) alıntı yapmama izin verdiği için Findhorn Yayınları'na özellikle teşekkür ediyorum. New Mexico, Abiquiu'da güneşli yassı tepedeki harika sohbeti, Devalar âlemiyle ilk temasını köklü şekilde açıklaması ve Findhorn'un hikayesi için Dorothy Maclean'e çok müteşekkirim.

Özellikle Marty Carroll, Jean Tobias Boone, Shama Beach, Denise Kanyon, Patty J., Yukiko Amaya, Jordan Minken, James Schultz ve Elaine Pinkerton olmak üzere çay içerken özel öykülerini paylaşan herkese teşekkür ediyorum. Maggie Caffery, Amantha Murhpy, Stephan Collector, Ed Bickford ve Robert Blakesley aralarında olmak üzere rehberliklerinin ve sezgilerinin sesleri buraya dahil edilen, ülkenin ve dünyanın her yerindeki arkadaşlara teşekkürler. Öykülerinin, son düzeltmeye yetişmediği birçok arkadaşımla da çay ya da "sanalçay" içtim. Katılmaya istek duyduğunuz ve hayatımda olduğunuz için teşekkürler. Katılan herkese teşekkür ediyorum. Öykünez burada hafifçe değinilerek sunulmuş olsa bile sizin rehberliğinizi bulmanızın kişisel, kimi kez de yalnız başına yapılan bir yolculuk olduğunun çok iyi farkındayım. Bunu anlamanın ve içteki bilgiye dayanarak davranmanın gerektirdiği sürüp giden cesaret için hepinize derin saygı duyuyorum.

Son haftadaki bilmeceyi tamamlamam için bana yardım eden Elizabeth Papapetrou'ya, yazarın yolculuğunun ince ayrıntılarını paylaşmak için mükemmel zamanda ortaya çıkan Nicky Leach'e (ve kremalı çilekler için de), Thomas'ın mektuplarından bir alıntıyı kullanma izni veren "Sevgi Elçisi" James Twyman'a özellikle teşekkür ediyorum.

Sevgili arkadaşım ve kardeşim Greg Friedman tutarlı, ilkeli sarsılmazlığın, kaçık nüktedanlığın ve kelimenin en gerçek anlamıyla verdiğin cesaret için sana teşekkür ediyorum. Yıllardan beri "sözlerimin gerisindekini" işitmiş olan Ann Harvey, Cynthia Fulreader, Lucy Loscocco, Narayani Stein, Wendy Feldman Bohoskey ve Joanna Walter derin bilgeliği-

niz ve kardeş olarak hayatımda var olduğunuz için teşekkür ediyorum. Başından beri bu yolculuğu benimle paylaşan ve böyle yapmaya devam eden ikiz kardeşim Sarah Newfeld Green'e çok teşekkürler. Bruce Scott, beni alışılmışın dışında motive edip kendi yazı serüveninde seninle oynamama izin verdiğin nazik arkadaşlığın için sana teşekkür ediyorum. Küçük kalmama izin vermedikleri için Nura, Kathleen Loeks ve Judy Scher'e, buraya yapmak (nasıl da keyif almak için!) için geldiğim şeyin ciddiliğini bana hatırlattığı için Genoa Bliven'e teşekkürler. Özellikle Chellis Glendinnig, Katly Sanchez ve Consuelo Luz olmak üzere ayağa kalkıp sayılmaya istekli olan Kuzey New Mexico'da topluluğundaki çok sayıda kadına saygılar ve teşekkürler. Yazmak siyasi bir edim ve bu sadece bir başlangıç. Ayağa kalkıp sayılmayan ya da yerlerine oturmaları söylenen bütün kadınlara, çocuklara, yetişkinlere ve erkeklere saygılar ve teşekkürler. Tekrar ayağa kalkın! Sesinizin ve varlığınızın saydığını bilin, biz seyrediyoruz ve dinliyoruz.

Ayağa kalkan ve acaba işitiliyor mu, diye merak eden sevgili kızım Mikhaila'ya teşekkürler. Sadece kışkırtıcı ve etkileyici şiirini yazarken otur. Ve ben bilgisayarımın başında otururken, doğal gıdalar satan mezecide korkunç miktarda ateşte pişirilmiş tavuk kanadı yiyen çok sevgili oğlum Joss'a teşekkürler. Yürekten yazmanın gerçekleri oldukları gibi öğrenmek kadar önemli olduğunu öğrendiğiniz için heyecan duyuyorum. Eski eşim Diego, ebeveynliği gerçek bir ortaklıkla yürüttüğün, aslında gerçek yemekler pişirdiğin için sana teşekkür ediyorum (sen kitabını yazarken de çocukları ben doyuracağım!).

Birçok gelenekten ve öğretmenden günlük esinler ve spiritüel besin alıyorum: Doğu Avrupalı Yahudi köklerimden, Mevlana'nın, Hafız'ın, Pablo Neruda'nın ve Mary Oliver'in şiirlerinden, Don Miguel Ruiz'den, Meta Amritanandamayi Devi'den (Ammachi), Budist dharma yazarlarından, sessizliğin yalnızlığından, doğal dünyanın vahşi güzelliğinden. Birçok yolda birliği görüyorum, onun içimde birleşip karıştığını hissediyorum.

Kendi iç sesimin geldiği, her şeyin kaynağına teşekkür ediyorum: Dinliyorum ve teşekkür etmeyi hatırlıyorum.

Carly, Ekim 2002

Giriş

Bir gün, bir görüşmeye giderken, bu kitabı yazmak için nasıl rehberlik aldığımın öyküsüyle girişe başlayabileceğimi düşünüyordum. Neredeyse hemen o anda içimde, "Hayır, bu çok basmakalıp" diye vazgeçirenden, "Tamam, başardın" diye ısrar edene kadar giden bir konuşma başladı.

Konuşmanın büyük bölümünü gözardı ediyordum ama tek ısrarcı sese önem verip, kafamın içinde süren konuşmaya dikkat ederek arabayı kullanmaya devam ettim. Bu, belirgin, yüksek bir ses değildi, ne de "sakin, küçük bir sesti", daha çok kendi sesim olarak tanıdığım bir çınlaması vardı. Onu ne zaman duysam dikkat ederim. Koltuğumda oturuşumu değiştirdim, dik oturdum. Bu, daha önce "Tamam, başardın!" diyen sesti. Net ama duyguların engellemediği, emreden ama talep etmeyen, hatta hafif mizahi bir tonu da vardı. Diğer sesler geri planda sönük kalıyordu.

İç sesim benim için çok nettir. Gerçi, içinde yaygara olsun olmasın onu fark etmek pratik ister. Bu kitabın amacı, iç

sesinizi duyduğunuzda, onun ince konuşma tarzını anlamanız ve onun yolundan gitmek üzere enerji, esin ve cesaret toplamanız için iç sesinizi nasıl dinleyeceğini öğrenmenize yardımcı olmaktır.

Evet, bu kitabı yazmak için rehberlik aldım. Gerçi bu olayda o, yumuşak bir rehberlikti, kelimelerden çok bir duyguydu. Her şey, Findhorn Press'ten, yayımlamayı planladıkları bir dizi yeni kitap konusunda gelen bir elektronik postayla başladı; elektronik postada düşündükleri kitapların konularının listesi vardı, konular ilgi çekici görünüyordu. Uzun ve değişik listede Kendi Rehberliğinizi Bulma da vardı.

Listeyi birçok kez okudum, konuların değişik ve büyüleyici olmasına rağmen gözlerim Rehberlik kelimesine takılıp kalıyordu. Burada –en azından bilinçli olarak– takılıp kalmaya niyetim yoktu ama takılıp kalıyordum. Listeyi her okuduğumda bir coşku, netlik ve güven duygusu hissediyordum. Ses yoktu, daha doğrusu alışıldık iç diyalog yoktu. Yerine, içimde alışılmadık bir sakinlik hissediyordum. Penceremin önünden geçen ani bir kuzgun saldırısı ya da bir ışık parıltısı görmedim. Kararımı tam onayladığım anda bir fanfar duymadım, telefon da çalmadı. Sadece biliyordum. İçimin çok derinlerinde bir şey, bir dizi prana–yoga egzersizini henüz bitirmişim gibi rahatlamıştı. Onaylamam sadece huzur ve uyum duygusu içinde olan zihnimden ve bedenimden geliyordu. Yazmam gereken kitap buydu.

Findhorn Topluluğu'nun ilk günlerini (1970'den 1978'e kadar) yaşadığımdan kurucuların ikisiyle, Dorothy Maclean ve Eileen Caddy ile yakın çalışma ayrıcalığını elde etmiştim.

Onların hayatlarındaki spiritüel rehberliğin sakin mükemmelliğini, onların rehberlerini nasıl kesinlikle izlediklerini gözlemlemiştim. O zaman bu konuda bir kitap yazacağımı ve başkalarına kendi rehberlerini bulmaları için yardım edeceğimi asla hayal etmemiştim.

Findhorn'daki ilk yılım Vakfın ofisinde geçti. Buradaki sabah rutinime Eileen'in günlük rehberliklerini daktiloya çekmek, bunu 9:30'da topluluğumuzun yayıncısı Victor Bailey'e teslim etmek dahildi. Her sabah Eileen, Tapınak'tan dönerken eliyle yazdığı rehberliğini bana bırakırdı, sonra harfi harfine onun kelimelerini baskıya hazır özel bir kağıda kopya ederdim. Ayrılan zaman çok azdı. Basılmış şekli saat 10'u geçmeden dağıtılmalıydı. Bu, topluluk üyelerinin çay içip bisküvi yerlerken onları okuyacakları zamandı.

Dorothy de bahçe grubuyla birlikte Manzara Meleğinden ve Deva'lardan kendi özel rehberliğini alıyordu. Her gün saat 10.30'da onunla beraber ofisteki işe ara verirdik, sütlü kahve içmek için onun rahat karavanına girerdik. Kahve içerken rehberliğin sevgi dolu doğasını, sohbete eşlik eden sevinci ve Devalar âlemiyle işbirliğine girmeyi öğrenirdim. Belki de en önemli derslerden biri, rehberlik almak için önkoşulun, kişinin kendi bütünlüğüyle kusursuz şekilde uyumlanmasıydı. Eileen gibi Dorothy'nin de her gün iç sesini dinleme ve meditasyon yapma disiplini, ona içindeki Tanrı'yı tanıma, işitme ve yönlendirmelerini izlemek için çaba gerektirmeyen bir yöntem öğretmişti.

1971'de Eileen çok özel bir rehberlik aldı. Ona, bütün topluluk için artık rehberlik almaması, topluluğumuzun spi-

ritüel uygulamalarındaki bundan sonraki adımın, kendi içlerine dönmeyi ve kendileri için rehberlik almayı öğrenmek olduğu öğüdü verildi. Bunun için Eileen'ı kutsuyorum, çünkü bu, hayatımda gerçekten bir dönüm noktası ve bu kitabı yazmaya doğru atılan bir adım oldu.

Spiritüel Rehberlik ve Sezgi, spiritüel rehberlik alabilmenin, sezgiyi hissedebilmenin, kararlı çalışma ve sevinçle aldığımız şeyi izleyebilmenin birçok yolunu keşfediyor. Burada sunduğum öyküler, aldıkları net rehberliklerin ve sezginin, dişlerini fırçalamak kadar günlük hayatlarının bir parçası olan insanların attıkları adımları anlatıyor.

Özellikle, Findhorn Topluluğunun kurucuları olan Eileen ve Peter Caddy ile Dorothy Maclean'e ayrılmış bölümler var. Onların inançları ve rehberlikleri, topluluğun üzerine kurulduğu temeli oluşturuyor. Üçü, Sevginin, Işığın ve Bilgeliğin üçlü birliğini temsil ediyorlardı. Bu nitelikler benim için, kendi bütünlüğümün ve iç sesimi dinlemenin mihenk taşı oldu. Çoğunlukla hararetli olan iç konuşmanın arasında Tanrı'nın sesini ve varlığını anlayabilmemi sağladıkları için onlara teşekkür ediyorum. Ne zaman kendi rehberliğim konusunda endişelensem, kendime şunu soruyorum: "Bu, sevgi getiriyor mu? Sevgi esinlendiriyor mu? Işığın gerçeğini taşıyor mu? Bilgeliğin netliğini taşıyor mu?"

Niyetim, bu kitaptaki sözlerin geçerli olması, aydınlatması, bilgilendirmesi ve esin vermesi. Elinizde tuttuğunuz kitap, kelimenin geleneksel anlamıyla, spiritüel rehberliği merak edenleriniz ve bilinci keşfetme yolunda ilerlemiş, cesaret verecek bir yardıma ihtiyaç duyabilecek olanlar için bu

konuda yazılmış kısa ilk kitap... Bu kitabın sonunda, belli bir tarzda rehberlik almanız ve sezgiyi izlemeniz için size hitap edebilecek bir kaynakça ile önerilen kitaplar ve web siteleri bulacaksınız. Bu kitabı okuyan herkese şimdiden teşekkürler. Elinizden geldiği kadar kendi içinize yakın yaşama niyetiniz size rehberlik edecektir, siz kendi gününüzü yaşarken nazik iç otoriteniz başkalarını canlandıracak, onlara esin verecektir. Kendimiz olmak, aslında hepimizin her zaman yapmaya ihtiyacımız olan şeydir. Keyfini çıkarın...

Carly Newfeld
Santa Fe, New Mexico

Gözden Geçirme

Rehberliğin Ruhu

"Kafanızla değil, kalbinizle, sezginizle öğrenin."

[Hilda Charlton]

Bu kitap için araştırma yapmak çok sayıda insanla konuşmamı gerektirdi, uzun zamandan beri –şimdiye kadar– kuşkulandığım ama asla kabul etmediğim bir düşünce tarzını görmeye başladım. Düşünce tarzı, herkesin "rehberlik" ya da "sezgisel parıltı" diye göndermede bulunduğu netlik anıyla ilişkili bir ortak duygu ya da bir "ton" olması. Müzisyen Mike ona "bir gitme duygusu" diyor. Kuzey New Mexico'nun Kızılderili pueblolarındaki çömlekçi Bernadette bana, kendisi için her şeyin nasıl "hizaya girdiğini" anlattı. Akupunktur uzmanı arkadaşım Sally, "her şeyin yerine oturduğunu", olaylar arasındaki bağlantıları görebildiğini" söyledi.

Sally'nin, yaratılışın bütünlüğünün mikrokozmosu olarak bedenin meridyen sisteminin farkında olması, gerçekten de olayların nasıl yerine oturduğunu, aksi takdirde bizim bakışımızdan gizlenen bilgiye ve habere ulaşmamızı bu uyum sağlamanın nasıl mümkün kıldığını anlamasına yardım ediyordu. Bu bilgiye ister "rehberlik" ya da habere isterseniz "sezgi" demeyi seçmemiz aslında önemli değil, ikisi de geri plandaki alışık konuşmadan farkı hisseden ya da duyan tonu anlatıyor. Hayatın kendi kaynağından, canlılık, prana, nefes ve Ruh kaynağından çıkan, hepimizi bilincin birleşik alanına bağlayan bir ton...

Yıllarca önce bir gün, Kutsal Kitap'taki anlamıyla "Kelâm"ın anlamını düşünürken, "başlangıçta" Kelâm'ın benim ilk nefesim olduğunu anladım. O bütün sabah boyunca Kelâm'ın nefes alması için uygulama yapmaya karar verdim. Meditasyonumu bitirdikten sonra önce, derinden, farkına varılmayan bir "Aaahh" sesi çıkardım. Gözlerim kapalıyken bunu birçok kez tekrar ettim, nefesimin düzgün ve düzenli olduğunu gözlemledim. Nefesimin hızlanmasıyla, gözlerimin önündeki sis açıldığında harika, canlandıran, açan bir "Ah ha" an'ı, kelimenin tam anlamıyla yeni bir bilgi iç vizyonumun önünde belirirken, bedenimde bir enerji akımı dolaştı. Bu özel "Ah ha" an'ı şimşek gibi hızlıydı; diğer zamanlarda "Ah ha"larım yavaş, nazik çıkıyordu. Bedenimin, zihnimin ve ruhumun derinden rahatlamasını, fark edilmez şekilde değişen realitenin durumunu düşünme ve algılama yeteneğinin artması izledi.

Bu kaynağa nasıl ulaşıyoruz –ya da o, bize nasıl ulaşıyor? Bunu yazarken, kaynak olarak sabit tek bir nokta değil, kozmos gibi, gece gökyüzünün takı ya da –dünyadaki yerliler için kutsal olan- Yönler Çemberi gibi sürekli dönen iç içe çarklar dizisi gözümün önüne geliyor. Her insan ruhunun, her bireyin bilincinin, bu sürekli değişen sıvı çarklara uyum sağlama yeteneği vardır. Aynı uyum sağlama anında –ki, bu hiç olmazsa günde en az on kez ya da neredeyse sürekli oluyor– rehberlik isteme ya da alma şansımız vardır. Aslında, bunun bizim için her zaman mümkün olduğunu, "eşzamanlılık" dediğimiz şeyin hayatın akışına uyum sağlandığının, uyumlanıldığının kanıtı olduğu söyleyecek kadar ileri gideceğim. Sadece zihinlerimiz meşgul olduğunda, kendimizin önünde olduğumuzda, gelecek endişesi taşıdığımızda ya da geçmişte yaşadığımızda bunu "kaçırıyoruz". Arkadaşım Bruce, buna "trans" diye gönderme yapıyor, basitçe ve çaba göstermeden var olduğumuz her an transta olduğumuza inanıyor.

Ama uyum sağlamamız ya da sağlamamız neden önemli? Kararlarımızı rehberliğe veya başkalarının öğütlerine, nedenlere, deneyimlere, mantıklı ya da pratik hesap yapan düşüncelere dayanarak almamız önemli mi? Niçin rehberlik? Niçin sezgi? Modası geçmiş yararlı sağduyuya, uzun zamandan beri korunan geleneksel değerlere dayanan kararlar ne olacak? Bu kitap cevaplar kadar birçok soru da üretebilir, bu da kötü değildir. Temel olan, her birimizin kendi yolumuzu bulmamızdır; her birimiz, kesin olarak güvenmeyi öğreneceğimiz kendi eşsiz sesimizi buluruz.

Sağduyu, rehberlik almanın dışında değildir, bunu yadsımayan biri olarak, belki hemen şunu söylemeliyim, eğer bir sabah kafanızda size başkasına zarar verebilecek bir şeyi yapmanızı söyleyen bir sesle uyanırsanız, bunu yapmayın! Böyle bir sesin, hayatın iyiliksever kaynağından, Tanrı'dan gelmesi hiç mümkün değildir. Rehberliğiniz kendinize ya da başkasına zarar verme talimatı verirse, ona boş verin, yardım isteyin. Telefonu kaldırın, güvendiğiniz bir arkadaşınızı, ailenizin bir üyesini, bir kriz hattını ya da çevrenizdeki inançlı kişilerden birini arayın.

Rehberlikte alınabilen farklı biçimlerin ayrıntılarına girmeden önce, belirtmek istediğim önemli birçok nokta var. Rehberlik almak spiritüel bir ayrıcalık değildir, herkes alabilir. Benim kişisel inancım, insanın kendi sesini bulmasının önemliden de öte zorunlu olduğudur. Niçin? Çünkü onu derinden nasıl dinleyeceğimizi, rehberliğe nasıl ulaşacağımızı, sezgiyi nasıl anlayacağımızı, bütün yol boyunca onu izlememiz için gereken cesaret ve disiplini nasıl toparlayacağımızı öğrenmek, hayatı değiştiren, hatta belki de hayat kurtaran bir beceridir. Her birimiz kendi sesimizi, hayatın kaynağına giden kendi hayat çizgimizi bulabilir ve onu dinlersek, kendimize, krizin ortasında güvenli bir yer bulabiliriz; başkalarına gerçekten hizmet edebilmenin en yararlı yolunu adım adım bulabiliriz; protestolar fırtınasının ortasında kendi içimizde sakin bir tapınak bulabiliriz.

Hatta kurtardığımız hayat bizim olmayabilir,başkasının hayatı olabilir. Eğer o, bir insan hayatı değilse, kurtarabildiğimiz bir hayat tarzı olabilir. Aslında bildiğimiz ve aşina ol-

duğumuz hayat tarzı tehdit altındadır. Şu anda nerede yaşadığınıza, hayat tarzınızı ve arkadaşlarınızı seçmenize bağlı olarak çok tehdit edici gelmeyebilir ama çevrenize bakın. Yoksulluk, evsizlik, sağlıkta yaşanan krizler, çocuklara zarar verilmesi, bağımlılık, ırkçılık, şiddet ve savaş dışında, çevremizdeki ekosistemin tahrip edilişinin de ötesine bakın; ötesi sessiz, neredeyse görülmeyen bir güçtür, düşünce özgürlüğümüzün yavaş yavaş yok edilmesi...

Aslında gazetelerde okuduğumuz, televizyonda gördüğümüz ya da haber bağlantılı popüler web sitelerinde bulduğumuz çok az şey sansür edilmemiştir. Medyada okuduğumuz ya da gördüğümüz her şey dikkatle yayına hazırlanır ya da önemli bilgiler çıkarılır. Burada, Amerika Birleşik Devletleri'nde büyük şirketlerin kendi radyo istasyonları var, yayın holdingleri, okullara giden eğitim malzemelerini, halk kitaplıklarına ve ulusal kitabevi zincirlerine giden kitapların dağıtımını kontrol ediyor. Nüfuzlu kimseler, uzaktan kumanda aygıtına dokunmayla TV reklamlarının sesini kesme gücümüz olduğunu anladıklarında reklamcılık giderek daha kurnazlaşıyor. Reklamlarla sık sık ara vermenin yerini, beğendiğimiz karakterleri beğendiğimiz marka gazlı içeceği içerken gösteren "ürün yerleştirme" alıyor. Birdenbire uyanıp niçin bunun sevdiğimiz marka olduğunu anladığımızda, modern hayatımızın üzerini örten matrikste bir yarık açıyoruz. Kendi yolumuzda ilerlemek için matriksteki yarığı genişlettiğinizi hatta duvarı bütünüyle yıktığınızı düşünün.

Kendi iç, spiritüel ve pratik rehberliğinize ulaşmak sezgiyle, net ve duayla dolu yolunuzla kurulan doğrudan bağlantıdır.

Bunların hepsi, zihnimizin, etrafımızı çeviren bilgiler, öğütler, emirler ve talimatlar selinden görece rahatsız olmamasının yollarıdır, hatta belki de en etkili yollar. Dış etkilerin hiçbirine bağışıklı değilizdir, hatta aslında ondan keyif alabiliriz, onu isteyebiliriz ama önemli olan, onun biz olmadığını hatırlamaktır. Bilgi çağının medya fırtınalarının içinde gidip gelmek için gereken beceri, öğrenmeye ve ustalık kazanmaya değer bir beceridir. Bu, kendini vermeyi ve pratik yapmayı gerektirse bile, bir kez öğrenildiğinde gerçek rehberliği hiçbir şey sarsamaz. Saf hayat gücümüze, kendi içimizdeki güce ve Tanrı ile, Ruh ile kişisel, sezgisel, sınırsız güven hattına ulaşmamız fırtına sırasında bizi gerçekten korur ve destekler.

Bunun kulağa olanaksız geldiğini düşünüyorsanız, dünyadaki her yerli kültüründe, rehberliğin ve sezginin bir adı olduğunu, bazı durumlarda da, bu adın onların dünyalarında pek de bir var oluş tarzı olmadığını, günlük hayatlarıyla çok bütünleştiği için bir ada ihtiyaç bile duyulmadığını fark edin. İçsel rehberliğinize ulaştığınızda, kendi içlerinde yaşayan, Ruhun gerçek rehberliğinin geldiği yerin burası olduğunu bilen, çağlar öncesinden milyonlarca insanla karşılaşırsınız. Çevreme baktığımda bu ulaşmanın, kadim, asal ve belki de türler olarak hayatımızı sürdürmemiz için gerekli olduğuna inanıyorum.

Birçoğumuz içimizdeki bu yerden o kadar uzaklaştık ki, geri dönüş yolunu bize göstermesi, içimizdeki güvenilirliğin ve ruhumuzdan gelen talimatı dinleme yeteneğinin yönünü göstermek üzere bizi dürtmesi için şimdi artık kitaplara ve atölye çalışmalarına ihtiyacımız var. Bir hafta sonu atölye ça-

lışmasında hızlı koşarak, rehberliğinize nasıl ulaşacağınızı öğrenemeseniz bile, içinize ilk geri adımı atabilirsiniz, pratik yaparak, dinleyerek ve dış sesleri susturarak adım adım ilerleme kararı alabilirsiniz. Biz, kendi içimizde geriye doğru yolculuk yaparken dış sesler arka planda sönük kalır, bilincimiz üzerinde daha az iddiada bulunur. Onları oldukları gibi görürüz.

Yolumuzda yavaş yavaş ilerlemenin birçok şekli vardır, hatta rehberliğin dili bile değişir. İkinci Bölüm'de Eileen Caddy'nin ilk günlerde içinde, Tanrı'nın "sakin, küçük sesini" duymasının öyküsünü anlatıyorum. Yüzyıllardan beri bu ifade, insanın kalbindeki huzurdan çıkan, "bütün anlayışın ötesine geçen" sesi belirtmek için kullanılırken, başkaları bana rehberliklerinin sakin, küçük bir sesle değil, "en yüksek" sesle geldiğini söylüyorlar!

Arkadaşım Joseph, rehberliği olarak tanıdığı sesin "bütün gürültüyü koparan" ses olduğunu söylüyor. Ses gerçekten yükselinceye kadar kimi kez dikkat etmemesine rağmen, doğru yolun kendisine tekrar tekrar nasıl gösterildiğini açıklıyor:

> Benim için "küçük ses", yapmam gerektiği "sanılan" her şeyi kulağıma fısıldayan sesti. Bir kez, iş değiştirmem gerektiğini biliyordum, tek duyabildiğim faturalar, ipotek, araba taksitleri, sigorta .... ve diğerlerini sayan korku dolu, dırdır eden içimdeki küçük ses oldu. Onun küçük ses olduğunu düşünüyorum, çünkü onu dinlersem daralıyorum. Niyeti benim risk almamı ve tekâmül etmemi –büyümemi– engellemek için içimdeki küçüklüğü korumak.

"Yüksek ses", yadsıyamayacağım şekilde bana hatırlatmalar yapıyordu; bu sese aldırmadığımda hastalanıyordum ya da tuhaf kazalar yapıyordum. Kavgacı, korku dolu küçük ses iş değiştirirken hâlâ benimle konuşmaya çalışıyordu! Aradaki farkı ancak o zaman anladım. Kavgacı ses çok çok korkuyordu. O, korkunun sesiydi. Güvende olmayı kaybetmenin ve ipoteği vb. nasıl ödeyebileceğimin korkusu... Dinleyerek ve çevremdeki herkesin –ben dahil– bütün beklentilerine inanarak pekiştirdiğimi sandığım bu küçük sesin kendi hayatı vardı! Belki de o, bendim ama benim BÜYÜK sese, "DUR – yeter artık" diyene ihtiyacım vardı. Sonuçta mesajı almasaydım, Tanrı'nın, üzeri "JOE, DİNLE!" sözleriyle süslenmiş, parlak kırmızılı ve sarılı bir bayrağı ardı sıra sürükleyerek, evimin üzerinden uçmak için bir uçak hazırladığına bahse girebilirim.

Kendi içimizde bu deneysel adımları attığımızda sevgili dostum Bruce'un gerçek dünya dediğine adım atıyoruz:

Gerçek olmak bizi canlandırır, bize öğretir ve bize rehberlik eder. O, bireyin canından ve ruhundan gelir. O, bir temelin üzerine oturur, saygılıdır, duygularla algılanır, çoğunlukla şaşırtıcıdır, kimi kez aptal, kimi kez de zekidir. Sizin kendi bedeninizde barınmanızı sağlar Gerçek bir yerde yaşamaya başladığınızda, isteseniz de geri dönemezsiniz. İnançlarınızı ve tutumlarınızı, olabildiğinizi sandığınız yerin ötesine götürebilirsiniz. Bu, size sadece kendi gözlerinizle değil, size yakın olanlar kadar düşman olarak algıladıklarınızın da gözleriyle görmenizi sağlar.

Gerçek olmak, suçlamadan, öfkelenmeden ve yargılamadan hayatı yaşamaya istekli olmayı gerektirir – istekli olmak, anahtar sözcüktür.

Bruce, benim sormadığım soruları duymuş gibi devam ediyordu:

> Eğer suçlamadan yaşamaya istekli olduğuna karar verirsen bu, bu tepkiden kurtulduğun anlamına gelmez, sadece suçladığını ya da yargıladığını gözlemleyebildiğin ve kendi davranışını değiştirme seçeneğine sahip olduğun anlamına gelir; diğer kişinin ne yaptığı önemli değildir. Kendini de yargılayarak enerjini harcama, ilerlemeye devam et.
> Kendi üzerinde otorite kurmaya, diğerlerinin görüşlerinden önce, kendi algılarına inanmaya niyet etmek, kimi kez mümkün olmadığı sanılan bir iç disiplin gerektirir. Kuşku ve korkuyu, engel yerine, atlama taşları olarak kullan. Öğrenilmiş programın dışına bir atım attığında her davranış senin içinden gelir. Kültürel transa, meşguliyete ve endişeye geri dönmen için, gerçek olmanın günlük hayattaki davranışlarının çok özgürleştirici, çok enerji verici ve heyecanlı olduğunu fark etmeye başlayacaksın.

Onun sözlerini dinlerken onaylayan gözyaşları boşaldı. Sözlerini şöyle bitirdi:

> Ve Carly, gerçek olmak her şeyden çok kalbini yumuşatmanı gerektirir ve kimi kez en korkutucu gelen de budur.

Birinci Bölüm

Rehberliğin ve Sezginin Temelleri

1. Sezgi, İçgüdü, Niyet ve İmajinasyon

"Bilecek en son şey zihindir"

[Yazarı bilinmiyor]

Allison ile, güzel bahçesinde oturmuş buzlu meyve çayı içiyordum. Ahududu çayı termosumu taşıyarak gölge yapan bir kayısı ağacının altındaki tahta bir bankta oturuyordum, Allison ise yanımdaki açık sarı renkli şezlonga kıvrılmıştı. Çevremdeki heyecan verici çiçeklere bakarken, en şiddetli yüksek bozkır kuraklığında onbeş yıldan da fazla her bitkiyi nasıl canlı tutup büyütmeyi başardığını merak ettim.

"Her zaman bana rehberlik ediyorlar," dedi. "Kuraklığa dayanan fundalardan ve çiçeklerden yararlanarak bahçeyi ekmem, bu çevreyi seçmem, bu evi almam, hatta East Cost'tan Santa Fe'ye gelmem için edilen rehberlik..."

"Nasıl?" diye sordum. "Ses mi duyuyorsun, astrologa mı danışıyorsun, rüyalarına mı başvuruyorsun ya da sezgini mi izliyorsun?"

Daha söylemeden yanıtını tahmin ediyordum. "Yukarıdakilerin hepsi" diye güldü. "Bahçenin neresinde hangi bitkileri kullanacağımı öğrenmeye ihtiyaç duyduğumda nemi yetersiz olan topraklar konusunda bir derse katılma gibi bilmediğim şeyleri öğrenmeyi de sürdürüyorum." Ama her zaman böyle olmuyor. Rehberliğe ve sezgime gerçekten güvenmeden önce hayatta uzun zaman tökezledim."

"Daha fazla anlat" dedim.

Allison düşünceli görünüyordu, devam etmeden önce çayından bir yudum aldı.

"Çocukken sezgilerime güvendiğime inanıyorum –sanırım bütün çocuklar bunu yapar- başım belaya girdi, dinlemekten vazgeçtim. Özel bir şey yok, sadece olacakları biliyordum. Örneğin; bir teyzem ya da annemin bir arkadaşı geldiğinde eğilip bükülüp kumru gibi cıvıldaşırlar ve yüzlerinde kocaman gülümsemelerle çok "nazik" davranırlardı; kulağa doğru gelen şeyler söylerlerdi ama bana gerçek gibi gelmezdi, onların düzenbaz olduklarını hatta yalan söylediklerini hissederdim.

"Yalan söylememek üzere yetiştirilmiştim, bu yüzden büyüklerin bana yalan söyleyeceklerine inanamıyordum. Nerede hissettiğimden emin değilim... hımmm, tam burada karnımda, mide bulandırıcı bir histi. Kimi kez anneme bir şeyler söylüyordum ama o sadece yadsıyordu. O zaman bundan söz ettiğim için kendimi kötü hissediyordum, çünkü her şey-

den önce bu, onun kız kardeşi ya da arkadaşı hakkındaydı.O zaman sanırım dört ya da beş yaşındaydım. Daha sonra okulda hoşuma gitmediğini hissettiğim insanlardan sakınmayı öğrendim ama her zaman bana onlarla aramda bir ortaklık var gibi geliyordu..."

"Hoşuna gitmeyen ne tür bir duygu hissediyordun? diye sözünü kestim.

"Eee, çok şey gibi geliyorlardı...." Allison sustu, bir süre düşündü.

"Bazı kişilerde hoşuma gitmeyen şeylerin uzun bir listesini çıkarıyordum ama şimdi bunun kimseye yararı olmadığını anlıyorum, gerçek şu ki, bu özelliklerin birçoğu aslında son derece iyi olan bir duyarlılığın sonucu. Bu insanları görmeyeli neredeyse otuz yıl oldu, iddiaya girerim, duyarlılıkları yüzünden onlar da benim kadar güç zamanlar yaşadılar. Bunun yerine, bu insanları bir an düşünmek ve onlara iyilikler göndermek isterim –bazılarının hâlâ sağ olup olmadıklarını bilmesem bile. Ama umarım, bu düşüncelerim ve bağışlama duygum onlara ulaşır."

Ağacın altında oturuyorduk. Dikkatimi, "farklı" göründükleri için benim de hoşuma gitmeyen insanların üzerinde topladım.

"Birine 'çok bir şey' etiketi yapıştırmak adil değil" sonucuna vardı.

"Biliyorsun Carly, bizim yaptığımız, rehberliğin benim için nasıl çalıştığının bir örneğidir. Otuz yıldır görmediğim insanlar hakkında dualarla dolu bir düşünceyle beş dakika

harcamayı planlamıyordum ama oldu. Tam önüme geldi, ben de onu izledim. İşte, her zaman böyle çalışıyor. Hiçbirimiz düşüncelerimizin onlara ulaşıp ulaşmadığını kanıtlayamayız ama bir şey oldu ve ben ona güvendim.

"Çocukken her zaman saflıkla, herkesin söylediğine inanmakla suçlandım ama aslında her zaman böyle olmuyordu. Tam tersiydi – ama bu da doğruydu. Bu, bir paradoks açıklamaya çalışayım.

"Okuduğum ya da duyduğum bir şey bana 'doğru' geldiğinde ona inanırdım, yapmak ihtiyacını duyduğum bir şey olursa, yapabilirsem yapardım. Daha önce de söylediğim gibi, bu sık sık başımı belaya sokardı! Bununla beraber, inanmadığım birçok şey de duyuyordum ama çoğu kişi böyle yapıyormuş gibi geliyordu, duyduklarım yeterince gerçek geliyordu. Sanırım bu fasıl beş ya da altı yaşımdayken –belki okula başladığım zamanlarda- başladı. Gerçekten hızlı öğreniyordum, bir şeyi sorgularsam bana sadece çenemi kapamam söyleniyordu. Bu nedenle, sadece testlerden ve sınavlardan geçmek için öğrenmeye devam ettim.

"Sanırım öğretmenlerim ilgi gösteriyorlardı –çocukları seviyorlardı- ama öğrettikleri şeylerin, sadece gerçekler ve sayılar değil, öğrenmenin, inanmanın bir yolu olduğunu aslında anladıklarını sanmıyorum. Ne zamandı hatırlamıyorum ama bunu bıraktığım, bir tür vazgeçtiğim şeklinde belli belirsiz bir anım var. Sadece sezgilerimi ve içgüdülerimi nasıl saklamaya başladığımı değil ama onların olduğuna bile inanmaktan nasıl vazgeçtiğimi şimdi anlıyorum.

"O zaman koşullar olgunlaşmış olsaydı 'gücümden vazgeçiyorum' derdim. Acıdır ki, yine birçok çocuğun bunu yaptığını sanıyorum, sonra erginlik çağına geldiğimizde efsunlu şekilde onu tekrar kazanıyoruz –ya da en azından ona göz kırpıyoruz- onu yakalama ve kullanma çabalarımızda asilikle suçlanıyoruz."

Bu noktada, ağacın altında gevşemiş olarak, Allison ile rehberlik konusunda söyleşi yapmaya gittiğimi unutmuştum. Aynı anda bütün sohbetimizin bu kitapla ilişkili olduğunu fark ettim. Onun iz sürmesini engellememek için soru sormadan anlatsın diye bıraktım. Allison için rehberliğin kalbi iz sürmek, kendini izlemek, bunun kendisini doğru yöne götürdüğüne inanmaktı.

"Böylece, duyduğum ya da öğrendiğim şeyle birbirine uymadığını içimde bilmenin ara sıra hâlâ sancılarını çekerek birçok şeyi görünen değeriyle içselleştirdiğim, kabaca yedi ve ondört yaşlarım arasındaki bu dönem geldi. Bu sancılar gerçekti –tam anlamıyla karın ağrıları- Çocukken bunları çok çektim ama kendimi bırakıp bunu kabul etmem de kolay oldu. Kendim olma –kendime saygı- duygum her zamankinden daha çok dibe vurduğunda sanırım oniki yaşındaydım. Kuşkusuz o zamana kadar başka şeyler de olmuştu ama o zaman birçok şey bana karşı elbirliğiyle çalıştı; annemle babam boşandı, iki yıldan az bir zamanda üç kez annemle taşındık, ağabeyim okuldan atıldı, böyle şeyler...

"Sürüklenip gidiyordum, tutunacak hiçbir şey yoktu, bol bol TV izliyordum, kitap bile okumuyordum. Sonra (sanırım) üçüncü taşınmamızda yakında bir yüzme havuzu vardı,

düzenli gitmeye başladım. O sonbahar yeni ortaokulumun yüzme takımına katıldım; suyu seviyordum, insanlarla konuşmak zorunda değildim. Yüzme, bedenimi canlandırıyordu, en sonunda da sindirim sistemi içgüdülerimi ve sezgilerimi yeniden uyandırdı.

"O yaşta bu tür düşünceleri kendime saklamayı ama kendi yararıma kullanmayı da öğrendim. Yok, kağıt oyunları gibi şeylerde değil –yine de bu, iyi bir fikir olurdu- bayrak yarışlarında hangi düzende olacağımızı bilmek gibi demek istiyorum. Sanırım, koçumuz Sue de doğal olarak sezgilerine güveniyordu, çünkü beni dinliyordu.

"Carly, onun beni dinlemesinin bana nasıl yardım ettiğini hayal edemezsin!"

Allison'ın bir süre gözleri daldı, Aramızdaki sessizliği devam ettirdim.

"Koç, beni gerçekten dinleyen –gerçekten beni gören– ilk kişiydi. Takımdaki diğerlerinin onu böyle görüp görmediklerini bilmiyorum ama ben, gerçekten gördüm. Bana herhangi birinden de daha fazla zaman ayırmıyordu, her zaman hazırdı, çok dikkatliydi. Kelime harcamıyordu, aslında oldukça patron tavırlıydı – bir yüzme koçundan beklendiği gibi, sanırım. Neyse, takımımız o yıl okul turnuvasını kazandı, ben de hayatım boyunca kazandım sanırım!

"Bütün ortaokul ve lise hayatımda yüzdüm, dalış da yaptım. Her ikisi de suda yapılmasına rağmen, çok farklı disiplinler. Dalış bana –yine hayatım boyunca– sabırlı olmayı, zamanlamayı, dakikliği ve kelimenin tam anlamıyla atlayışın ne zaman yapılacağını tam olarak bilmeyi öğretti. Olimpiyat oyun-

larında dalışları hiç izledin mi? Orada bile, izleyiciler tempo tutup bağırırken ve milyonlar TV'de izlerken, sporun en yoğun an'ı senin kendin olduğun andır. Olimpiyat oyunlarına hiç katılmadım ama altın madalyayı farklı bir şekilde aldım.

"Bütünüyle, son derece sakin olmalıydım; çevremde ne olup bittiği, önce kimin gittiği, dalışlarının neye benzediği, sonra kimin geldiği önemli değildi. Bu, sakinlik anıydı; her duyunun arttığı, zamanın yavaşladığı, zihninin açıldığı, özgürleştiği ve tetikte olduğu buraya şimdi "bölge" diyorlar. Ben, olağanüstü bir iç güç ve güven duyuyordum. Egonun verdiği güven değil, benlik –gerçek benlik– duygusunun çok farkında olmaydı bu. O zamanlar henüz spiritüel konularla ilgili değildim, bu nedenle öyle bir söylemim yoktu; yine sadece bir bilişti bu. Burada –dalma konusunda– belirttiğim, suyun birkaç ayak üzerindeki tahtanın kenarında dururken hiçbir düşüncenin olmadığı, dalacak doğru zamanı bildiğinde kesin, mükemmel bir denge anının olduğu. Bedenine ve onun ne bildiğine güveniyorsun. Eğer önce ya da sonra dalarsan, tam olarak hızla gidemezsin. Bunu şimdi anlayabiliyorum."

Allison konuşurken biraz farklı bir duruma, kesin bir tetikte olma durumuna sürüklendiğinde gözlerimi kapadım. Konuşurken, kesin ve açık bir sessizlik kadar fazla huzur değil, özel bir sakinlik saçıyordu. Çevremizdeki her şey bollaşmış, parlaklık kazanmış ve netleşmiş görünüyordu. İkimiz de aynı anda içimizi çektik. Nefesimiz çevremizdeki enerjiyi değiştirmiş, her şey yumuşamış, normale dönmüş gibi geliyordu, normal her neyse... Allison'ın güzel bahçesinde hayat her zaman canlılık vericiydi, Güneybatı'nın normal kuraklığından uzaktı.

"Biliyorum, konunun dışına çıktık" dedi, "Ama bu 'altın madalya' her şeyde örnek alacağım gerçekten de altın bir kural. Senin asıl soruna cevap vermek için içimde bir ses duyabilirdim, aslında artık hiç meditasyon yapmıyorum, başka bir yerden geliyormuş gibi görünen bir düşünce oluşturuyorum. Bu tür düşüncelere dikkat ediyorum, çünkü onlar, kafamdaki safraların ve çöplerin atıldığı alışıldık denizden geliyor gibi görünmüyor. Bu nedenle, bundan sonra yapacağım şey buna dikkat etmek olacak.

"Hiç fark ettin mi, dikkatini neye verirsen oluyor? Bir şeyi çok düşünüyorsan, yazıyorsan, telefonda onu anlatıyorsan daha sonra aynı gün biri aynı konuda seni arıyor veya çantanı alıyorsun, haftalar önce onunla ilişkili yazdığın bir notu buluyorsun ya da markette kafandaki soruya cevap veren birine rastlıyorsun. Bazı insanlar buna rastlantı ya da eşzamanlılık diyorlar. Ne dediğin önemli değil; dikkatimizi neye verirsek, ona enerji veriyoruz, tezahür etmesini harekete geçiriyoruz.

"Tam olarak olan biten bu, özellikle de terk edilmiş alandan çıkıp gelen bu düşüncelerle... Dikkatimi veriyorum, sonra bununla her türlü şey olmaya başlıyor, bildiğim daha sonraki şey...."

Allison çayını bıraktı, kollarını havada salladı.

"Etrafa bak, sana bir öykü anlatmaya zamanım var mı? Bu evi nasıl buldum?"

Gerçekten başka bir arkadaşımla randevum olduğunu bilerek duraksadım. Bakışımı yakaladı, birkaç gün sonra buluşmaya karar verdik.

"Bana bir ipucu ver" dedim. "Evi bulmak için ne tür bir rehberlikten yararlandın?"

"Ben ona 'rehberliğe gitme' diyorum" diye sırıttı. "Çok çok hızlı hareket ediyor"

Bunu daha önce bir yerde duyduğumu biliyordum, sonra hatırladım: Peter Caddy'nin rehberlik tarzına benziyordu. Peter Caddy ona asla rehberlik demezdi ama bu rehberlikti. Hatta aniden bir sezgi doğduğunda bir fincan kahveyi yarıda bıraktığı, arabasına atlayıp, durmaksızın 500 kilometre gittiği bilinirdi. Bir dahaki buluşmamızda bu öyküyü Allison'a anlatmaya söz verdim. Bu arada, yoga öğreten ve çok meditasyon yapan bir arkadaşımla buluşacaktım, bu nedenle bir süre sakin küçük sese kendimi kaptıracağımı umuyordum.

Birbirimize sarıldık, ertesi Salı, kayısı ağacının altında tekrar buluşmaya karar verdik.

Yukiko ile sevdiğimiz kafede akşam yemeğine gitmek için yavaşça arabama bindim. Oraya gittiğimde büyük bir kalabalık vardı. Kafe, perşembe akşamı konuşmalarından birine ev sahipliği yapıyordu, o akşam konu Carlos Castaneda'nın yazıları ve öğretileriydi. Castaneda'nın kitapları, rehberlik ve sezgi, özellikle de enerjinin beni götürdüğü yeri nasıl izleyeceğimi öğrenme gibi konularda benim için birçok harika esinden biri olduğundan yemekten sonra konuşmaya kalmayı planladım.

Birkaç yıl önce serin bir eylül akşamında *Don Juan'ın Öğretileri*'ni (The Teachings of Don Juan) yeniden okudum. Onu en son 1970 yılında Findhorn'daki rahat karavanımda kıvrılıp okumuştum. İkinci kez okuduğumda, o kadar esinlendim ki,

hemen Castaneda'nın ikinci kitabını, *Ayrı Bir Gerçek*'i (A Separate Reality) aldım, ilkbahara kadar her kitabını, bu kez kronolojik sırayla tek tek yeniden okudum. Kitaplar bende, niyete başvurup ruhun izinden giderek farkındalığı öğrenmem konusunda güçlü bir temel oluşturdu. Yukiko'yu arayarak kafede dolaşırken Findhorn, Carlos Castenada ve kendi hayatım konusundaki düşüncelerimin katarını fark ettim. Findhorn'un ortak kurucusu Peter Caddy asla "niyet" sözcüğünü kullanmazdı ama içsel dürtüler ve sezgisel parıltılar olarak aldığı spiritüel rehberliği izleyecek iradeyi harekete geçirmek için yararlandığı şeyin tam olarak bu olduğuna inanıyorum.

Yukiko, ben onu görmeden beni buldu. Bu şaşırtıcıydı, çünkü biraz da Uzakdoğu soyundan gelen az kişinin bulunduğu bir şehirde, Japon hatları taşıdığından ama biraz da çok özenli şekilde iyi giyindiğinden her zaman kalabalığın dışında dururdu. Modanın başkentlerinde, Paris, Londra ve Tokyo'da yaşıyordu. Bunun yanı sıra özel televizyon kanallarında kendi hesabına çalışan bir yapımcı ve yardımcı yönetmen olarak işi, yolunun üzerinde ona sayısız alışveriş olanakları vererek dünyanın her yerine gitmesini sağlıyordu. Bu nedenle, niyetlendiğimiz sohbet konusuna koyulmadan önce ayakkabıları tartıştık ama bu, Santa Fe'deki en iyi giyim mağazaları konusunda bir kitap olmadığı için, sizi kurtarıyorum.

Sohbetimiz bitinceye kadar yemeği beklettik. Onun heyecan verici kişiliğinin altındaki sakinlik merkezinin farkındaydım. Bir yoga inziva yerinden yeni döndüğünü bildiğimden, içsel sakinliği ve sessizliğin disiplinini konuşacağımızı umuyordum.

Belki kafenin atmosferinin ve çevremizdeki parlak renklerin (duvarlar portakal, kırmızı ve sarının çeşitli tonlarına boyalıdır) verdiği esinle meydana geldiği tarzda, konuşmamız farklı bir rotaya girdi:

Yukiko, kollarını kocaman açarak, "Benim için sezgi, bedenimde bir kasılma değil, genişleme duygusudur" diye söze başladı.

"Uzun bir süre sezgiyle düşünce arasındaki farkı bilmiyordum; ama bir şey iyi görünüyorsa, ona göre hareket ediyordum. Bunun dışında aslında bu tür şeyleri düşünmüyordum. Sonra, hayatımı tümüyle değiştiren bir şey oldu.

"Yirmili yaşlarımın ortasında Paris'te yaşıyordum, profesyonel dansçı olarak çalışıyordum. Büyük bir gösteriden az önce bileğimi burktum. Çürüyordu, hemen bir şey yapmam gerekiyordu. Kurallara uygun bir doktora gitmemin yanısıra, bir arkadaşım enerjiyle şifa önerdi, manyetizma denilen, bir tür manyetik tedavi. Bu şifacıya gittim –çok kuşku duyarak– ama önümüzdeki hafta dans edebilmek için bir şey yapmalıydım. İşe yaradı, tam olarak ne yaptığını hatırlamıyorum ama işe yaradı!

"Kısa süre sonra hasta oldum. Doktorlara gittim, kimse ne olduğunu bilemedi. Dansçıydım, sağlıklı olduğum sanılıyordu ama ben acı çekiyordum, nefes almaya çabalamazsam merdivenleri güçlükle çıkıyordum. Yine, alternatif şifaya inanan bir arkadaşım bana birini önerdi. Bana, bu kadının abuk sabuk olmayan emekli bir öğretmen olduğunu söyledi. Bu, bana çok normal geldi, böylece kendimi çok güvende hissettim, randevuya gittim.

"Bu 'abuk sabuk olmayan' kadın bir sarkaç çıkarıp üzerimde sallamaya başladığında daha beş dakika olmamıştı. Buraya yeniden gideceğimizi düşündüm. Sarkacı uzaklaştırdığında o an rahatlamıştım ama masanın üzerinde yattığım yerden onu bir kitabın – indeksin– sonra da bazı bitkilerin ve yanındaki raftaki taşların üzerinde salladığını görebiliyordum. Bana taşlardan birini sol elimde tutmamı söylediğinde 'Buradan gitmeliyim' diye düşündüm.

"Konuşanın kendi rehberliğin mi olduğunu düşünüyorsun?" diye sözünü kestim.

"Hayır, sanırım katıksız korkuydu –bilinmeyenden duyulan korku– ama o zamanlar kuşkusuz hiçbir şey bilmiyordum. Yine de kaldım. Neden kaldığımdan emin değilim ama kaldım.

"Sol elimdeki taş nabız gibi atmaya başladı, bu his koluma kadar çıktı. Önce korktum, onu odaya fırlatmak istedim ama büyülenmiştim de. Tam anlamıyla, enerjinin sol koluma pompalandığını hissediyordum. Bedenimde o kadar az enerji vardı ki, bu gerçekten böyle bir şeydi. Sonra enerji içimi yıkıyor gibi geldi. Birkaç dakika sonra öğretmen *'C'est fini'* (bitti) dedi. Bir süre ne olduğunu merak ederek masada kaldım, sonra kalktım, parayı ödeyip çıktım. Öyle çok enerjim vardı ki... Yol boyunca gülerek iki metro durağı koştum.

"O andan sonra kavranılmaz görünen şeylere dikkat ettim, her şeyin mantıksal bir sonucu olmadığına yavaş yavaş inanmaya başladım. Evreni farklı bir tarzda görmeye ve onunla konuşmaya başladım. Evrenin sadece benim kafamın içinde olmadığını anlamaya başladım. Yoga çalışmaya başla-

dığımda meydana geldiğimiz farklı bedenleri öğrendim: Fiziksel, etherik ve kozal beden.

Biraz da ironiyle "Öyleyse, sarkaçlar hakkında şimdi ne hissediyorsun?" diye sordum.

"Aslında, bir sezgiyi doğrulamak için ara sıra sarkaç kullanıyorum ama en çok içsel bilişe güveniyorum, oradan yola çıkıyorum. İşim bana her gün uygulama yapma şansı veriyor. Şimdi bütün bunların garip, esrarengiz bir şey olmadığını biliyorum; aslında, niyetimize ulaşmamız için gerekli. Özel televizyon çekimi için ekip seçerken bunu özellikle yararlı buluyorum. Bir bütçemiz var, zamanında teslim etmek, çok seyahat etmek zorundayız –kimi kez tek bir sahne için üç yer– ekibin çok sıkı olması gerekiyor. Kimin özel bir ekiple çalışacağını, kimin çalışmayacağını öğrendim. Bu, iş deneyiminin ama içgüdünün ve sezginin de bir parçası.

"İçgüdü ve sezgi arasında ayrım yapıyor musun?" diye merak ettim.

"Hayır, aslında yapmıyorum, onlar bir bütünün parçaları; biri diğerinin onaylanması, birarada çalışıyorlar."

Carlos Castaneda'nın öğretileri konulu konuşma tam başlamak üzereyken sohbetimizi bitirdik. Niyetin, spiritüel rehberlikle aynı kaynaktan mı çıktığını merak ederek konuşmayı dikkatle dinledim. Dinlerken, niyetin kökeninin derin bir içsel biliş olduğunu hissettim. Tam da konuşmacının tanımladığı şekilde: "Zarifliğin soylu bir anında, saf niyet iradeye doğru hareket eder, kişinin niyeti tekâmülü oluşturan niyetle uyum sağlayabilir." Konuşmacının sesi zevkine varabildiğim bir tını taşıyordu.

Akşam biterken bize "Niyet, kişinin iradesi değildir" hatırlatmasını yaptı, yaradılıştan sahip olduğumuz gücün ve gezinilecek sonsuz bir evrenin yoğun farkındalığıyla eve geldim.

Evde, bu kitap için notları girmek üzere bilgisayarımın başına oturdum. Ama önce elektronik postalarıma baktım. Editör olarak birçok kitapta beraber çalıştığım, çok iyi yüreklendiren, zihinlerimizi temizlemek ve serin günlerde yaratıcı süreci esinlendirmek için hamursuz ekmek köftesi çorbası yapan, Kaliforniya'daki sevgili arkadaşım Bruce'dan bir e–posta vardı. Bruce'un –her zaman mizah duygusuyla– yazdıkları toplumsal olarak kabul edilen yarı gerçekleri bırakma ve amaca ulaşma konusundaki kesin niyetini yansıtıyordu! Birkaç gün önce Bruce'a içsel diyalog ile mantık ve "iyi bir öğüt" seslerinin yaygarası arasında Spiritüel rehberliğin ve sezginin sesini nasıl tanıdığını sormuştum.

> Gelen bilgilendirmeye özel bir ad vermiyorum, ona rehberlik, sezgi ya da bilinen herhangi bir ad takmıyorum. Ona bilgilendirme veya kimi kez vizyonlar, sesler ya da bedenin izlenimleri diyorum.
>
> "Benim kim olduğumu sanıyorsun?" diyen diğer kuşku seslerinin çok yakınında dolaşıyor. Ve kibirli olma korkum... sonra verilen bilgiye bağlı olmadan sözlerin, içebakışların ve gözlemlerin yağmasına izin veren niyetime inanıyorum, güveniyorum. Haklı olmam gerekmiyor. Önümdeki biri benimle aynı görüşte değilse, kararı onlara, ne gördüklerine, ne bildiklerine, ne hissettiklerine ve ne işittiklerine bırakıyorum.

Bu haklı olmaya ya da kalbimden fırlayıp çıkan bilgiye bağlı kalmaya gerek duymama becerisi, farkındalığın daha da artarak yağmasına olanak sağlıyor. Kendi yolumun üzerinden çekildim. Bu, bütün canlıların yaratılışında vardır. Dışarıdan gelen sözde mantığın sesini ya da başkalarının yararlı öğütlerini net olarak tanıyorum. Özellikle de sesin kendisi ve bedenimin bilgiyi nasıl aldığı eşsiz birer özelliğe sahip. Benim için, sesin tonu içeriğinden daha çok şey açıklıyor.

Çoğunlukla dış dünyanın mantığının –sürekli savaş halindeki bir dünyayı temsil etme eğiliminde olan– sesini tanıyabildiğimden, bunun yerine, içimden, içsel otoritemden gelen sesleri dinliyorum. Ve yine, haklı olmakla ilgilenmiyorum. Anahtar, bu.

İnancıma ya da ifademe sıkıca sarıldığımı hissettiğimde bu, onun gerçek olamayabileceğini ama daha çok korku olabileceğinin sinyalini veriyor. Ve...

Bruce'un bilgisayarının klavyesinde duraksadığını hissedebiliyordum, kendisi için de yeni olan bir şeyi açıklamak üzere olduğunu biliyordum.

Yol gösterebileceğimi biliyorum. İçimdeki yol göstericiyi hissediyorum. Bekleyen yol gösterici yerine –gerçi kurban olarak ya da olayların farklı olmasını isteyerek değil– eğer değiştirmek istersem, önce kendim değişirim. Birkaç gün önce rüyada gibi şu sözleri duydum: "Başkalarından istediğini önce kendin yaşa. Bunu yaşarken isteyecek başka bir şey kalmaz."

Basitçe söylersem, duyularımla alıyorum, hissediyorum, gözlemliyorum, keyif alıyorum onunla oynuyorum.

Sevgiyle,

Bruce.

Notlarıma başlamadan önce çok uzun bir süre klavyemin başında oturdum, rüyasındaki sözler içimde tınlıyordu: "Başkalarından istediğini önce kendin yaşa. Bunu yaşarken isteyecek başka bir şey kalmaz."

Önümdeki işin, spiritüel rehberlik ve sezgi konulu bir kitap yazmanın, benden, kendi içimdeki kaynağı, rehberliğin pınarını yaşamaktan daha azını istemediğini fark ettim.

2. Sakin Küçük Ses

"Sakin ol, benim Tanrı olduğumu bil."

Eileen Caddy, 1950'lerin başında İngiltere, Glastonbury'de küçük bir tapınakta, iç rehberliğinin kuşku götürmeyen sesini ilk kez duydu: "Sakin ol, benim O olduğumu bil." İlk anda ses, Eileen'e hemen derin bir huzur ya da sakinliğe yakın bir şey vermedi, birçok soru ve derhal verilen cevaplar getirdi.

Elli yıl sonra Peter Caddy ve Dorothy Maclean ile beraber Eileen, Findhorn Topluluğu'nun ortak kurucusu olarak kabul edilmektedir. Çağdaş spiritüel çevrelerde en etkili kadınlardan biri olarak saygı görmekte ve hatırı sayılmaktadır. Tanrı'dan aldığı rehberliğin yalın sözleri, milyonları rahatlatarak, onlara esin vererek dünyanın her yerinde yayımlanmış, alıntılar yapılmıştır. Ne var ki, yıllarca önce bu Glastonbury Tapınağı'nın sessizliğinde Eileen, birçoğumuzun büyük

ihtiyaç duyduğumuz zamanlarda yaptığımızı yaptı: Tanrı'dan yardım, rehberlik ve güvence istedi. Birçoğumuz gibi, onun da cevap olarak duyduğu sözler sadece endişelerini arttırdı, çünkü onun beklediği bu sözler değildi.

> Hayatında büyük bir adım attın. Ama eğer Benim sesimi izlersen her şey iyi olacak. Seni ve Peter'ı çok özel bir nedenle, Benim için özel bir iş yapmanız için biraraya getirdim. Bir olarak çalışacaksınız, zaman geçtikçe bunu daha iyi anlayacaksınız. Bu şekilde biraraya getirilmiş çok az kişi vardır. Korkma, çünkü seninleyim.

Henüz birkaç hafta önce Eileen, güvenilen ve çok beğenilen bir aile dostu olan Peter'a büyük bir aşk duymuş, kocasına yazarak, boşanmayı talep etmişti. Kocası, öfkeli bir yanıt olarak, beş çocuğunun velayetini almıştı, Eileen'a bir daha kendi evine asla adım atamayacağını, çocuklarını da göremeyeceğini söylemişti.

Eileen, kendisiyle Peter arasında geçenleri bizzat açıklamak, ondan bağışlamasını, anlayış göstermesini istemek için çocuklarının ihtiyaçlarını ve velayet düzenlemelerini tartışacağını ümit etmişti.Yerine, sessiz Glastonbury Tapınağı'na gelmiş, diz çökmüş, Tanrı'dan, sanki kendi babasıymış gibi yardım istemiş, O'nun sevgi dolu bir iyi kalplilik ve şefkatle kendisini kucaklayacağını ümit etmişti.

O ilahi rehberliğin sözleri onu çok az rahatlatmıştı, yine de o zaman bile bu sözleri izlemesi gerektiğini biliyordu.

Tanrı'nın, sözlerinin ima ettiği gibi, onun davranışlarına nasıl göz yumduğunu da merak ediyordu. Eileen, Peter'ın kolunda küçük Tapınak'tan biraz şaşkın çıkmıştı. Ne var ki, daha sonraki günlerde ve haftalarda o ilahi sesi duymaya devam ediyordu. Tanrı, şefkatle ona güvence veriyor, ona "Sevgili çocuğum" diyordu, hatta içindeki direnişi de anlıyordu, ona, inancının sınandığını hatırlatıyordu. Bir seçim yapmalıydı: Sesi kabul etmek ya da etmemek. O zamanlar, hayatında sıkı sıkı sarılacak çok az şey vardı, iç ses onun için bir kaya oldu, Eileen kendine disiplin vermeyi, her gün meditasyonda onu dinlemeyi öğrendi. Kimi kez başka sesler de duyuyordu ama o gün ilk duyduğu, asıl sesi dinlemesi, diğer sesleri susturması için ona her zaman rehberlik ediliyordu. İlahiliğin kuşku duyulmayan sesi yavaş yavaş ama emin şekilde onun rehberi oldu. Bir örnek, bir resim gözlerinin önüne serildi. Bu, o zaman görünmeyen bugün ise gerçek sevgi, olağanüstü inanç ve daha çok saçılan ışıkla örülen bir halıdır.

Daha sonraki yıllarda Peter ile ayrıldılar; ne var ki, ilahi ses ona tekrar, "Her şey çok çok güzel olacak" dedi. Eileen ile Peter, ayrılmanın zorluklarına rağmen gerçek koşulsuz sevginin ruhuyla farklılıklarını çözebildiler, Peter 1994 yılında bir otomobil kazasında ölmeden kısa süre önce birbirleriyle gerçek bir uzlaşmaya girebildiler.

Eileen bütün çocuklarıyla tekrar biraraya gelmeden önce uzun yıllar geçti. Yine de, dolu dolu, bağışlayıcı kalpleriyle tek tek ona geliyorlardı, 80'nci doğumgününü onunla beraber kutlamak için (beşi ilk evliliğinden, üç oğlu Peter ile evliliğinden olan) toplam sekiz çocuğu biraraya geldi.

Eileen'ın Tanrı'dan aldığı rehberliğe inancı, sarsıntılı başlangıcına rağmen giderek arttı. Hayatında ne olursa olsun ona "Tanrı'yı her şeyin başına koy" deniyordu. Kimi kez rehberliği ondan seçimler yapmasını istiyordu; Tanrı ile ilişkisi ve Peter ile ilişkisi arasında seçim yapma; Tanrı ile ilişkisi ve çocuklarıyla ilişkisi arasında seçim yapma; hatta bir kez de ilk evliliğinden olan büyük çocuklarına geri dönmekle, Peter ile evliliğinden olan küçük çocuklarıyla kalma arasında seçim yapma! Bir insan böyle bir seçim nasıl yapabilirdi? Her zaman yanıt, "Tanrı'yı her şeyin başına koy"du. Ve "Bırak git, Tanrı'ya bırak..."

Sakin ol ve Dinle. Ne duyduğunu yaz. Dinle, sonra harekete geç. Sakin küçük sesin en temel isteği disiplindir. İç rehberlik almak başlı başına bir son değildir, daha çok Tanrı'ya güvenmenin insanın ikinci doğası olduğu yerde, başka hiçbir sese ya da amacı ve niyeti azaltacak enerjiye yer verilmeyen yerde bu, ruha, gerçek hayata doğru çıkılan bir maceranın başlangıcıdır. Eileen sese defalarca direndi, onu tümüyle kabulleninceye kadar sınanıyor gibiydi. Kimi kez, sesin ve rehberliğin kendisinin yıkımına, gözden düşmesine yol açacağına, çocuklarını sonsuza kadar derinden yaralayacağına inanarak ona gücendi. O zamanki koşulları onun haklı olduğunu kanıtlıyordu.

Eileen, 1956 yılının sonbaharında altı aylık oğlu Jonathan ile İskoçya'daki Hebride Adaları'ndan biri olan Mull'da uzak bir çiftlik evinde yaşıyordu. Peter, kış aylarında geçinecekleri kadar yeterince para kazanmaya çalışarak Glasgow'da yaşıyordu. Elinden her geldiğinde ve feribot, adala-

ra gitmek için vahşi dalgalara karşı koyma cesaretini her gösterdiğinde birkaç şilin gönderiyordu. Sonbahar şiddetli bir kışa döndüğünde, öncelikle, bir komşunun, ateş yakması için ona armağan olarak getirdiği turbalara ve temel gıda maddelerine güveniyordu; başkalarının aptal gözüyle baktıkları, onunla paylaşmak için kendi azıcık sofrasından yiyecek getiren genç bir adam...

Eileen, o kışın en karanlık gecelerinden birini deneyimledi. Kendi aptallığından ötürü suçluluk, utanç ve öfke duyarak kendini umarsızca yalnız hissetti, kendine acıdı. Acı içinde o ilahi sese bile sövüp saydı, onu asla duymamış olmayı istedi. Sadece minicik oğlunun masum gülümsemesi ve genç komşusunun iyi kalpliliği ona umut ve neşe veriyordu. Bununla beraber, uzun ve karanlık akşamlarda yavaş yavaş –her zaman çok yavaş– inancını yeniden oluşturmaya başladı.

Gecenin sessizliğinde battaniyeye sarılmış otururken öfkesi yatışıncaya, kendine acıması fark edilmez şekilde hafifleyinceye kadar Tanrı'nın sevgisinin kendisini sarıp sarmaladığı bir anıyı hatırladı. Günün doğuşuyla, aydınlık tahta kapının çatlaklarından içeriye süzülürken kendini yine Tanrı'nın kollarının arasına bıraktı. İçerlemişliğin acı gözyaşları, sahip olduğu her şey için şükretmenin tatlı gözyaşlarına dönüştü. Eileen, kendi bebeği gibi korunarak, Tanrı'nın şefkatli sevgisinin kendisini yumuşattığını, kendisini kucakladığını hissetti.

Ertesi sabah aylardan beri ilk kez yine Tanrı'nın sesini duydu. Ona, sahip olduğu şeyleri sayarak şükretmesini hatırlatıyordu. Bu kez direnmedi. Yerine, O'nun söylediğini yaptı. Odaya, küçük oğlunun bez yatağında tekme atıp mutlu-

lukla çağıldar gibi sesler çıkarmasına, ocağın yanında, komşusunun armağanı olan hoş kokulu turba kütüklerine baktı. Dışarıda, çaba göstermeden zarifçe uçan martıların keskin çığlıklarını duydu. Kulübenin arkasındaki pınardan taze su almak için tepeye yürüdü, adanın el değmemiş yerlerinin karşısındaki Sound of Iona'ya ve mavi gökyüzünü temizleyen rüzgarın önüne düşüp giden bulutlara baktı. O gün rehberliğin sesi, Tanrı'nın sesi tam olarak geri döndü, her geçen saate onun kalbini açan bir şükran duygusuyla güç kattı. Çok kısa sürede, ister şiddetli bir fırtınanın ortasında, ister sadece lapa yediği bir günün güçlükleri içinde olsun, Eileen, sessizliği öylesine derin buluyordu ki, artık onu hiçbir zaman hiçbir şeyin bozamayacağını biliyordu.

Sadece birkaç hafta sonra Peter ona, bir otel zinciriyle iş görüşmesi yapacağını söylediği bir mektup yazdı. Mart 1957'de Peter ile Eileen, İskoçya'da güzel bir kuzey kasabası olan Forres'te saygın Cluny Hill Oteli ve Kaplıcası'na yönetici atandılar. Kasaba halkı onları ve giderek genişleyen aileyi kolayca benimsedi, oteli Tanrı'nın rehberliğinde ve sevginin, kibarlığın, mükemmelliğin temel spiritüel sesiyle çalıştırırlarken otel, İskoçya'da gidilen en popüler, en başarılı yerlerden biri oldu.

Eileen'ın öyküsü, mutlak inanç, tereddütsüz disiplin, kesin itaat ve şükretme ihtiyacını gösteriyor. Şükretme bu kitabın konusu olmasa da, insanlar rehberlik aldıkça ve sezgilerini izledikçe şükretmenin, onların hayatlarının kimi kez içini, kimi kez de dışını nasıl oluşturduğunu göreceksiniz. Çünkü, rehberliğin ve sezginin bizim doğuştan hakkımız olabil-

mesine rağmen, Eileen'ın öğrendiği gibi buna, asla kesin olarak elde edilmiş bir şey diye bakmamak gerekir.

Şimdi seksenlerinin ortasına gelen Eileen, Tanrı'nın varlığının sakinliğinde oturmak, düşünmek ve aynı iç sesi dinlemek için hâlâ güneş doğmadan kalkıyor. Artık uzak bir çiftlik evinde ya da kalabalık bir karavanda değil, Findhorn Topluluğu'nun orta bahçesinde rahat bir evde yaşıyor; neredeyse elli yıl önce, çağıldar gibi çıkardığı seslerin onun sertleşen yüreğini hafiflettiği aynı küçük oğlu –artı kardeşleri ve arkadaşları– tarafından onun için yapılan bir evde...

Topluluğun tam ortasındaki basit, sedir ağacından yapılan Tapınağa gitmek için ılık evinden çıkmadan önce her sabah uzun, sıcak bir banyo yapıyor. Serin sabah havasına adım atmadan önce sıcak tutan şık giysiler giyiyor, bir fincan güzel bir çayın tadına varıyor.

Geçen Ocak ayında, özellikle de buz gibi bir sabah, arkadaşım Karin, Eileen'ın varlığını deneyimleyerek, onun sabahın erken saatlerinde yaptığı meditasyonda onunla beraber oturma şansını elde etmişti:

> Sıcak tutan bir mantoya sarınmış, ilk adımlarını evinin çevresindeki, yeni yağmış karın üzerinde bırakarak Tapınağa doğru gidiyor. Çevresindeki her şey bütünüyle sessiz. Evinin karşısındaki topluluk merkezi boş, bir kış sabahında o saatte dolaşan tek kişi o gibi görünüyor. Tapınağa giderken kırk yıl önce yaşadığı karavanın önünden geçiyor; bugün olduğu gibi, kendi küçük sakin sesini, Tanrı'nın

sözleri olarak kabul ettiği sesi dinlemek için her sabah aynı saatte, aynı amaçla çıktığı karavanın...

Bununla beraber, bu erken saatte tapınağa ilk gelen o değil. Eileen'in "küçük meleğim" dediği ufak tefek, gülümseyen bir Japon kadını perdeleri ve ısıtıcıyı açmış, odaya yumuşak bir ışık veren ortadaki mumu yakmıştı. İki kadın, birbirlerinin varlığına şükrettikleri açıkça belli olarak birbirine gülümsüyor.

Bundan sonraki yarım saat bu iki kadın, her biri kendine özgü, içsel deneyimle gözlerini kapatarak oturup sessizce meditasyon yapacak. Sonra dışarıdan küçük sesler gelecek, karda daha çok ayak izleri olacak, zeminin tahtaları gıcırdayacak, yumuşak bir öksürük duyulacak. Diğer insanlar meditasyona katılmak için teker teker geliyorlar.

Eileen için bu, kırk yıldan beri günlük bir ritüel olmuştur. Ben, tek sesin şimdi odada bulunan bir düzine insanın nefesinden geldiği yerde, sabahın çok erken saatindeki bu sessizce düşünmeye ilk kez katılmıştım. Hiçliğe doğru yavaşça kayıyorum, bir süre orada ne düşünce, ne de duygular var.

Belki bir saat sonra, ağırlaşan bedenimin iskemlenin üzerinde oturduğunu bir kez daha fark ediyorum, yanaklarımdan gözyaşlarımın süzüldüğünü hissediyorum. Nereden geldiklerini bilmiyorum. Sadece bir iç huzuru hissediyorum.

Karin'in içsel huzuru, içine, benliğine dönmesinin, ilahi sesi dinlemesinin başlangıcı. Eileen gibi bazı insanların net, kuşku götürmeyen bir ses duymalarına rağmen başka birçok

kişi için barış, sadece evrensel sevgi havuzuna ve yükselen bilince giden derin, tatlı bir gevşeme yeri; diğerleri için de o, zihnin kesilmeyen gevezeliğinden kurtulup sessizce bir içsel dinlenme zamanı.

İlahiliğin, sakin küçük sesinden rehberlik almama rağmen, bir meditasyonda ilk kez düşüncelerimin benden ayrı olduğunu kavradığımı hatırlıyorum. Onları *izlediğim* için fazla düşüncem yoktu, bunu yaptığımda düşüncelerimin benim asal, sakin benliğimden çok ayrı olduğunu anlamıştım. Rahat, sarı bir battaniyeye sarındığım Cluny Hill'deki Tapınak'ta ne kadar çok düşüncenin olduğunu ama bana sıkıntı vermediğini şaşkınlık içinde fark etmiştim. Onları bazısı kanatlarını açarak uçan, bazısı dallara konmuş diğerleriyle gevezelik eden, bazısı da kargalar ya da ekin kargaları gibi acı acı bağırıp yüksek sesle çığlık atan, ağaçtan ağaca uçan kuşlar olarak hayal etmiştim. Bana sıkıntı vermemişlerdi, onlara bir şey yapma ihtiyacı da hissetmemiştim. Onları sadece seyrediyordum.

Sakin küçük ses bu mekanda oluşuyor, bu zamanlarda kişi olarak benim onu niye duymadığımı bilmiyorum, yine de başka tarzlarda rehberlik almakla kutsanıyorum. Peter Caddy de sakin küçük sesi duymuyordu – çok önemli bir olayın dışında.

Ekim 1952'de Ortadoğu'ya görevli gitmişti, burada Kudüs'teki kutsal yerleri ziyaret etme fırsatı buldu. Güneş batıyordu, Peter kafasının içinde birdenbire "Eileen, senin diğer yarın" sözlerini duyduğunda, hiç de belli bir şey düşünmeden –kuşkusuz meditasyon yapmıyordu– şehre bakan tepede dinleniyordu. Şaşırdı. Eileen'ı sadece birkaç kez görmüştü,

onu çok beğeniyor, çok saygı duyuyordu ama onu hiç de bir aşk ilişkisi olarak düşünmemişti. Üstelik arkadaşlarından ve meslektaşlarından biriyle evliydi, beş çocuğu vardı!

Bu fikri, gülünç bularak aklından çıkardı. Yine de duyduğu sesin netliğini aklından çıkaramıyordu, bu nedenle Eilen'ı bir daha gördüğünde, sadece onun ne düşündüğünü görmek için, Tanrı'nın, onların birbirlerinin ruhlarının yarıları olduklarını söylediğini ona anlatmaya karar verdi. Birkaç ay sonra bir akşam yemeği partisinde Eileen ile bir an yalnız kalmanın yolunu buldu, Tanrı'nın onların beraber olmalarını söylediğini itiraf etti. Eileen'ın ilk tepkisi kahkaha atmak oldu. Ama Peter'ın çok net ve içten olduğunu görünce, eğer böyle olacaksa Tanrı'nın ayrıntılara özen göstermesi gerekeceği öğüdünü verdi.

Eileen'ın beklemeye duyduğu güven, Peter'ın an'ı yakalamak için gösterdiği olağanüstü beceri, eş olmalarının ve evlenmelerinin temelini oluşturdu, Findhorn topluluğunun üzerinde geliştiği vizyonun ve davranışın temelini attı.

3. Şapkanıza Yapışmak: Harekete Geçen Rehberlik

Elinizi Tanrı'nın avucuna koyduğunuzda,
diğer elinizle şapkanıza yapışın.
[Peter Caddy'nin sık söylediği söz]

Peter Caddy, sezgisini ve iç rehberliğini izlemeyi bir anda fark etmeyi nasıl öğrendiği konusunda şaşırtıcı hoş öyküler anlatır. Peter çok sık hareketsiz oturmuyordu, ender olarak meditasyon yapıyordu; tahmin edebildiğiniz gibi, onun rehberlik alma tarzı neredeyse Eileen'ınkinin tam tersiydi. Topluluk üyeleri genellikle Peter ile Eileen'a (iyi de olsa, kötü de olsa) baba ve anne figürü olarak bakıyorlardı, onlar da ilk günlerde kendi cinslerinin rollerine kuşkusuz uyuyorlardı. Eillen, daha alıcı ve açık kabul ediliyordu, Peter ise saldırgan ve teşvik edici bulunuyordu. Daha sonra hayat, ikisi-

ne de rollerini dengeleme deneyimi kazandırdı. Yine de, Findhorn Topluluğu'nun oluşum yıllarında rollerin oynanması ve denge mükemmeldi.

Topluluğun daha ilk yıllarında Findhorn'da yaşayacak kadar şanslı ve kutsanmıştım. 1970 kışında karavanlarda ve Findhorn Körfezi Karavan Parkı'nın çevresine yayılmış tek katlı evlerde yaşayan altmış kişi kadardık. Yakındaki Forres kasabasındaki Cluny Oteli hâlâl çalışıyordu, Eileen'e, kendisinin ve Peter'in bir gün "Cluny'ye döneceklerine dair ilahi bir söz gelmesine rağmen o gün beş yıl sonra gelecekti.

Her akşam, yaklaşık altmış kadarımız, Topluluk Merkezi'nde servis yapılan akşam yemeği için giyinirdik. Eileen gelir, topluluğun son derece lezzetli yemeklerinden pek çoğunu pişiren sevgili arkadaşı Joanie Hartnell Beavis'e yardım ederdi; onun dışında, çömlekçi Brian et ve pilava olağanüstü baharatlarından birini karıştırırdı. Büyük Joan, güveçte üzerine ekmek kırıntıları serpilmiş soslu patates sofraya koyardı; Jenny sırtında bebeğiyle baharatlı cevizli ve fındıklı ekmek somunları yapardı; dansçı Zanni eşsiz Spaghetti Bolognese sunardı. Pazar, Peter'ın mutfak günüydü. Altmış tane peynirli ya da mantarlı mükemmel omlet yapmak için önlük takardı. Ne var ki, konunun dışına çıkıyorum ama rehberlik konulu bir kitap yemekten söz etmediğinde dörtbaşı mamur olmayabilir – aşçılar gezegende en çok sezgisel rehberlik alan ve esinlenen insanlar değil mi?..

Ekmek pudingi, kremalı elma dilimleri ya da taze kremayla yapılmış köpüklü çikolata gibi tatlıların bol olduğu yemekten sonra masaları temizler, iskemleleri kaldırır, biraz süpü-

rür, akşamları Peter'ın öykülerini dinlemek için otururduk. O, usta bir masalcıydı. Henüz ondokuz yaşındayken ilk spiritüel öğretmeniyle karşılaşmasının öyküsünü anlatarak bize hoş vakit geçirtirdi – Crotona Yoldaşlığı'ndan Dr. Sullivan adlı bir Gül-Haç (Rose-Croix) öğretmeni; İkinci Dünya Savaşı sırasında Kraliyet Hava Kuvvetleri'nde Yiyecek İçecek Subayı olarak Himalayalar'a, Kutsal Topraklar'a ve Uzakdoğu'ya yaptığı yolculuklarını anlatırdı; topluluğun adeta sihirli oluşum günlerini, Findhorn'un kurulmasına neden olan bütün maceraları, talihsizlikleri anlatırdı. Hiç kimse hiçbir zaman bu akşamları kaçırmazdı. Peter herkesi etkilerdi, öyküyü daha önce dinlemiş olsak bile hepimiz alacağımız yeni bir şey, orasında burasında biraz hayal ürünleriyle süslenmişlik ya da ortaya çıkmayı bekleyen bir içebakış olduğunu bilirdik.

Dr. Sullivan, Peter'a pozitif düşüncenin gücünü öğretmişti, ona, her bireyin dünyayı değiştirme gücü olduğunu söylemişti. Dr. Sullivan, düşünerek hayatınızı nasıl ifade ettiğinizi, doğru olduğuna inandığınız şeyin kaderinizi oluşturduğunu, düşüncenizle, bilinçli ya da bilinçsiz olarak nasıl kendinizin yaratıcısı olduğunuzu öğretmişti. Peter, Dr. Sullivan ile, kendi hayatının temellerini attığı, özellikle de giderek artan sezgisine tepki verdiği "ruhun bilimini" öğrenmişti.

Peter Caddy'nin sezgi derecesi eşsizdi. Sesler duymadığını, vizyonlar görmediğini her zaman söylemesine rağmen kuşkusuz bir şeyler duyuyordu: bu, sorgulamadığı çok net bir bilgiydi. Ve bu, Peter'ın hayatının ve misyonunun merkeziydi –sezgisine öylesine bütün, öylesine bir anda güvenmeyi öğrenmişti ki, sorgulamak için bir an dururşa onu kaçırıyordu.

Peter Caddy doğmadan yıllarca önce, 1899 gibi eski bir tarihte, Fra Elbertus Hubbard adlı bir adam sadece bir saatin içinde minicik bir kitap yazmıştı. "Kalbimden sıcak sıcak fırladı" diyordu. *Garcia'ya Mesaj* (Message to Garcia) adlı kitap, 19. yüzyılın sonlarında Amerika Birleşik Devletleri ile İspanya arasındaki savaşta, Küba'da bir yerlerde olan General Garcia'ya McKinley'den önemli bir mesaj getiren Rowan adlı bir adamın nasıl "yalnız başına gittiğinin ve işi yaptığının" öyküsünü anlatıyordu. Fra Elbertus'un otuzdört sayfalık kitabı dünyanın her yerinde kırk milyon adet sattı, düzinelerce dile çevrildi – o günlerin yayın dünyasında bu, kesinlikle umulmadık bir şeydi! Bu kitabın mesajı, Peter Caddy'nin daha sonra öğrendiği mesajla aynı olduğu için burada ondan söz ediyorum: "Kahraman, işini yapan insandır; Söz size geldiğinde duraksamayın ya da onu sorgulamayın ve sorumluluğu başkasının üzerine atmayın. Yalnız başınıza gidin ve işi yapın, ne yaptığınız önemli değildir.

Rowan sorgulamadan mesajı teslim etti, Fra Elbertus sorgulamadığı bir iç talimat, inanç ve ruh disipliniyle kitabı yazdı. Bu iki hareket dünya tarihinin akışını değiştirdi. Peter Caddy'nin hayatı ve öyküleri tümüyle aynı düşünceyi izledi: "Kalbinden sıcak sıcak bir şey fırladığında" bunu, duraksamadan, sorgulamadan, harekete geçmek için kuşku götürmeyen bir işaret olarak gördü. Yine de, her zaman böyle olmamıştı.

Bir gün, İskoçya'nın batı kıyısında, Oban'da bir kafede Eileen ve eski eşi, spiritüel öğretmeni Sheena ile bir fincan çay içerken Peter hemen İngiltere'nin güneyindeki Hampshire'a gitmesi için içinde ani bir dürtü hissetti. Duraksamadı, finca-

nındaki çayı bile bitirmedi. Birkaç ay önce Sheena, sezgisini hemen izlemediği, dikkat etmediği için Peter'ı azarlamıştı. Peter, belli birini, Jack adında birini görmek için bir dürtü hissettiğinde gevşemişlerdi, birlikte kahve kaynatıyorlardı. Kahve hâlâ kaynıyordu, Peter gitmeden önce bir fincan kahve içmeyi bekliyordu. Tam çıkarken Sheena, Jack'in tabancalı ve kendini öldürmek üzere olduğunu, Peter'ın duraksamasının belki de arkadaşının hayatına malolacağını söyleyerek onu şaşkınlık içinde bıraktı. Neyse ki, öykü doğru değildi; Sheena yaramazlık ederek, Peter'ın sezgisini hemen izlemesinin kesin önemini öğrenmesi için öyküyü kurgulamıştı.

Böylece Oban'deki o akşamüstü Peter çay fincanını bırakmış, bir sonraki kasabaya giden otobüse binmek için bile kıtı kıtına yeten bir parayla gitmişti. Dışarıya çıktığında üst caddede hayallerdeki gibi bir araba buldu, bir sonraki köye gitmek için başparmağıyla işaret etti ama direksiyondaki kadının aslında Londra'ya kadar gideceğini öğrendi! Üstelik, sürücünün arka koltukta yolculuk için hazırladığı bir piknik sepeti, içinde de kızarmış bütün bir tavuk vardı.

Kuzeye dönüş yolculuğunda Peter, yine yanılmayan sezgisini izledi. Kırmızı bir spor arabadaki kızı gördükten sonra trafik ışıklarında kamyondan atlaması da buna dahildi. Bir saniyeden daha az bir süre kızdan onu arabasına almayı istemenin biraz yüzsüzlük olacağı konusunda endişeye kapıldı ama mantıklı düşünmeyi gözardı etti, ışıklar değişmeden sadece birkaç saniye önce ona Scotch Corner'a gitmesinin mümkün olup olmadığını sordu. Tabii ki, mümkündü ve evet, hatta kızın soğutucuda yolculuk için paketlenmiş, için-

dekilere göre ayrılmış lezzetli sandviçleri ve kocaman bir termos sıcak kahvesi de vardı.

Peter'ın ister otostopçuluk, ister uzay kardeşliği olsun, sezgiyi izleme öyküleri çok boldu; Topluluk Merkezi'nde bu uzun, karanlık akşamlar Peter'ı dinlemek herkesi etkiliyordu, düşündüğümde, pozitif düşüncenin temel ilkelerini, sezgiyi izlemeyi ve iç disiplin oluşturmayı öğrenmenin daha iyi bir yolu olduğunu hayal edemiyorum. Peter'ın öyküleri, uzun olsa da, ya bizi kahkahalara boğarak eğlendirir ya da oturduğumuz yerin ucuna tünetirdi. Bu uzun kış gecelerinde ilk ağızdan dinleme ayrıcalığına sahip olduğum öykülerin birçoğu, Peter'ın Almanya'da geçirdiği trafik kazasında öldükten iki yıl sonra, 1996'da yayımlanan özyaşam öyküsünde, *In Perfect Timing*'de (Mükemmel Zamanlama) okunabilir.

Her öyküde, ne kadar tuhaf olursa olsun sezgiyi izlemek için bir ders vardır; benim kendi hayatımla sihirli şekilde bir bağ ördüğünü kabul ettiğim, o zaman da, şimdi de beni etkileyen özel bir öykü vardır. Bu, Lancashire'da St. Annes on Sea'de Liebie Pugh adlı dikkat çekici bir kadınla Peter'ın ilk buluşmasını anlatan bir öyküdür. Liebe Pugh, Universal Link (Evrensel Bağlantı) adlı bir grubun kurucusu ve –o zamanlar İngiltere'de gözler önüne serilen spiritüel çalışmaya ışık tutan, inanılmaz sevgi dolu ve bilge bir Varlık olan "Sınırsız Sevgi ve Gerçek" olarak da bilinen All-Knowing One'ın (Her Şeyi Bilen) kanalıydı.

Peter özyaşam öyküsünde, Dorothy Maclean ve Amerikalı arkadaşı Naomi ile bir yaz tatilinde Glastonbury'ye nasıl gittiğini anlatır:

> Destansı bir Işık işçisi ve zamanının pek çok yıl önünde olan... Mayo Kontesi'ne bir sepet gübrede yetişmiş meyve ve sebze almak için ilk durağımız Edinburg'tu.

Onun evine gittiğinde Peter, Lady Mayo'nun, Liebe Pugh ve grubu ile bağlantı kurmak için St. Annes'e giden, kendisini güneye götürecek birine ihtiyacı olan bir arkadaşıyla karşılaştı.

> Ertesi günü geç saatlerde St. Annes'e geldik... ayrılma niyetindeydik ama son dakikada kalmaya, Liebe ile buluşmaya karar verdik. Yine de önce kapıda bir muhafızla karşılaşmak zorunda kaldık; yan evdeki dairesinde yaşayan, açıkçası kendini Liebe'ye adamış, onun sekreteri ve mali işlerinden sorumlu olan Joan Hartnell-Beavis ile... Gittiğimizde bize Liebie'nin çok yorgun olduğunu, yemek zamanının çoktan geçtiğini söyledi; bize ancak ertesi gün için randevu verebilecekti. Sabah Glastonbury'ye gitmemiz gerektiği cevabını verdim, Joanie –adını öğrenmiştik– bize acıdı.
>
> Liebe Pugh'un Tibetliler gibi dikkati çeken bir yüzü vardı, yüz hatları ne erkeğe, ne kadına, ne Doğuluya, ne de Batılıya benziyordu ama hepsinin unsurlarını taşıyordu.

Peter, Dorothy ve Naomi; Liebie ile Joanie'yi tekrar göreceklerini, İngiltere'de spiritüel gücü olan özel yerleri ziya-

ret edip bağlantı kurarlarken St. Annes'in düzenli bir mola yeri olacağını bilerek Glastonbury'ye yaptıkları yolculuğa devam ettiler. Liebe birkaç yıl sonra öldüğünde Joanie gelip Findhorn'da yaşadı, Findhorn Vakfı'nın mali işler sorumluluğunun yanısıra Eileen de en yakın arkadaşı oldu.

Topluluk Merkezi'nde Peter'ın, hayatıma kesin olarak Ruh'un rehberlik ettiğini onaylayan bu öyküyü ilk anlattığı gecenin benim için özel bir anlamı vardır. Peter'ın Liebe ile karşılaşmasından kısa süre önce annem ve babamla birlikte, St. Annes on Sea'den sadece birkaç mil uzaklıkta olan Blackpool'a taşınmıştım. Aslında Evrensel Bağlantı grubunun St. George Meydanı'nda düzenli olarak meditasyon yaptığı 1965 yazında, yakındaki bir kolejin gece derslerine katılıyordum, Liebie ile Joanie'nin daireleri, her akşam otobüs beklediğim durağın tam karşısındaydı. Sadece bu da değil, Peter, Lancashire'a yaptığı daha sonraki ziyaretlerde de, benim yaşadığım sokağın en ucundaki özel bir tapınağın sahibi olan başka bir adama, bir spiritüel bilgeye düzenli olarak uğrardı! Spiritüel arayışlarımın derinlerinde bu ev, "Tapınak" yazan küçük işaretiyle her zaman merakımı uyandırmıştı!

Peter'ın öyküsünü ilk duyduğumda tapınağın kapısını niye hiç çalmadığımı ya da St. Annes'deki otobüs durağının yanındaki evi aydınlatan Sınırsız Sevgi ve Gerçek'in varlığını niçin hiç hissetmediğimi merak ettim. Ama bunun sadece bir zamanlama olduğunu anladım. Peter, Dorothy ve Eileen ile karşılaşmadan önce yaşayacağım birçok (çok olağanüstü) deneyim edinmiştim, Findhorn'un tam beş yıl sonra beni Ruh aracılığıyla çağırdığından emindim; duraksamadan dinlediğim bir çağrı...

Ben gelmeden – 1970 yılının yaz tatilinde, büyük bir bilgeliğe ve hassaslığa sahip olan genç bir adam, David Spangler, Amerika'dan gelmişti. Geldikten sonra Findhorn Topluluğu'nu aydınlatan ve onun dokusuna tohum atan Sınırsız Sevgi ve Gerçek'in varlığına uyum sağladı. David'in sayesinde Sınırsız Sevgi ve Gerçek, güçlü ve şefkatli varlığını kalplerimizi ve zihinlerimizi açarak doğrudan gösterdi. Spiritüel arayışıma cevap verildiği, kuşkunun gölgesinin ötesindeydi, benim için çok açıktı; özellikle de, topluluktaki ilk görevimin bu olağanüstü toplantıların birçok bandını çözüp yazmak olduğu zaman!

David, Findhorn'a eşi Myrtle Glines ile gelmişti, topluluğa spiritüel rehberlik almanın başka bir biçimini getirmişti. Gerçekten de, üç kurucunun ve acemilik dönemini yaşayan topluluğun üzerinde büyük etkileri olan diğer kişilerin hepsi de kendileriyle birlikte çok değişik rehberlik örnekleri getirmişlerdi. Topluluğun çekici gelme nedenlerinden biri, kurallara ve bir gurunun ya da tek bir öğretmenin düzenine uymak zorunluluğu olmadan kişinin birçok yoldan ya da kendi yolundan gidebilmesinin getirdiği yenilikti.

Bu nedenle, David Spangler ile birlikte, evrensel sevginin engin varlığıyla içsel bağlantı kuran bütün toplulukta bir güçlenme meydana geldi. 1967 Noeli'ne geri dönersek, St. Annes'teki Liebie aracılığıyla Sınırsız Sevgi ve Gerçek şunu açıklamıştı: "Nükleer gelişim ortamı aracılığıyla yaptığım evrensel açıklamam tamamlandı ... nükleer enerjinin tümü Ben'im ... Evrensel Sevgi akışı artıyor. Her şey yolunda."

Peter ve Findhorn ile ilişkisi olan diğerleri, bu mesajın, evrensel enerjinin, her maddenin nükleer-hücresel yapısına bütünüyle girdiği anlamına geldiğini anladılar. O zaman Eileen de rehberlikle bunu doğruladı:

> Ruh ile, artık eskisinden daha çok birlikte yaşayabileceksiniz, dünyadaki şeyler yavaş yavaş silinecek ve artık hayatınızda yerleri olmayacak... Mesih'in Varlığını, Mesih'in Sevgisini bilinçli olarak fark edeceksiniz... Kozmik Gücün böylesine heybetle serbest bırakılması her birinizin içinde çok uzun zamandan beri uyuyan bir şeyi uyandırdı, çok muhteşem bir şey içinize tohumlar ekmeye başladı. Kozmik enerjinin, gücün, vibrasyonun ve ışınımın... insan evladında ve dünyanın yapısında dehşetli değişiklikler yaratıyor. Hiçbir şey artık aynı olmayacak.

David Spangler, o yaz topluluğa verdiği "İletişim ve Paylaşma" başlıklı konferansında bundan söz ediyordu:

> Nükleer araştırmanın beşer bilincinin evrimine etkisiyle, evrenin biçim olarak değil ama temelinde çok daha süptil, çok daha güçlü olduğuna dair yeni bir dünya görüşü edindik –her yerde var olan, hareket eden bir enerji, bir ruh... "BEN her şeydeyim. BEN her şeyin hayatıyım" diyen bir Var Olma, bir Farkındalık realitesini ilk kez değerlendirebiliyoruz. Buna ister Tanrı, Mesih, Sınırsız Sevgi ve

Gerçek, ister başka bir şey diyelim, fark etmez. Nükleer araştırma ve bu araştırmanın gelişimiyle, hepimizi birliğe bağlayan görülmeyen, birleşik enerji dünyasının realitesini ve gücünü anlamak zorunda bırakıldık. Bu, batıl inançlara son veriyor, yaşayan en güçlü gerçekleşme ve realite oluyor.

Bu nükleer ifşa, bize başka bir içebakış daha kazandırıyor: Görünüşte bizim dışımızda var olan her şey, bizim içimizde de vardır. Biz, fiziksel biçimimiz ve bilincimizle birbirimizden ve dünyadan ayrılmış olarak görünürüz ama realitenin ve birleşik enerji alanının yeni anlayışında fiilen gerçek bir ayrılma yoktur. Birlik, realitedir."

David, Sınırsız Sevgi ve Gerçeğe ilk uyum sağladığında, sözleri ve evrensel var oluşun enerjisini paylaşmayı istediğinde Sınırsız Sevgi ve Gerçek onu şunları söyledi:

BEN'im yaşayan bir açıklama olduğumu, başka hiçbir merkezle ve olup bitmiş hiçbir şeyle rekabete girmeyerek, bu Merkez aracılığıyla görevimi yaptığımı ama BEN'im, yeninin ve büyümenin Ruh'u olduğumu duyur. Durağan kalmayacağım. Olup bitenle kalmayacağım. İnsanın isteklerine göre kalmayacağım. BEN, Gerçek'im. Hayal ürünü değilim.

Bu, Benim Merkez'im. Bu, Benim Beden'im. Benim her şeyim bu kadar değil, çünkü BEN yeni gökyüzü ve yeni yeryüzüyüm. Senin aracılığınla, gruba açıklamayla kendimi ortaya koyuyorum, henüz bağlantı kurmuş tek tek erkeklerin ve kadınla-

rın ya da özel bir görevi yerine getiren özel mesajcılar olabilenlerin aracılığıyla hâlâ yaşıyorum, Kendimi açıklıyorum. Ama her şey birbiriyle bağlantılı, çünkü Kendi çağrımı seslendirdim, Ben'den olan hiç kimse buna dayanamaz ama kendi içlerindeki BEN ile birleşip karışmak üzere sevinç duyarak gelecekler, açıklanmış durumumdaki BEN'den olanlar diğerleriyle bunu paylaşacaklar.

Sözler ve enerji bu büyük kozmik dansta kendi yerimi bulmam için ruhumu, iç vizyonumu ve kararlılığımı harekete geçirdi. O zamanlar Findhorn'daki günlük hayat neredeyse sıradan görünüyordu; hepimiz o zamanlar yüzlerce kişiyi çeken fiziksel bir topluluğu aktif olarak meydana getirmekle meşguldük; Eileen'ın rehberliğini dinledim; Sınırsız Sevgi'nin muhteşem varlığına daldım, içime dönerek kendi sesimi dinledim. Bana özgü "sesin" en iyi hareket halindeyken konuştuğu, benim rehberliğimin Eillen'ınkinden çok Peter'ınki gibi çalıştığı netleşti. Yine de, meditasyon yaparken oturmaya ya da doğada yürüyüş yapmaya zaman ayırmaya devam ediyordum. Özellikle de, Deva'ların dünyasında bulunan sevgi ve sevinç konusunda yaptığı bir imayı sabırla seçip ayıkladığım minik karavanında Dorothy Maclean ile harika çay molaları veriyordum.

4. Donuk Bir Işık Verme ve Parlak Bir Işık Saçma

Rehberlikten başka çok az şey vardır. O, bütün bedenlerin –bedenin, zihnin ve ruhun– bütünleşmesidir.

[Nura]

Bu kitabı yazarken Dorothy Maclean ile, New Mexico'ya geldiğinde uzun zaman geçirmem için kutsandım. Sohbetlerimizde ve onun iç sesi dinleme konulu seminerine katıldığımda Findhorn topluluğunun kökenlerinin daha önce bilmediğim görünümlerini öğrendim –özellikle de, Dorothy'nin, Devalar dediği Melekler âlemine açılan içsel rehberliğinin kaynağını. Öğrendiklerim ve anladıklarım bana, rehberliğin kaynağının Tanrı, Büyük Ruh ya da seçtiğiniz herhangi bir sözcük olduğunu her zamankinden daha açıkça gösterdi. En başta bana, kendi Varlığımızın bütünlüğün farkına varmamızın ve bunu bilmemizin, onun sayısız biçimler-

deki rehberliğine ulaşmamıza izin verdiği hatırlatıldı; "Tanrı'yı en başa koy, diğer her şey onu izleyecektir. "

Bu kısımda Findhorn Topluluğu'nun doğuşunun kısa özetini ve Findhorn'un üzerine inşa edildiği gerçek bir inancın ve rehberliğin temeli olan iç sesi dinlemenin ve dışarıya karşı davranışın yaşayan bir örneği olmadan önceki on yılını sizinle paylaşacağım.

Kasım 1962'de büyümekte olan üç oğulları ve uzun zamandan beri meslektaş oldukları Dorothy Maclean ile birlikte Peter ve Eileen Caddy yaz tatili karavanlarını Findhorn Körfezi Karavan Parkı'ndaki bir çukura çektiler. Arkadaşlar kışı burada geçirmeyi umuyorlardı, yıllardan beri başarıyla yönettikleri yakındaki Cluny Hill Oteli'nde ilkbaharda yeniden işe başlamayı umuyorlardı. Ne var ki, ilkbaharda otel onlarsız açıldı, iç rehberlikleri onlara karavan parkında kalmalarını söyledi. Ne Peter, ne de Dorothy gösterdikleri büyük çabalara rağmen kasabada iş bulamadılar ama aldırış etmeden sıcak bir yuva yaratmak için buraya yerleştiler. Dorothy için karavana ahşap bir ek bölüm yapıldı, kışın karanlığı küçük evi sararken, yemeklerini paylaşmak, çocuklara ev ödevlerinde yardım etmek, spiritüel rehberliklerini birbirleriyle paylaşmak için her akşam kok kömürü kullanılan sobanın çevresinde toplanıyorlardı.

Cluny Hill Oteli'ni yönetmeden çok önce üç arkadaş, içteki Tanrı'nın sevgi dolu, yaşayan varlığını onlar için bir gerçek haline dönüştüren, Peter'ın eski eşi Sheena'nın akıllı danışmanlığında yıllarca çalışmışlardı. Sheena, içlerindeki Mesih'in doğması için neredeyse bir ebe gibi çalışıyordu. Bu

dönemde Dorothy, Eileen ve Peter Tanrı'nın gerçekten içlerinde olduğunu, ona ulaşabileceklerini –çoğunlukla inançları sınanarak– öğrendiler, deneyimlediler. Her biri, farklı tarzlarda içsel rehberlik almaya başladı: Eileen vizyonlar alıyor, sözler duyuyordu, bunları yazıyordu; Peter'ın rehberliği kesinlikle onun şimdi içinde bulunduğu an'a ait olarak ve, o hareket ederken geliyordu; Dorothy Tanrı ile sessiz bir uyum deneyimlemişti, deneyimlerini kendi sözlerine çeviriyordu.

Sheena; Dorothy ile Eileen'ın içlerindeki Tanrı'ya düzenli olarak uyum sağlamalarını öneriyordu, çevrelerinde başka nelerin olup bittiği önemli değildi. Bu onların, olağanüstü bir disiplin ve Tanrı kaynağıyla her koşul altında bağlantı kurma becerilerini geliştirmelerine yardım etti. Üçü de, Tanrı'yı her şeyin en önüne koymayı öğrendi; bunu gerçekten anlayıncaya ve spiritüel rehberlikte, net sezgide yenilmez bir inanç oluşturuncaya kadar birçok kez uyarıldılar, sınandılar. Dorothy, her saat başında Tanrı'yı hatırlamayı amaç edindi, çoğunlukla bunu unutsa da günde üç kez meditasyon yapmaya devam etti, özellikle de ofisinde yaptığı gün ortası meditasyonu onu çok keyiflendiriyordu.

Bu, 1950'lerin başıydı, yani Findhorn'un kuruluşundan on yıl önce Eileen ile Dorothy, içlerindeki Tanrı'yla uyum sağlıyorlardı. Dorothy, Tanrı ile ilk deneyiminden kısa süre sonra "Dur, dinle ve yaz" diyen bir rehberlik aldı. Başlangıçta, aldıklarını sansürden geçiriyordu, çünkü süreci anlamıyordu, güvenmiyordu ama Sheena onun aldıklarının ve yazdıklarının doğru olduğunu onayladıktan sonra Dorothy sansürden geçirmekten vazgeçti, duygularını ve izlenimlerini

özgürce yazdı. Çok güzel esin veren düşünceler ve duygular alıyordu, izlenimlerini yazması iç sessizliğiyle uyum sağlaması, Tanrı ile birlikte yaratma sürecini anlaması için ona yepyeni bir yol açtı. Dorothy kağıda dökmeden önce bütünlük, netlik ve sevgi durumunda olması gerektiğini öğrendi. Önce –uyumayı tercih ettiği zamanlar– bunu yapmak için erken kalkmanın zahmetli disiplinine direndi, yine de, sakinlik zamanları kısa sürede gününün en büyük keyfi oldu. Ona bildik gelmeye başlayan –olağan duygularından daha derin bir yere– içindeki sevgi, huzur, neşe ve gerçek durumuna dönmeyi öğrendi. Olağan duygularının bulunmaması bu kutsal yere girmesini daha kolaylaştırıyordu; eğer bu duygular varsa, orada olmadığını anlıyordu!

Günde üç kez oturması, çok kısa zamanda büyük keyif ve huzurun bitip tükenmeden aktığı bir pınar oldu, daha önceleri bu zamanları nasıl sıkıcı bulduğunu düşünemiyordu; bunlar, her günün en iyi anlarıydı. Dorothy hem bilinçli, hem de bilinçsiz zihninin kısıtlamalarından vazgeçip, kendi içindeki sesi dinlerken sansür edilmemiş mesajdan sonraki mesaj coşkun bir neşe, Tanrı'nın büyük sevgisiyle dolu olarak geliyordu. Dorothy, "Benim ele avuca sığmaz zihnime" diye yazıyordu, "donuk bir ışık veren hayat hakkındaki düşüncemi dinle." Dorothy bütün bunların verdiği keyifle kendinden geçiyordu. Bir gün ilahi ses, "Dişlerini benimle birlikte fırçala" dedi. Bu onu, meditasyonun ortasında kahkahayla güldürdü; ama bundan sonra ne zaman dişlerini fırçalasa Tanrı'yı hatırlamaya çalıştı. Mesajlar talimat verici ve pratik olduğu kadar giderek daha derin, hatta daha sevgi dolu olmaya başladı.

Findhorn'a geldikleri zaman Eileen ile Dorothy içlerine dönme disiplininde, sözleri ya da edindikleri izlenimleri yazmada, rehberliklerini kesinlikle izlemede yeterince pratik yapmışlardı. Karavan parkına taşındıktan birkaç ay sonra bir gün Dorothy, "Doğanın güçlerini hisset" diyen bir mesaj aldı. Bunun hafif bir esinti olduğunu düşündü; ilkbahar geliyordu, Findhorn ve Divie nehirlerinin birleştiği güzel Randolh's Leap'teki ormanda avare avare dolaşmayı, Burghead Körfezi'nin karşısındaki kumullarda yürüyüş yapmayı seviyordu.

Bununla beraber, ertesi günü içine döndüğünde doğanın gücünün saf büyüklüğünü ilk kez hissetti. Ona, "Doğadaki her şeyin canlılık veren bir zekası vardır; bulutların, yağmurun, sebzelerin..." dendi. Ona, "Doğanın cevheriyle uyum içinde olması" da söylendi. Beyinsiz bir sebzenin zekasının olması önce ona saçma geldi, her ne olursa olsun, eğer zekası olsa da onunla nasıl ilişki kuracaktı? Kendisine verilen mesajı gözardı etti ama uzun zaman değil. Kısa süre sonra başka bir meditasyonda, büyük bir güç ırmağının içinde olduğunu deneyimledi, evet, deneyebileceğini ve beyinsiz bir sebzeyle bile uyum sağlayabileceğini fark etti!

Sevdiği bahçe bezelyesini seçerek, onun cevherinin, kendisinin bildiği dış biçiminden oluştuğunu düşündü, bu cevherle hemen temas kurdu. Bahçe bezelyesi, Dorothy'nin, içindeki kutsal bilgelikle aldığı tarzda bir mesaj verdi, Dorothy bunu kelimelere döktü. Ona, insanların büyük ışık varlıkları olmalarına rağmen bütünlüklerini kullanmadıkları, bütünlüklerini kullandıklarında doğayla bilinçli olarak birlikte yaratabilecekleri, gezegene yardım edebilecekleri söylendi.

Dorothy, tek bir bitkiyle değil, bahçe bezelyesi türünün canlılık veren zekasıyla sohbet ettiğini fark etti. Bütün bitkilerin birer ruh grupları olduğunu, dünyadaki bütün bahçe bezelyelerinin ruh düzlemleriyle uyum sağladığını anladı; bu, büyük bir gezgin varlıktı, Dorothy ile ilişki kurmak, onunla uyum sağlamak istiyordu! İnsanlarla ilişki kurmayı beklemişlerdi, cenneti yeryüzünde yaratmak için birlikte çalışmaya çok istekliydiler. Dorothy kendi Tanrı benliğinden bütünlükle, Tanrı benliğiyle, her şeyin Tanrı benliğiyle uyum sağlayabiliyordu, onun bilgeliğini kavrayabiliyordu.

Dorothy ilk doğayla birlik deneyiminden sonuç çıkarırken, bitkiler âleminin bütünlüğüyle ilişki kurmasına izin verenin kendi bütünlüğüyle, yani kendisinin ruhundaki cevherle sağladığı uyum olduğunu fark etti.

Dorothy'nin farklı türlerin ruhlarıyla kurduğu iç ilişkisi onun kendi ilahiliğiyle kurduğu ilişkinin bir altkümesiydi. Önce kendi bütünlüğüyle, buradan da doğa âleminin mimarlarının bütünlüğüyle uyum sağlamıştı. Doğadaki varlıkların karmaşık olduğunu, cevherlerinin gerektirdiği şekilde kendilerinin farklı yüzlerini ortaya koyduklarını öğrendi. Dorothy'nin bilinciyle bitkinin meleğinin ya da cevherinin bilinci arasında hiçbir ayrılık duygusu yoktu: Daha çok bu, ilahi bir cevherle (beşerle) başka bir ilahi cevherin (bitkinin) birleşmesi, bunun kabul edilmesiydi. Dorothy, cevheri biçimi olmayan bir enerji olarak hissediyordu; buna en yakın tanım Meleksiydi. Yine de, melek sözcüğü çoğunlukla uymuyordu, çünkü geleneksel meleklerin biçimi yok değildi, bir müzik aleti olana arp ve kanatlarla gösteriliyorlardı, Bunla-

rınsa kesinlikle ne arpleri, ne de kanatları vardı! Dorothy, Sanskrit dilinde parlayan anlamına gelen *Deva* sözcüğünü hatırladı, bu tanımın onlara daha iyi uyduğuna karar verdi.

Peter Cady, Dorothy'nin bir sebzenin ruhundaki cevherle iletişim kurduğunu ilk duyduğunda çok heyecanlandı, Dorothy'nin bahçedeki sebzelere soracağı sorunların hemen listesini çıkardı... onu yıllarca çalıştırdı! Peter önce sebzelerle, daha sonra da çiçeklerle bahçelerini genişletti. Çok kısa süre sonra Dorothy, her tür Deva ile uyum sağlamakla meşguldü, ekimin ne zaman ve nasıl yapılacağı, hatta farelerle, sıçanlarla ve kurtlarla (bu öykü, az sonra) nasıl başa çıkılacağı konusundaki her türlü yardımın bahçeye yararı dokundu.

Bahçe bezelyesiyle ilk ilişkisinden kısa süre sonra Dorothy, üzerinde yaşadıkları bütün toprağın hayatından sorunlu görünen çok kapsamlı bir Varlığı fark etti –ona Manzara Meleği Varlığı adını verdi. Daha sonra onun Gezegen Meleği'nin bir tür yerel temsilcisi olduğunu anladı; bahçenin nasıl geliştirileceği, insanların bütüne nasıl uyacağı hakkında öğüt veriyor, diğer Meleksi Varlıkların aracılığını da yapıyordu. Dorothy, Devaların, kendilerine özgü bitki türlerinin kalıplarının, biçimlerinin, düzenlerinin, büyümelerinin bir kopyasına sahip olduklarını, onların gidişatını ve zamanlamalarını yönlendirdiklerini anladı. Bunu, bir yapının planlarını çizen, sonra da bu planları binayı yapacak kişilere ya da Devanın yetkisi altında asıl inşaatı yapan işçilere –bu örnekte, doğa ruhları ya da elemantalleri– veren bir mimarla karşılaştırdı.

Kabakların kökçüklerini yemekle meşgul kurtların verdiği zarardan bıkan Peter, Dorothy'den, kurtlardan nasıl kurtu-

lacağı hakkında Devalardan bilgi almasını istedi. Dorothy önce kendisine, Devaların işinin, yaşamdan kurtulmak değil, yaşamı geliştirmek olduğu yanıtını veren Manzara Meleğine sordu. Bunun yerine ona, kabaklara sevgi göstermesi, hasta bitkilerin sağlıklı, güçlü olduğunu düşünmesi, mümkün olduğunca fazla dış destek vermesi öğütlendi. Bu sevgi ve dikkatle kabaklar öylesine sağlık oldu ki, kurtlar artık onlara zarar veremedi.

Devalar talimat ya da emir vermiyorlardı, bunun yerine, verdikleri bilgilerin Dorothy'ye kendi cildi kadar yakın olması için öğrenilmesini sağlıyorlardı; bilgilerini, özelliklerini ve sevgilerini paylaşıyorlardı. Nasıl seveceğini, kendi bütünlüğüyle Tanrı'nın varlığında nasıl kalacağını öğrenmesi onun alıcılığının ve rehberliğinin anahtarıydı. Bir gün bektaşi üzümü çalılıklarını yiyen tüylü tırtılları ayıklamıştı; onları dikkatle teker teker toplamış, kuşların yemesi için daha sonra gübre yığınlarına boşalttığı bir reçel kavanozuna koymuştu. Sürünen hayvanlara dokunmaktan nefret ediyordu. Ertesi günü onların daha da çoğaldıklarını görünce dehşete kapıldı: Erkek kardeş, kız kardeş ve kuzen tırtıllar kıtır kıtır her şeyi yiyorlardı, çünkü onların hepsi gevrek, lezzetli bektaşi üzümü yapraklarını yemeye bayılıyorlardı.

Düş kırıklığına uğrayan Dorothy, hayatının bütün amacı daha sevgi dolu olmayı öğrenmekken, tırtıllarla çalışırken sevgiden çok nefrete başvurduğunu birdenbire anladı. Ertesi günü birkaçını kalbinde sevgiyle topladı, onlara bektaşi üzümlerine neden ihtiyaç olduğunu tam olarak açıkladı, onlardan işbirliğine girmelerini istedi. Hepsinin ortadan kay-

bolduğunu, bilinen bu bektaşı üzümü adasına asla geri gelmediklerini şaşkınlık içinde gördü, rahatladı. Ona, sevginin her şeyin en temel unsuru olduğu hatırlatıldı. Dorothy zaman içinde mineral, hayvan ve insanın Meleksi âlemleriyle aynı yöntemle iletişim kurmayı öğrendi.

Dorothy, her neyle ya da her kimle ilişki kurarken, onunla aynı ruh düzeyinde olmak gerektiğini de öğrendi. Kendinizi ondan aşağı ya da üstün hissettiğinizde temas sadece deneyseldir ve tamamlanamaz. Bizim Tanrı benliğimiz, her şeyin Tanrı benliğiyle eşittir. Sevgi kapıdır, hayatın ve doğanın bütün âlemlerine açılan geçittir, daha da önemlisi bu, kendi gerçek Özünüzün, hayran olmanın, huşu duymanın ve güzelliğin kapısıdır. Dorothy'nin herhangi bir bitkinin ruhundaki cevhere fark gözetmeden gidebilme becerisi, kendi sevgi dolu bütünlüğünün saflığına girdikçe arttıyordu. Bazı günler ya da zamanlar normal hayata uyum sağlamak daha güç geliyordu ama kendi içine baktığında, kendi Tanrı benliğiyle uyumsuz olduğunu kısa sürede anladı. Bu uyumu düzeltmek, kalbini açmak, teşekkür etmek, zihnindeki kuşkuları ve endişeleri temizlemek açıkça çabaya gerek kalmayan iletişimin ve işbirliğinin her zaman anahtarıdır.

1965'te ruh dünyasından başka bir olağanüstü sihir, Findhorn'un cevherine giden yolu buldu; onun mesajını dinleyenler, bu mesaja uyum sağlayanlar rehberliğin başka bir sesini duydular.

Peter Caddy giderek sıklaşan Glastonbury'ye ve güneydeki diğer kadim spiritüel güç merkezlerine yaptığı yolculuklarda çoğunlukla Edinburg'ta kalırdı. Böyle akşamlardan

birinde, arkadaşları tarafından Roc olarak bilinen Robert Ogilvie Crombie adında sakin sakin konuşan kibar bir beyle tanıştırıldı. Peter, Roc'u daha önceki birçok toplantıda fark etmişti; az konuşan, geri planda kalan ama bilge ve çok otoriter tavırlı bir insan olarak görünüyordu. Sanki hiçbir şeyin çok fazla ciddiye alınmamasını söylüyormuş gibi gözünde her zaman bir pırıltı da vardı.

Peter, Roc hakkındaki izlerimlerini yazdı:

> Çok ilgimi çekti, geçmişini soruşturdum. Roc birçok yeteneği olan bir adamdı: Birinci Dünya Savaşı'nda Manş Denizi'nde bir gemide radyo operatörlüğü yapmıştı, üniversitede müzik eğitimi görmüştü, başarılı bir piyanist ve aktördü. Bilim eğitimi de almıştı ama kalbindeki doğuştan gelen bir araz, tam gün bir işe girmesini engellemişti; Edinburgh'da doğup büyümesine rağmen İkinci Dünya Savaşı sırasında doktorları tarafından kırda yaşaması salık verilmişti, o da böyle yaparak Perth'in dokuz mil uzağında soyutlanmış bir kulübede dokuz yıl yaşamıştı. Devletten aldığı malul aylığıyla geçiniyordu, kendini bilimsel, felsefi ve spiritüel konuların geniş yelpazesinde çalışmaya adadığı kadar doğayla da yakın bir dostluk ilişkisi geliştirmişti. Şimdi Edinburgh'ta, duvarlarında binlerce kitabın sıra sıra dizili olduğu tertemiz bir dairede yaşıyordu. Kalp hastalığına rağmen düzenli olarak buz gibi suda yüzüyordu. Özetle o, kısa sürede yakın bir dostluk ilişkisi geliştirdiğim olağanüstü bir adamdı.

Peter, Roc'un UFO'lar gibi konularda yapılan toplantılara niye katıldığını merak ediyordu, ortak bir dostları Roc'un, bir bilim adamı olarak aslında uzaylılarla ilgilenmekten başka bir şey yapmak istemediğini söyledi ama son zamanlarda öte dünyadan çeşitli varlıklarla birçok kez karşılaşmıştı, daha fazlasını bulmak istiyordu. Peter, "Sanki başka boyutlara bir perde açılıyordu" diye yazmıştı:

> Bunlar, Eillen ve diğer hassas kişilerin algıladıkları vizyonlar değildi ama Roc için, birbirinin üzerini örten, yine de etrafımızdaki dünya kadar doğal görünen birbiri ardına gelen gerçeklik deneyimleriydi. Findhorn'daki işimiz sözkonusu olduğunda bunların en heyecan vereni, Roc'un bize ilk ziyaretini yapmasından kısa süre önce, Mart 1966'da meydana gelmişti. Önünde, Yunan mitolojisinden çıkmış küçük bir faun'un dans ettiğini görerek şaşkınlığa kapıldığında, Edinburg'un güzel Kraliyet Botanik Bahçesi'nde güneşli bir öğleden sonra sırtını bir ağaca yaslamış oturuyormuş; faun, bahçelerdeki diğer insanlar kadar gerçek, üç boyutlu görünüyormuş. Faun da, Roc'un kendisini görebilmesine onun kadar şaşırmış, kısa sürede ikisi sohbete başlamışlar.

Roc ile faun'un birbirleriyle yüksek sesle mi, yoksa zihinlerinden mi konuştuklarını Roc bile ayırt edememişti.

Kurmos (faun'un adıydı) bir doğa ruhuydu, Devaların sahip oldukları, tek tek bitkilerin, kendi türlerinin kapsamlı ozalitine göre büyümelerinden sorumlu elemantal varlıklardan biriydi... Kurmos, parktaki ağaçların büyümesine yardım etmekle ilgileniyordu.

Daha sonra Roc, aslında bu elemantal varlıkların, insanların gözlerine... faun'lar, periler, ruhlar vb. arketip biçimlerde görünebilen enerji girdapları olduğunu, çünkü beynimizin duyumsal bilgiyi yorumlamasının en kolay yolunun bu olduğunu açıkladı. Bazı insanlar onları sadece küçük ışık ya da renk patlamaları olarak görürler.

Bundan sonra Kurmos ile Roc, ya bahçelerde ya da Roc'un dairesinde birçok kez buluştular. Roc, insanlar ve hayvanlar âlemi arasındaki ilişki konusunda pek çok şey öğrendi, özellikle de insanların doğal dünyayı kötüye kullanmalarının, kirletmelerinin ve sömürmelerinin sonuçlarını... Eğer doğa ruhları sonuçta enerjilerini geri çekerlerse, bunun bütün hayata yıkıcı bir etkisi olacaktı. Bir ay sonra Roc, büyük bir varlık ve bütün doğa ruhlarının en üstünüyle, kırların ve ağaçlıkların mitolojik tanrısı Pan ile karşılaşmanın huşu veren deneyimini yaşadığında bu uyarı çok daha açıkça anlaşıldı.

Roc'un Pan ile destanımsı karşılaşması *The Findhorn Garden* (Findhorn Bahçesi) adlı kitapta ve *Conversations with Pan* (Pan ile Sohbetler) adlı kasette tümüyle anlatılır; Roc'un görünmeyen dünyalarla derinleşen iletişiminin, geli-

şen Findhorn Topluluğu üzerinde derin bir etkisi olmalıydı. Sonuçta Roc, topluluk sayıca gelişip ün kazanırken onun içsel düzlemlerinin velisi ve koruyucusu oldu. Bazıları onu büyük büyücü Merlin'e benzetiyordu, her zaman sessiz, hatta kendini göstermemeye çalışır görünmesine rağmen gözlerindeki parıltı hiç yanılmıyordu, kimi kez sevgili doğa dünyasının tehdit altında olduğunu hissettiğinde gözleri bir alev gibi birdenbire parlıyordu.

Roc ile benim en büyük kişisel anım Findhorn Tapınağı'ndaki kısa kuyruklu piyanoda Messiaen, Satie ya da Debussy'yi kusursuzca çalmasıydı. Piyano resitalinden önce Roc, müzikle doğa arasındaki ilişki, bazı doğa ruhlarının birlikte yankılandığı müzik notaları ya da belli parçalar konusunda kısa bir konuşma yapardı. Roc, özellikle Olivier Messiaen'in bestelerinin yeni enerjiye yol açmak için bazı eski kalıpları ve düşünce biçimlerini kırdığını söylüyordu. 1975 yılının Şubat ayının sonunda Edinburgh yakınında atla dolaşmak ihtiyacı duydum, Roc'u Loch Tay'a götüren bir arkadaşı beni arabasıyla götürmeyi önerdi. Şimdiye kadar onunla sakin ve kişisel bir sohbeti ancak o zaman yapabildim. Kısa süren bir hastalığın ardından iki hafta sonra arkadaşının evinde huzur içinde öldü. Findhorn büyük koruyucusunu ve kılavuzunu kaybetti ama Roc'un topluluğa armağanları sonsuza kadar yaşayacak.

İkinci Bölüm

Dünyaları Dokuma

5. Sezgiyle Muhakeme Arasındaki Sınır

Doğru zamanda doğru yerde olmak bir şeydir,
ama o hazırlanmıştır da. Beklenmeyeni dahil etmeyi
planla, onun bir adım önündesin demektir.

[Yazarı bilinmiyor]

Çocukluğumda, özellikle de ergenliğimde çoğunlukla dünyanın dışında bir yerde olduğumu hissederdim, arkadaşlarımın olduğu, her zaman anlaşıldığım ve görüldüğüm, hayalimdeki dünyamda kalmak çoğu zaman daha kolay gelirdi. "Oranın dışındaki" dünya işleri olduğu için koşturan, benim için hayatın kendisi olan ince farkları kaçıran insanlarla çok fazla yapılanmış, katı gelirdi. Bununla birlikte okuldan,

kolejden, işten ve toplumdan beklentilerimle sözde normal dünyanın içine dalmaya, zekamı ve muhakememi çok iyi bilemeye başladım.

Bilim, metafizik, özellikle de –okumayı tercih ettiğim tarz olan– bilimkurgu ile, hem içimdeki sezgisel güçler, hem de meraklı zihnimle rahatça yaşamanın yolunu buldum. Aslında, yirmiiki yaşında Findhorn Topluluğu'nu keşfettiğim zaman, gençliğimde çok ayrı görünen dünyaların aslında etkileşim içinde olan görkemli tek bir dünya olduğunu anladım.

Tümü, sezgi ile muhakeme, ruh ile yapı arasındaki görünen uçurumun üzerine köprü kurmayı öğrenen insanların ilk kez arasında olduğum gibi, kuşkusuz yaşıtlarımın da arasındaydım. İlk zamanlarda bir arkadaşla sohbet ettiğimi hatırlıyorum, sözleri beni o kadar etkiledi ki, onları yazdım. O zaman tuttuğum küçük, düzensiz bir dosya o tarihten sonra dünyanın her yerine benimle beraber geldi; her on yılda bir onları alıp okuyorum. Onun adını değil ama yüzünü anımsıyorum. Planlama, kendiliğindenlik ve eşzamanlılık arasındaki yaratıcı sınırdan söz ettiğimizi hatırlıyorum. Onun söylediği bu bölümün başındaki alıntı: "Doğru zamanda doğru yerde olmak bir şeydir, ama o hazırlanmıştır da. Beklenmeyeni dahil etmeyi planla, onun bir adım öndesindesin demektir."

Verdiğim yanıtı anımsamıyorum ama o zamandan beri hayatımda edindiğim deneyimler, dünyaları dikiş izi bırakmadan dokuma ve sonunda ölü noktayı merkezde bulma pratiği yaparken bunu tekrar tekrar kanıtladı. New Mexico ve Arizona'daki Navajo kızılderilileri, güzel halılarının ve battaniyelerinin geleneksel girift motiflerinin arasında dışarıdan

görülebilen bir iplik dokurlar. Bu tek ipe "ruh çizgisi" derler ve battaniyenin üst ucundan alt ucuna kadar iner. Onu her görüşümde ruh çizgisi bana, Ruh'un bütün hayatımı dokumasına izin vermemi hatırlatır, tuhaf görünse de, motifi bozuyor gibi gelse de... Rehberlik, özellikle motifi bozduğumuz anda gelir; sürprize, sırra yer açtığımızda; uca kadar gitmeye istekli olduğumuzda; teslim olduğumuzda, teslim olamayacağımızı bildiğimizde de...

Yukarıdaki paragrafı bitirirken telefon çaldı, oğlum Joss koşup açtı.

"Merhaba, Babacığım" dediğini duydum.

"Ne zaman geliyorsun? Otuz dakika mı? Tamam. Bu, bir saat demektir. Tamam."

Eski eşim Diego yarım saat sonra elinde bir elektrikli matkap ve Joss için kocaman bir patates cipsi paketiyle geldi. Benim haberim olmadan Joss ondan kendi odasında bir şeyi yerine takmasını istemiş. "Babacığım her şeyi yerine takabilir!" Bu sözcükler, oğlumuzun yeni yürümeye başladığından bu yana mantrasıdır. Ne boşanma, ne de iki evde yaşama, John'un babasının elinden her işin gelmesine duyduğu hayranlığı ve huşuyu azaltmamıştı. Birbirimizin varlığından huzur duymak, iki çocuğumuza beraberce anne babalık etmek için yıllarca yaptığımız sıkı çalışma ve yardımı için ona şükran duyuyorum.

Bir çaydanlık "İngiliz Demiryolu" (trenlerde her sabah servis edilen sıradan ama açık çay için yıllarca önce bulduğumuz bir ad) yapıyordum, kitap için Diego ile henüz söyleşi yapmadığımı hatırladım.

Joss'un perde kornişini yerine taktıktan sonra çaylarımızı alıp güneşli odaya geçtik, Diego öyküsüne başladı:

"Benim rehberlik sürecim hayatım boyunca çok derin olmuştur. Aslında, sezgime bağlı olmak zorunda kaldığım zamanların biri, Hava Trafik Kontrolü'ndeykendi."

Diego, yetmişli yılların başında ABD ordusunda ve NATO'da çalışan FAA lisanslı bir hava trafik kontrolörüydü, öykülerini birçok kez dinlemiş olmama rağmen her zaman anlatacak yeni bir öyküsü vardı.

"Stajyerliğimin ilk gününü hatırlıyorum. Şoktaydım! Kontrol kulesine girdim, bu adamların bütün bu hava trafiğine nasıl kontrol edebildiklerine inanamadım – kontrol etmedikleri zaman aralığı çok azdı. Bir ses duvarı vardı; bütün pilotların aynı anda konuştukları oniki radyo kanalı olmalıydı. Sesleri birbirinden ayırt edemiyordum, her şeyi nasıl anlayabildiklerini merak ediyordum. Büyük bir hata yaptığımı düşünüyor ve bu işi nasıl sürdüreceğimi gerçekten bilmiyordum. Orada şaşırıp kalmış düşünüyordum: 'Ben bu işi nasıl seçtim, bundan nasıl kurtulabilirim?" Havaalanı, Avrupa'nın en yoğun havaalanıydı –sivil ve asker karışıktı– tam anlamıyla uçan bir sirkti. Bunu nasıl yapıyorlar, diye merak ediyordum ve ben, nasıl yapacaktım?"

"Peki, nasıl yapıyorlar?" diye sordum, Diego'nun çizdiği tabloyu gözümde canlandırıp bir daha asla uçağa binmemeye yemin ederek.

"Pekala, bekle, anlatacağım ama dahası var. Yılın büyük bölümünde bu havaalanında hava kötü olduğundan, görsel uçuş kuralları için özel bir ayrıcalığımız vardı. Bu, pilotlara

aygıtları ya da radar seperasyonunu kullanmadan bulutlardan uçma olanağı sağlıyordu. Trafiğin büyük çoğunluğu kuleden –benim kulemden– kontrol ediliyordu radarla değil. Trafiği ayırmak... eee... fiziksel olarak yani, kontrolörün işiydi, yani benim işimdi!"

Tanrı'ya şükürler olsun diye düşündüm, "çok mükemmel psişik güçleri olduğunda onların gözlerini ya da karmaşık aygıtlarını kullanmalarını istemiyordun, diye düşünüyorum, şimdi ister miydin?"

"Pilot genellikle nerede olduğunu bilmeden gidiyordu."

"Bunu bilmek istemiyorum, teşekkür ederim!" diye takıldım, bir daha asla uçmama yeminimi tekrar onaylayarak. "Konumuza dönelim mi?"

"Konu bu zaten! Stajımın ilk ayında kontrolörlerin hava trafiğini sezgisel olarak kontrol ettiklerini öğrendiğim özel bir an yaşadım. Aslında bu, ön sırada gelen bir işti.

"Örneğin, bir keresinde pilot son yaklaşma yerine beş saniye geç kaldı, kontrolör, pilotun asıl pozisyonunu yanlış bildirdiğini bir şekilde biliyordu, pilotun gerçekte nerede olduğunu bilmiyordu. Kontrolör, trafik duyurusunu sadece sezgisine dayanarak yaptı, uçak bulutlardan çıkmadan az önce havada bir çarpışmayı önledi."

"Peki, kontrolü sana bıraktıklarında ne oldu?" "Senin lakabın Acil Mulligan değil miydi?" diye sordum gülümseyerek.

"Doğru ama asla ben fiilen acil bir duruma yol açmadım; olaylar olduğunda ve olayları sınıflandırmaya son verdiklerinde ben rastlantı eseri Kule'de görevliydim."

Diego ile on yedi yıl evli kaldım ama buna asla kesinlikle inanmadım.

"Her neyse, birkaç aylık stajyerken ben de onu yapıyordum –trafiği sezgilerimle kontrol ediyordum. Bunun mümkün olduğunu bilmem bana yardım ediyordu. Her günün her dakikası bunu kendi gözlerim ve kulaklarımla görmek ve seçim yapamamak. Sadece yapmalıydım! Başarısızlık seçim değildi. Başarısızlığın anlamı uçakların çarpışması, insanların ölmesiydi."

"Peki, bunu yapmayı öğrenmenin sırrı var mı?"

"Sır değil ama kendine özgü bir yolu var. Farklı her uçağın mikrofonunun açılış ya da kapanış sesi, pilotun ses tonu ve nefes alması gibi en küçük ayrıntıya bile dikkat ediyorsun; pilot heyecanlı, endişeli, kendine güvensiz ya da rahat, sakin olabilir, olmayabilir de... Bu, kusursuz bir çıkarsama, algılama ve sezgi karışımı haline gelinceye kadar pratik yapıyorsun. Beyninin sağ ve sol yarıküreleri tam uyum içinde birlikte çalışmalı. O zamanlar böyle bir dil kullanmıyordum –bu dilin var olduğunu bilmiyordum– ama her şeye rağmen olan biten buydu.

"Keşke, bu ilk günlerin bir işitsel kaydı olsaydı, benim yaptığım her şeyin, başka herkesin yaptığı her şeyin, çünkü her şey kayda alınıyordu. FAA soruşturma ekibi kaza olduğunda bantları inceleyebiliyordu. Sorumluluktan söz etmek! Ama biz kulede o kadar meşguldük ki, trafik zirveye çıktığında görev değişimi yaparken kimi kez seni kurtarmaya gelmiş olan kontrolöre kısa bir bilgi bile veremiyordun. Sonunda gelen kontrolör omzuma vururdu, 'Ben, resmi gör-

düm' derdi. Sonra yapabildiğim kadar çabuk defteri imzalar, kapıya yönelirdim."

"Tamam, resmi görüyorum, şimdi ünlü acil durumlarından birini anlat bana" diye takıldım ikinci çayı verirken. "Ama içinde sezgiyle ilişkili bir şey varsa kitaba dahil edebilirim ancak, unutma."

"Sorun değil. Bu, kesinlikle sezgiyle ilişkili. İlki, stajım sırasındaydı. Aslında acil iniş tatbikatı sırasındaydı. Ancak tatbikat değildi gerçek bir acil durumdu!

"Tatbikat yapılan acil durumu ne zaman çalıştıracağımı merak edip, gökte bizim kalabalık bölgemizin içinde bulunan uçaklarla konuşarak bölge kontrolünün hararetli yerinde oturuyordum. Eğitmenim Klaus, kurmaca acil durum için 18027'nin pilotunu ayarlamıştı. Pilot, acil durum çağrısı yaptığında doğal olarak bu tatbikat mı, diye sordum. "Hayır, bu gerçek bir acil durum!" cevabını verdi. Bu, bir yanlış anlama diye düşündüm, bu nedenle hemen yanımdaki yer ve uçuş veri kontrolörlerini yokladım: " 'Gerçek' acil durum mu, dedi?" Olumlu anlamda başlarını salladılar.

"Sorun, Klaus'un farklı duymasıydı. Sahte bir acil durum hazırlayan beyni gerçek kelimesini duyamamış gibiydi. Klaus, bunun sadece bir tatbikat olduğunda kesinlikle direniyordu. O anda sezgim devreye girdi, kuşkuları geçersiz kıldı. Tam pilot 'Pilot kabininde duman' doğrulamasını yaparken hemen çarpışma alarmını başlattım. Artık beni oturduğum yerden çekip kaldırmaya çalışan Klaus kavga ederken, bütün kontrol bölgesini açtım, pilota düz yaklaşma verdim, onları boğulmadan önce indirmeye çalıştım.

"Bütün bu zaman boyunca Klaus bunun sadece bir tatbikat olduğunu, itfaiye kamyonlarının çıkmamasını, Orta Almanya'nın hava sahasının açılmamasını söyleyip bağırıp çağırıyordu! Çok öfkeliydi, yanlış yaptığımdan çok emindi; işimi yapmama izin vermesi için kontrol kulesinden çıkarılması gerekti. Uçak son yaklaşma yerine geldiğinde, duman bulutu gözle görüldüğünde zavallı Klaus bunun gerçek bir acil durum olduğuna inandı."

Gülmekten yere düştüm, o sırada babasının karşısında taburede oturan Joss, daha dikkatlice dinlemek için oturduğu yerin kenarına tünemişti.

"Bir gün erkenden, sabah 5.45 sularında göreve henüz gelmiştim, kahve kaynatıyordum; sabah telaşı henüz başlamamış olduğundan çok sessizdi. Birden acil durum radyo frekansından 'İmdat, imdat, imdat' denildiğini duydum. Döndüm, ABD Hava Kuvvetleri'nin bir U-2 casus uçağına Doğu Almanya üzerinde yerden havaya atılan bir roket isabet etmişti. Kahve yapmayı bıraktım, dinledim. Kimse cevap vermiyordu. Görünen oydu ki, bütün Avrupa'nın hava sahasındaki hiçbir kontrol kulesi ona cevap vermiyordu, Belki de, haftalarının değil ama günlerinin geri kalan bölümünün arama ve kurtarma, kağıtlardan oluşan dağlar, yoğun bir izleme soruşturmalarıyla harcanacağını biliyorlardı. Pekala, sezgisel olarak tehlike duyurusunu yanıtlamaya karar verdim – evet günümün geriye kalan zamanını aldı! Bunun için bir şey demeyecek misin?"

"Peki, aslında bütün bu acil durumlarda çalışarak mı sezgini biledin?"

"Evet, aslında kaybolan ya da düşen uçakla uğraşmak için grup sezgisi uyguluyorduk. Bir kez, bütün ekip birlikte sezgilerimizi çalıştırdık. Sabah telaşından sonra hepimiz kağıt oynuyorduk, frekansları izleyen bir tek bendim... Görevdeyken kağıt oynamaya asla izin verilmemesine rağmen, yıllar sonra yapılan araştırmaların, çok stresli işlerde kağıt oynamanın insanlara canlılık verdiğinin, iş yapmaları için onları zihinsel, sezgisel bir sınırda tuttuğunun kanıtlandığını burada eklemeliyim. Kartları dağıtan oyundan çıkıyor, trafik az olduğunda bütün hava trafiği kontrol kulesinin pozisyonlarını yönetiyordu.

"Birdenbire hepimiz parazitli kesik kesik bir yayın duyduk: "over .....if...est... motor"u madeni bir "çıt" sesi izledi. Bütün duyduğumuz buydu, ansızın yok oldu. Uyduruk kağıt masamız yere devrildi, dördümüz de dikkatimizi bütünüyle bilmeceye verdik. "Çıt" sesinin büyük CH-47 Chinook helikopterinin mikrofonunun ayak devre anahtarına özgü bir ses olduğunu biliyorduk. Pilotların, doğru çalışmıyorsa motorlarından asla söz etmediklerini de biliyorduk! Parazitli ve kesik kesik sinyalin uçağın yere çok yakın olduğu anlamına geldiğini de biliyorduk. Tekrarladığımız çağrılarımıza cevap alamamamız onun artık indiği anlamına geliyordu. Topluluk sezgimizi ve akıl yürütme gücümüzü kullanarak saniyeler içinde gelen her bilgi kırıntısını toparladık, biraz önce duyduğumuzun ne olduğu konusunda görüş birliğine vardık: Bir Chinook havaalanımızın beş mil uzağında düşmüştü.

"Geniş kapsamlı bir arama kurtarma operasyonuna başladık, Alman hava sahasının büyük bölümünü saatlerce kapadık, bir düzine uçuşun rotasını değiştirdik, alanın kaza mü-

rettebatını çılgın bir hazine avcılığına gönderdik – her şey öncelikle ekibimizin sezgisine dayanıyordu. Araştırma uçakları havaalanımızın beş kilometre batısında alışılmışın dışında bir şey olmadığını, sadece bir çiftçinin buğday tarlasının arızlarını yaktığını bildirdiler. Yüzeysel bakınca bu, yılın bu zamanı için çok normal geliyordu ama sezgisel olarak değil. Bir an düşündükten sonra, Rhineland Pfalz'ın bu bölgesinde tahıl yetişmediğinin farkına vardık–sadece üzüm yetişiyordu. Dakikalar sonra, daha yakından bir inceleme istedikten sonra, kazaya uğrayıp yanan Chinook'un bir üzüm bağında yeri saptandı. Bizim hemen cevap vermemiz –biraz da sessizliğin– sayesinde bütün uçuş mürettabatı, kargoda yüksek patlayıcı savaş malzemeleri bulunmasına rağmen yaşıyordu.

"Bu öyküde anlatacak daha çok şey var ama kendi kitabıma saklıyorum!" diye Diego konuşmasını bitirdi. "Artı, yola koymam gerekiyor."

Başka bir sürükleyici öykü daha dinlemek isteyen Joss o anda yukarı aşağı zıplayıp duruyordu. Ama sinemaya gitmeyi planlamıştık, Diego'nun da randevusu vardı. Konuşmamızı bitirdik, birbirimize hoşçakal, dedik. Diego, Joss'a bir sonraki hafta sonu daha çok öykü anlatmaya söz verdi.

Ertesi sabah koridorun ötesinden yumuşak bir ses duyduğumda henüz yeni uyanmıştım: "Merhaba Anneciğim ... uyandın mı?"

Joss odasından sesleniyordu, evet anlamına aldığı homurtumu duyduğunda tıpış tıpış yürüyerek yatağıma tırmandı, sarılıp yattı.

"Hey, yastığın altında yamru yumru bir kitap var!" diye bağırdı.

"Beğendiğim kitapları her zaman oraya koyuyorum ya da okurken uyuyakalırsam oraya düşüyorlar. Okulda bir kitap raporu yazdığında denemelisin bunu – tümünü okumaktan kurtarıyor" diye takıldım.

Kitabın adı *In Search of The Magic of Findhorn* (Findhorn Büyüsünün Peşinde). Joss adını okudu, "Hey, bu senin ve Fransa'daki arkadaşının yazdığı değil mi?"

"Doğru, ön basımı henüz geldi. Kitaplardan söz ederken, beş dakika içinde yataktan kalkmalı ve rehberlik kitabımı yazmayı bitirmeliyim."

"Bittiğinde adı ne olacak?"

"*Findhorn Rehberlik ve Sezgi Kitabı* (The Findhorn Book of Guidance & Intuition). Sezgi ne demek, biliyor musun?

"Sez ... gi, bir şeyi bilmen ama aslında onu görememen, sadece onu hissetmen gibi bir şey. Bir tür önceden görmüşlük duygusu – öyle bir şey..." diye duraksamadan yanıt verdi. "Ve önceden görmüşlük duygusu, gelecekte görebildiğin yer. Tıpkı senin rüyanda annenle bir şey hakkında konuşman, konuştuğun şeyin o gün olması gibi ya da bir kuşun uçtuğunu görürsün, sonra uzağa bakarsın, sonra tekrar bakarsın, kuşun aynısını görürsün, birkaç dakika önceyi gelecekte görürsün. Ama aslında gelecek, geçmiş ve şimdi aynı zamanda meydana gelir: geçmiş ya da gelecek diye bir şey yoktur, sadece şimdi vardır."

Şaşkınlık içerisinde, "Bunları nereden biliyorsun?" diye sordum, o anda anlamama rağmen, Joss benden daha genç ve daha küçük olduğu için böyle şeyleri bilemeyeceği sanısına kapılmıştım. Çocuklarda doğuştan bilgelik var –biliveriyorlar– yetişkinlerin unuttukları şeyleri yeniden öğrenmek için atölye çalışmalarına gitmeleri gerekmiyor.

"Babam söyledi bana" yanıtını verdi. "Biz, böyle şeyler konuşuyoruz."

"Bunun doğru olduğunu düşünüyor musun?" diye sordum.

"Ah!" diye bağırdı, çocukların gözle görünen bir şeye işaret ederken yaptıkları gibi.

"Anneciğim, benim hakkımda da bir kitap yazacak mısın ama tamamen benim hakkımda, benim ilk on yılım. Bilgisayarının yanına oturabilirim, yazacağın şeyleri sana söyleyebilirim. Adına, *Joss'un Kitabı* deriz, yazanlar Carly Newfeld ve Joss Mulligan. Khaila editörlüğünü yapar, çünkü o şiir yazıyor.

"Pekala..." Bir an düşünüp başladım.

Ama Joss kısa süre sonra aniden, "Yine de, hımmmm, onu ne zaman yaptırırız?" diye araya girdi. Hemen teslim etme düşüncesi görünürde fikrini değiştirtmişti.

"Peki, biliyorsun, yapman gereken kitap raporun perşembe günü bitecek... şimdi bütün bir kitabı belli bir tarihe kadar yazman gerektiğini düşün."

Düşüncelerimi hissedip daha sıkı sarılarak, "Yataktan kalkıp bilgisayara devam etmek zorunda mısın?" diye sordu.

Joss, şakadan bir yastık kavgasına başlarken "Evet, zorundayım ama beş dakika daha böyle bir zorunluluğum yok" diyerek kabul ettim.

"Yaaaa! " diye ciyakladı, "Sana sadece şimdi var dedim."

"Ve evet, kitabımızı yazalım" diye ekledim. "Gerçi, teslim tarihi yok, sadece canımız ne zaman yazmak isterse!"

"Yaaaa!" Başka bir yastığın bana doğru fırlatıldığını gördüm.

6. Bilgeliğin Bedeli

Bedenin sezgisi, bedenin gerçek zihnidir.

[Felix Wolf]

Net ve temiz bir iç ses vardır. İç ses, gelişmem ve bütünleşmem için konuşan sestir. Bana korkunun ve karşı çıkmanın seslerinin arasında bilinmedik olana gitme cesareti verir. Onu fark edebilirsin, çünkü o senin için en iyisini ister. Bu ses, ihtiyacın olduğunda kendin için konuşmanı, sevdiğin şey için ayağa kalkmanı, senin büyüklüğüne ayna tutan insanlara doğru yürümeni ister. O, asla susturulamaz, çünkü o, gerçek sensin. Serüven tadındadır. Ona, genellikle neşe eşlik eder. Bedenin sinyali, iç sesin enerjiyi alıp götürmekten çok, enerji verdiğidir.

Arkadaşım Maggie Caffery'nin bu sözleri, anlam aramaktan çok, rahatlamama ve kendimle başbaşa kalmama yardım eder. Onun elektronik postasını okurken ruhumun yenilendiğini hissettim. "Onu fark edebilirsin, çünkü o senin için en iyisini ister." Kuşkusuz! Gerçek rehberlik niçin bize çelme takmaya ya da bizi engellemeye çalışsın? Hatta rehberliğin izinden gitmek engelleri kaldırıp, küçük korkularımızın ve bildik alanımızın ötesine geçmemiz için bize kafa tutsa da bu, onun yapısı gereği bizim iyiliğimiz içindir.

Kapının zili düşüncelerimi böldü, arkadaşım Allison'ın dışarıda durduğunu gördüm.

"Hey!" Birbirimizi kucaklayarak selamlaştık. Bilgisayarımı uyku konumuna geçirdim, mutfağa ve demliğe yöneldik.

"Kitap nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Yavaş ama büyüleyici. Söyleşileri neredeyse bitirdim, şimdi her şeyi biraraya getiriyorum, yine de bir süre daha devam edecek. Araştırma yapmak ve bu kitabı yazmak, kendi sözüme sadık kalmamı, durup nefes almamı, dikkat etmemi gerektiriyor. Deyim yerindeyse, her zaman iki taşın arasında sezgisine başvuran bir insanım, bu nedenle, meditasyon yapmak ve rehberliği başka tarzda da nasıl aldığımı fark etmek için kendime isteyerek daha çok zaman tanıyorum."

"Çok yardım alıyorsun, Carly, devam et! Sadece pratik yardımı kastetmiyorum; bu macerada hiçbirimizin yalnız olmadığımızı söylemek istiyorum. Dikkat edip gözlerimizi açık tutarsak görülmeyen dünyalardan gerçekten de ne kadar çok yardım aldığımızın farkına varmaya başlıyoruz.

"Hatırladığım şeylerden biri", diye Allison konuşmasına devam etti, "elimizin altında çok kaynak var, içimizde olduğu kadar çevremizde de. Bu net, içten gelen, yanılmayan ses benim için giderek güçleniyor, dış sinyaller de öyle... Dikkati başka yöne çeken şeyleri kastetmiyorum; benim iz üzerinde olduğumu gösteren dış dünyadaki sinyalleri kastediyorum. Bunlar eşzamanlılıklar, harikalar, çoğunlukla da 'birlikte-rastlaşmanın' kahkaha dolu anları olarak ortaya çıkıyor. Sürprizler olarak!"

"Dikkati sinyallerden başka yöne çeken şeyleri nasıl keşfediyorsun?" diye sordum çayımızı bahçeye götürürken.

"Kuşku ya da endişeyle anlaşma yaptığımda, sezgimin de anlaşma yaptığını fark ediyorum. Sezgimin aldığı biçimleri fark etme becerimi kaybediyorum. Bir an için bile olsa nefes alıp gevşediğimde tekrar yola –tam anlamıyla, doğrudan sezgi diyarına gider gibi görünen bir kanala– girdiğimi görüyorum."

Onun "sezgi diyarı" ifadesini kullanmasına aynı anda ikimiz de güldük. O kullanmadan önce hiç duymadığım bir şeydi bu.

"Çıkıverdi işte ama bana böyle bir yer olduğunu söylüyor ama gideceğimiz bir yer olduğunu sanmıyorum...

"Ya da hatta terk edeceğimiz" diye ekledim.

"Tamamen! O, sonsuz, canlı kaynak; bizim gerçek merkezimiz. Bütün yapmamız gereken onun farkına varmak, işte bu kadar – birleşik alandaki gerçek notamızı seslendirmiş, uyum sağlamış olarak...

"Ve belki onu uygulayıp besleyerek de" diye ekledim.

"Evet, çok iyi beslemek. Beslemek ve dikkat etmek."

Aynı görüşteydim: "Anahtar, dikkat etmek. Dikkatimizi neye verirsek, aslında o oluyor. Bu nedenle, eğer dikkatimiz bütünlüğümüzü korumanın, doğruyu söylemenin, ne yaparsak yapalım, kiminle beraber olursak olalım en iyi olmanın üzerine odaklanırsa –yavaşça odaklanırsa– o zaman rehberlik kanalımızı koruduğumuzu görüyoruz..."

"Ve sezgi diyarını!" diye hatırlattı Allison gülümseyerek.

"Pekala, bunu çözdük. Geldiğine gerçekten çok sevindim" diye sırıttım.

Allison gittikten sonra, çay sırasındaki sohbetten esinlenerek bilgisayarıma gittim, İngiltere'deki bir arkadaşıma mektup yazdım:

> Enerji spirallerinin giderek yükseldiği, her şeyin mümkün olduğunu hissettiğim o sohbetlerden birini yaptım. İç rehberliğin kesin sessizliğinin, Tanrı'nın Ruhuyla hissedilmesine rağmen, iyi bir arkadaşla ondan söz etmek de kendi içimde daha derinlere girmemi, umudu ve etken sevinci bulmamı sağlıyor.
>
> İnancın atılım yapmasını gerektiren, kısa sürede yapmam gereken bazı şeyler var, bu atılımı yapabileceğim yeterince sağlam bir temelimin olduğunu artık hissediyorum. Bu temelim her zaman vardı; sadece onu henüz bilmiyordum ya da unutmuştum. Bu, hepimiz için farklı olabilir ama vardır. Aslında o şu andadır –bulunduğu yer kesinlikle burasıdır–

onu iç organlarımda hissedebiliyorum. Keşke onu sana gönderebilseydim, çünkü yazarken bana o kadar net geliyor ki... Aklın ortaya çıktığı, huzurun bulunduğu, kesin kararlar aldığımız, gerçekten keyif verici, sevgi dolu, tatlı, güçlü, sarıp sarmalayan, saygılı davranışı harekete geçirdiğimiz yeri belki benim sözlerimden hissedebilirsin. Çaba göstermeye son verdiğimiz an onu buluyoruz.

Tanrı'nın bana sahip çıktığını hissediyorum. Beni destekleyen, besleyen iyiliksever bir evrende yaşadığımı biliyorum; çevreme bakıp dünyadaki acıları ve çığlıkları görmeme, işitmeme rağmen, tam şu anda kocaman, kutsal, sevgi dolu dünyayı da hissediyorum. Savunmasız bir dünyada yaşıyoruz, kelimenin en harika anlamıyla bizler de savunmasız ve değerliyiz, bir an sonra ne olabileceğini gerçekten bilmiyoruz. Bu nedenle, bu huzurun uzun sürmeyeceğini bilmeme rağmen şimdi şükran duyuyorum. Bu Ruh'u duraksamadan izleyeceğim, başka her şey çekip gidecek.

Sevgi ve şükranla, Carly

Tam telefon çalarken yazmayı bitirdim:

"Merhaba, anneciğim... şey... sana söylemeliyim..." Onyedi yaşındaki kızım Mikhaila'nın sesi özellikle mutlu geliyordu.

"Neredesin?"

"Kent merkezinde bir yerdeyim. Katy, Jen ve bir dolu insan var... bir de Justin...."

Telefon kesildi, birkaç dakika sonra tekrar arayacağını anladım.

"Anneciğim, yine ben, kitap nasıl gidiyor?"

"İyi gidiyor... Khila, kitap için seninle söyleşi yapabilir miyim?

"Tabii! Ne öğrenmek istiyorsun?"

"Pekala, her şeyden önce sezgilerinin olup olmadığını öğrenmek istiyorum, sezgilerinin olduğundan çok eminim demek istiyorum ama aslında bu konuyu hiç konuşmadık."

"Her zaman var! Her zaman sezgilerim var, dün olduğu gibi... otobüsteydim... bekle biraz, biri arıyor..."

Sonunda Mikhaila ile kesintiye uğramadan on dakika konuşma şansını gerçekten elde ettim. Eskiden cep telefonu ve anında elektronik posta olmadan çocuklarımla nasıl bağlantı kuruyordum, diye merak ettim.

"Peki, Gürültü patırtının, diğer seslerin, dikkatini dağıtan şeylerin arasında sezgini nasıl fark ediyorsun?" diye sordum.

"Kolay! Hissediyorum onu, çok net."

"Her zaman mı?"

"Oldukça sık, her zaman tam isabet."

"Ayrıntılı anlatabilir misin?"

"Tabii, evet, midemde... Kelebeklere çok benziyor, gerçekten özel biriyle buluşmaya gittiğindeki gibi, böyle bir şey ama tam olarak değil. Çok daha heyecan verici. Hayır, uyarıcı türde bir sezgiyse midemde bir düğüm olarak hissediyorum –bir şeyi yapmamam ya da bir yere gitmemem gerektiğini kesin-

likle bilmem gibi. Bir gün bir dolu insan nehrin aşağısına doğru gitmesi... midemde kötü bir his duymam gibi. Bir şeyler oldu, bu hissi duyup gitmediğim için gerçekten seviniyorum."

"Kimi kez işaretler de alıyorum."

"Ne tür işaretler?"

"Aa, biliyorsun, alışveriş merkezinde skateboard yapan birini gördüğümde üç dakika sonra peşine polisin düşeceğini bilmem gibi..." Güldü.

"Bu tür işaretler değil!" Mizah duygusu hoşuma gitti, ben de güldüm. "İşaretlerin herhangi bir özelliği mi?"

"Hayır, rastgele işaretler. Gördüğüm zaman tanıyorum onları –ama aslında bu, mide şeyi– her zaman tam isabet.

"Anneciğim, gitmem gerekiyor. Daha çok düşünürsem sana bildiririm. Anneciğim lenslerim bitmek üzere, biraz daha fazla sipariş verir misin? Yok, belki bu sefer gözlük alırım, lenslerden bıktım... evet, gözlük almaya gidebilir miyiz... gerçekten o çok hoş duranlardan?"

Tam da, pahalı bir istekte bulunmadan bütün bir telefon konuşmasını bitirdiğimizi düşünüyordum!

"Tamam, biraz daha konuşalım, gözlük konusunda ne yapabileceğime bakarım" önerisinde bulundum.

"Teşekkürler, Anneciğim! Sonra görüşürüz. Seni seviyorum!"

"Sonra görüşürüz tatlım. Ben de seni seviyorum."

Mikhaila'ya hamileyken, doğmamış çocuğuma "küçük yunusum" dediğim hatırlatıldı. Tabii ki, daha yeni yürümeye

başladığında bile, yunuslar ve balinalar hakkındaki resimli kitapların sayfalarını çok istekle çevirirdi. Şimdi dünyanın okyanuslarının korunmasını savunuyor, ileride deniz biyolojisi okumaktan söz ediyor.

* * *

Pazar sabahı, yeni arkadaşım Josefina beni, kuzey New Mexico'nun minik dağ köylerinden birindeki evine çağırmıştı. Buradan, şifalı bitkiler toplamak için evinin arkasındaki tepelere çıktık. Biraz erken gitmiştim, daha sonra iki kişinin daha bize katılacağını öğrenince sevindim. Josefina bana menta çayı ikram etti, bahçesinde yetişen nanelerden ve bahçe nanelerinden birkaç avuç toplamak için beraber dışarıda dolaştık.

Birdenbire, "New Mexico'da asla kendimi tümüyle kendi ülkemde gibi hissetmiyorum" diyerek beni şaşırttı.

New Mexico asıllı kocasıyla kendi anayurdu Bolivya'da tanıştıktan sonra, yıllardan beri burada yaşadığını biliyordum. Aromatik bitkiler toplarken bir süre, içten konuştu, çay hazırlamak için içeri girdik. Ona, öyküsünün birazını kitabımda kullanabilir miyim, diye sordum, kabul etti. "Adımı yazmadığın sürece" diye ekledi, harika bir gülüşle koyu kahverengi gözleri parlıyordu.

"Tamam, kendine kullanabileceğim bir ad seç."

"Büyük büyükannemin adı Josefina'ydı. Bu dünyadan göçüp gittiğinde ben yedi yaşındaydım. Biliyorum, ruhu

bende yaşıyor, özellikle de otlarla çalıştığımda, bütün hayatım boyunca bana rehberlik ettiğini biliyorum; bazı hatalar yapsam bile doğru yola dönmem için bana rehberlik ediyor. Bu nedenle, kitabında kullanmanı istediğim ad Josefina."

O konuşurken yüzüne bakıyordum. Yüksek bozkır güneşi cildini yıpratmıştı ama güzelliğin iç ışığıyla ve güçlükle kazanılmış, ender rastlanan aklıyla parlıyordu.

"şık olduğum için buraya geldim... peri masalı gibiydi, içimi dinleyeceğim yerde kendimi masalın büyüsüne kaptırdım. Ailem yanımda olmadan, yalnız geçirdiğimiz ilk geceyi hatırlıyorum, olabilecekler nedeniyle, onunla yalnız kalmamam gerektiğini biliyordum..." Kıkır kıkır güldü, "bunların ne olduğunu bilirsin ama..."

"İyi bir kızdım, 'hayır' dedim ama gözlerinde bir şeyler gördüm, sevecen, kibar bir şeyler, bu 'hayır'ı dinlemedim. Ertesi günü bile dinlemem gerektiğini biliyordum. Bu ilk sezginin izinden gitmedim. Sadece dinim değil, yetiştirilmem de bana bu adama 'hayır' dememi söylüyordu, bu da başka bir şeydi. Bana gösterdiği sıcaklığı istiyordum... aklımın, duygularımın beni inandırmasına izin verdim, yine de biliyordum, içimde..." ellerini göbeğinin altına koydu, "bildiğim yer, burası."

Birdenbire ciddileşirken sesinin tonu değişti, iyi bir şey olmak üzereymiş gibi titriyordum. Josefina'nın boyu, gözlerimin önünde uzuyordu.

"Genç kızken bize kendi bedenimizin içinin, dölyatağımızın içinin öğrenmeye giden bir yol olduğu öğretildi. O, boş bir yer ama hiçlik kadar boş değil; hayatın potansiyeli ile

dolu, bir pınara, bir kuyuya benziyor, hayat suyunun kaynağı. Büyücüler –buradaki dağlardaki yaşlı *brujo*'lar– bunu biliyorlar, şifacılar, eski ebeler de (*curandera'lar*) biliyorlar. Döl yatağı bebekler yapmak için ama gerçeğin ve içerideki gücün de yeri. Dolmayı bekleyecek kadar edilgen değil, zaten dolu, onu nasıl kullanacağına sen karar veriyorsun."

Josefina'nın, düz olmayan tuğla zemini, düzinelerce meyve, reçel ve bal kavanozunun sıralandığı rafları, tahta kaplanmış tavandan kurumak için sarkan ip ip otları, kapının yanında bağ bağ sarımsaklarıyla basit mutfağına göz gezdiriyordum, Çayımız hazırdı, odanın ortasındaki masaya oturduk. Oturduktan birkaç saniye sonra kocaman, besili bir kedi kucağıma sıçradı. Ona saygıyla vurdum.

"Gücü dölyatağımda depolamayı öğrendim. Bir şey öğrenmek ya da büyük bir şey yapmak istediğimde önce bu düşüncenin tohumunu –ne kadar küçük de olsa bu sezgiyi– dölyatağına koymayı, orada büyütmeyi öğrendim. Curandera'lar, burasının niyetimizi depo ettiğimiz yer olduğunu söylerler, eğer izin verirsek bize rehberlik eden dölyatağımızdır. Bu... sır..." Josefina, bütün bunları bana anlatması gerektiğinden emin değilmiş gibi bir an duraksadı. "Gençliğimizde kızlara söylenen budur. Erkek kardeşlerimiz öyle şanslı değiller; sorunları çözmek için akıllarını kullanmak zorundalar ama biz dosdoğru dölyatağımıza gidebiliyoruz." Güldü, düşecekmiş gibi görünen rafların birinden bir bal kavanozu getirmeye gitti. Yüz dönümlük ormanda Pooh Ayı'nın evinde mi, yoksa Güney Amerika'da bir And köyünde mi olduğumdan pek emin değildim! Josefina, benim söylenmemiş düşüncemi anladı.

"Biz bunu konuşurken bile, kendimizi dölyatağımızdaki gücü kullanırken buluyoruz. Şimdiye kadar bunu bilmesen bile o, senin için her zaman oradaydı. Artık biliyorsun... "Yine duraksadı, gözlerini kapadı. "Artık bunu biliyorsun, kolay kolay da unutmazsın. Bu bilgiyi dölyatağına koy, ne söylediğimin hepsini anlamasan da..."

"Bunu kitabıma alabilir miyim?"

Bu kez duraksamadı: "Evet. Artık olduğu haliyle bu dünyada, özellikle burada Kuzey Amerika'da kendimiz için bunu öğrenmeliyiz. Bunu kitabına al, Carly. Bu konuda yazmanı istediğim daha çok şey anlatacağım."

Son cümlesi yorumdan çok bir talepti. Dölyatağından geliyordu, biliyorum. Bunu söylerken gülümsemiyordu, bu kez yumuşak bakışları sertleşti, daha önce görmediğim bir alev parıltısı... Daha çoğunu yazacağımı biliyordum ama önce öğrenmeliydim, kendi dölyatağımda sakladığım gücü ve sırları kendim için deneyimlemeliydim, bunu düşünürken bile uygulamaya geçmenin yıllarca süreceğini hissediyordum; çok ciddiye almam gereken bir şeydi.

"Hissettiğin güç" dedi Josefina, tekrar düşüncelerimi inceleyerek, "bu kuvvetli güç, dölyatağının niyetidir. Şimdi hissedebildiğin özel sessizlik de öyle."

O ana kadar her şeyin ne kadar durgun olduğunu fark etmemiştim; yakındaki meyve bahçesinin yanındaki kovanlarında arılar bile vızıldamayı kesmişti. Kedicik kucağımdan atlamış, battaniye yığınının üzerine kıvrılıp uyumuştu.

"Bu sessizlik de dölyatağından. Dölyatağı gizemlidir. Carly, biraz kendini bırakıp suyun üzerinde yattığında, zihninin sürekli gevezeliğini durdurduğunda o hem bizim 'niyet' dediğimiz şeyin kaynağı, hem de rüyaların, belki gündüz düşleri dediğin şeyin kaynağıdır. Gece vakti gördüğün rüyalar kadar gündüz düşlerini de dinle. Rüya gören zihninin sana vereceği bir bilgi de olabilir. Ona dikkat et ama bakışlarını yumuşat... içine bakışını... yaptığın gibi."

"Meditasyondaki gibi mi?" diye sordum.

"Senin burada öğrendiğin tarzda meditasyon yapmıyorum." Sanki sessizliği sözleriyle bozmak istemiyormuş gibi yavaş yavaş konuşuyordu.

"O, zihni boşaltmak değil, odaklanmak değil ya da ..." Kelimeyi arıyordu, çok fazla aramadığını hissettim, çünkü İngilizce bir kelime arıyordu ama dölyatağının gizemini gerçekten tanımlayacak herhangi bir kelime.

"Şimdi, beraber rüya görüyoruz." Bunu kulağımın dibinde neredeyse fısıltıyla söyledi, nefesini yüzümde hissettim. "Bakışını yumuşat, konsantre olmaya çalışma. Vizyonunun hemen ardındakini 'göreceksin', köşelerde, bulanık... Ama onu bakmana gerek yok. Hisset onu. Hisset onu. Evet, böyle..."

İçeride ya da dışarıda bir yere düştüğümü hissettiğimde bedenime dokunan belki Josefina'nın bedeniydi, bunu anlatamıyorum ama önemli değil. O, zihnim de değildi, düşüncelerin farkına varsam da, düşünceler benim alışıldık parçamdan geliyor gibi görünmüyordu. Düşüncelerim, başkalarının "sakin küçük ses" diye tanımladıkları gibi de değildi. Bütün bedenim suyun üzerinde yüzüyormuş, eve aitmiş, ev de dışa-

rıya aitmiş gibi geliyordu. Derin bir huzur, aynı zamanda da olağanüstü bir netlik hissediyordum. Genişlemişim, büyümüşüm gibi hissediyordum; orada fiziksel bedenim ile etrafımdaki şeyler, özellikle de doğal şeyler, su, ağaçlar, uzaktaki tepeler arasında hiçbir ayrılık olmadığı duygusu vardı.

Bir saniyeden daha kısa sürede kilometrelerce uzakta olduğunu bildiğim bir tepenin üzerinde durduğumu düşünüyordum. Belleğimin –burada tanımlayacak sözleri bulmak bana güç geliyor– hepsi bana ait olan, bedenimin her hücresinde yer alan, milyonlarca belleğe ait olduğunu, içime kadim dünyanın tarihini kaydetmiş olduğumu, bir şey öğrenmeye ihtiyaç duyduğumda onu bilebildiğimi de hissettim.

Geçmiş, şimdi ve gelecek, hepsi birdi, yine de her şey değillerdi; bir zamanlar onlar kocaman bir sonsuzluktu, yine de tümüyle önemsizdiler. Bütün hayallerin içine dokunmuş olan her tarafı kaplayan sevgiydi, o hem güçlü –gözlerim yaşarıyordu– hem de hiçbir şekilde kişisel değildi.

Bir şaklama ya da şaklamaya benzeyen bir şey duydum, birdenbire çok yoğun, normal bilinç durumumda Josefina'nın mutfağına geri döndüm. Şefkatli gözlerle bana bakıp gülümsüyordu. Tekrar, az önce deneyimlediğim her şeyi bildiğine dair belirgin bir izlenim edindim.

"Evet, sana biraz yardım ettim ama çoğunu kendin yaptın. Gücün var, Carly. Buna, 'bedenin dışına çıkma' deneyimi demek isteyebilirsin ama senin bedeninin dışında değil, içinde oluyor. Başkalarının 'psişik' dedikleri şey değil, o..." Yine kelimeleri arıyormuş gibi duraksadı. "Bütün insanların içinde bu 'başka' yer var. Herkesin. O, yaşaman için gerekli. Kadın-

lar için... daha kolay, çünkü bizim dölyatağımız var, enerjiyi ve belleği orada depolayabiliriz. Erkekler zihinlerine disiplin kazandırmayı, kalplerini açmayı ve sevmeyi öğrendiklerinde oraya gidebilirler. Erkeklerin bir kadında aradıkları şey bu. Güç cezbeder. Bütün dişi hayvanlar güçlerini dölyataklarında depo eder. İki erkek bir dişi için kavga ettiğinde, istedikleri dişinin dölyatağındaki güçtür. Onlar bunu hisseder."

Sohbetin yönü, konuşmaya ilk başladığından beri merak ettiğim yere gidiyordu.

"Öyleyse, bebek sahibi olmak için fiilen dölyatağımızı kullandığımızda, hatta onu erkenden büyütüp ... cinsel ilişkiye girildiğinde ne oluyor?" Josefina'nın buna cevap verip vermeyeceğinden pek de emin değildim.

"Senden bir gün yazmanı istediğim kitap bu ya da belki ben yazarım, sen bana yardım edersin! Gözleri yine parıldadı. "Dölyatağımızı, bedenin başka herhangi bir yeri gibi temizleme, yeniden inşa etme gücümüz ve becerilerimiz olduğunu söylemek şimdilik yeterli. Bu, şifacının görevi ama bizim de görevimiz; bunu düşüncelerimiz ve nefesimizle yapıyoruz, her şeyi hatırlıyoruz, hatırladığımız şeyin nefesle gitmesine izin veriyoruz.

Başını bir yana çevirdi, böyle yaparken yavaş yavaş nefes aldı, başını öte yana çevirdi, doğumgünü mumları üflüyormuş gibi nefesini bıraktı. Bana dönüp başını salladı, aynı şeyi yapmamı istedi.

"Bir şey düşün, belki seni rahatsız eden bir şey, belki birinin söylediği, seni kıran sözler... Nefes alırken o kişiyi gör, sözleri duy, şimdi başını sağa çevir, kırgınlığını üfle."

Gözlerimi kapayarak bana söylediğini yaptım. Birkaç saniye sonra gözlerimi kocaman açtım.

"Vay!" diye bağırdım, "Bütün bir haftasonu bunu taşımıştım, artık gitti! Sanki sadece zihnimden değil, bedenimden de gittiğini hissediyorum."

İkimiz de çakıllı araba yoluna dönen bir kamyonetin sesinin geldiği yöne döndük, ön kapıdan hâlâ uzaktaydı.

"Sana bir soru daha sormalıyım" dedim hemen, başka sorular için de zamanım olmasını dileyerek.

"Başlangıçta aslında burada kendini tam olarak kendi ülkendeymiş gibi hissetmediğini söyledin ama buradasın, büyük büyükannenin ruhunun ve içindeki bilginin hayatın boyunca sana rehberlik ettiğini söylüyorsun. Gitmen için sana rehberlik edilmedi mi?"

Josefina dosdoğru bana baktı; bu kez bakışları ne yumuşaktı, ne de ateşler saçıyordu, üzüntü hissettim ama gerçekten ne gördüğümden emin değildim.

"Ne zaman gideceğimi biliyorum. Bu ülkeyi seviyorum, özellikle de ülkenin ve buradaki insanların güzelliklerini seviyorum, kocamı çok seviyorum. Burada öğreneceğim dersler vardı, hâlâ da var. 'Hayır' demem 'gereken' ama demediğim ilk ana geri dönemem. Bu nedenle, hayatım farklı bir yön aldı, farklı bir dönüş yaptı, ben de onu izledim. Yanlış bir şey yaptığım için ya da bunu yanlışlık diye yargılayarak pişman olmam, içerlemem ya da kendimi hırpalamam enerjimi harcamak olur, Sana gösterdiğim nefes alma enerjiyi yenileme, hata diyebildiğimiz şeyleri alıp geçmişe teslim etme,

enerjiyi yeniden kullanma, kendi güç devremizi yenileme tarzıdır... ve..."

Kapıya hafifçe vurulması konuşmamızı kesti, modası geçmiş mavi şapkalı bir kadın başını kapıdan içeriye uzattı. Birkaç saniye sonra yerinde duramayan siyah bir köpek yavrusu mutfağa sıçradı, onu hemen, onun çevresinde dönüp durmaya çalışan ikinci bir kadın izledi ama bu kez köpek yavrusu Josefina'nın mutfağında daireler çizerek heyecanla koştu. Kedi kaçtı!

Şapkalı kadın bana Beth-Ann, zıplayan köpek yavrusunun sahibi de Deborah diye tanıştırıldı. Josefina masaya dumanı tüten fincan fincan çay koydu, Deborah köpek yavrusuyla beraber yere oturdu, kulaklarının arkasını hafif hafif okşayarak onu sakinleştirdi. Josefina ile kocasının, ataları kurt olan bir çoban köpekleri vardı; Josefina'nın kocasıyla birlikte haftasonu yolculuğuna çıkmıştı. Köpek yavrusu kuşkusuz kurdun kokusunu almıştı.

Günün geriye kalan bölümü tepelerde yürüyüş yaparak geçti. Josefina bize çeşitli bitkiler gösterdi, onların bu bölgedeki tarihçelerini, şifa verme özelliklerini, onları daha sonra nasıl hazırlayacağını ve saklayacağını anlattı. Sırt çantalarımızın yanısıra sepetler de taşıyorduk, bazı otları topluyorduk, bazılarını bırakıyorduk. Akşam yaklaşıncaya kadar dışarıdaydık. Eğri büğrü, dönemeçli trafik şeritlerinde güvenle araba kullanmak için bana birkaç saatlik gün ışığı kalmıştı. Josefina bir gün yine gel, diye çağırdı, davetini şükranla kabul ettim.

* * *

Birkaç gün sonra bir arkadaşımın, kasabanın birkaç kilometre dışındaki çiftliğinde bir partiye gitmeye hazırlanıyordum; duş yaptım, saçımı yıkadım, son olarak üzerimi değiştirip akşam evden çıkmadan önce birkaç gerinme hareketi yapmak için arka verandada gölgeli bir yere yoga örtümü yaydım.

Tam bir dizi duruş yapmaya zamanım yoktu, bu nedenle, onun yerine birkaç ısınma hareketi yaptım, bedenimin gittiği yeri izledim. Parmak uçlarımı mavi göğe uzattım, bunu yaparken esnedim, oluşmuş gerginliği doğal olarak serbest bıraktım, bedenimin çok rahat şekilde gerinme, sonra da bütünüyle gevşeme becerisinin keyfini ve özgürlüğün hissettim.

Yüzümü batıya, batan güneşe çevirdim, çaba göstermeden bir dizi Güneşe Selam duruşuna geçtim, gök mavisinden turkuvaza, kehribara, mercana kadar birbirine karışan renkleri görmek için gözlerimi açık tuttum. Işık saçan altın bir örtü batıdaki bütün gökyüzünü doldurmuş gibiydi.

Kollarımı açıp sırt üstü yattım. Bunu yaparken, açık gökyüzünde uçan kuşlar gibi rasgele aklıma gelen düşünceler zihnimden hızla uçup gitti. Odaklanan, sonra nefes almamla doğal olarak gelen iç çekmeler ve gözyaşlarıyla serbest bırakılan, su yüzüne çıkan düşüncelerin farkına vardığımda gözlerimden yaşlar fışkırdı.

Yaklaşık on dakikalık tatlı hareketsizlikten sonra, sezgiye ve iç rehberliğe ulaşabilme becerimin büyük bölümünün her gün yaptığım bu çalışmadan geldiğini fark ettim; hayatımda beni kim ararsa arasın bu zamanı kendime ayırıyorum. Oğlum uyanmadan ya da kızım telefon etmeden önce, sadece kendime bu zamanı ayırmak için çoğu sabah altı civarında

uyanıyorum, sonra hepimiz günün telaşına giriyoruz. Sadece beş dakika bile olsa meditasyon yapmak için zaman buluyorum, bedenimin yeniden bütünleşmesini sağlayan, dengesini düzelten yoga ya da savaş sanatı tarzı hareketlerle etkin meditasyonu tercih ediyorum.

Yıllardan beri bedenimde ne kadar şey biriktirdiğimi fark ettim; sadece gerginlik, stres, toksinler değil ama her eklemime ya da cilt yüzeyimin hemen altına yapışmış gibi gelen düşünceleri de... Sabah duşumdan önce kuru kuru fırçalanırım; yıllarca önce Londra'daki bir ev arkadaşımdan edindiğim bir alışkanlık. Fırçalanma, nefes alma, gerinme, fiziksel bedenimi tetikte, esnek ve günlük hayatın sürekli akışının içindeki değişikliklerine açık tutmanın yolları. Bol bol su da içerim (New Mexico'nun yüksek bozkırında yaşandığında gerekli!), bedenime ne soktuğuma da dikkat ederim, sadece ağzıma değil.

Ağır kokan, yapışkan vücut losyonları yerine sadece soğuk preslenmiş susam yağı kullanırım, sevdiğim temel yağı da katarım, genellikle gül ya da sandal ağacı. Ilık banyodan ya da duştan sonra gözeneklerim hâlâ açıkken onunla kollarıma ve bacaklarıma masaj yaparım. Güzel kokan susam yavaş yavaş cildimin içine işler, yağdaki doğal vitaminler beni besler.

Bedenlerimize sevgiyle davranırsak, bize ne söylemeleri gerektiğine dikkat edersek onlar bize iç rehberliğin olağanüstü zevkini verir.

O akşam daha geç saatlerde partide, arkadaşlarım Ed ile Robert'ın bedensel sezgi ve sezgiyi doğrulamak için kas testi yapma konulu sohbetlerini dinledim. Ben geldiğimde çatal

çubukla yer altında su ya da maden damarı arama konusunda koyu bir sohbete girmişlerdi.

Robert, "Anladığım kadarıyla artık çatal çubukla yer altında su ya da maden damarı arama" diyordu, "sezgiye dayanan bir keşif yöntemi. Yer altında su ya da maden damarı arama çubuğu ya da sarkacı, bilinçli olarak anlaşıldığı noktaya kadar, sezgisel bilginin dönüştürücüsünden başka bir şey değil. Eğer ona böyle bakarsan, o zaman kasın test edilmesi buna nasıl uyar? Kinesiolojiyle tanıştığımda kuşkum devam etti, çünkü çiftleri ayırıp bunu denediğimizde hiçbir kasın gücünü kaybetmediğini deneyimledim. Kimin sezgisine hafifçe vuruluyordu, testi yapanın mı, test yapılanın mı?"

Çok zekice, çok iyi soru!" diye Ed şaşkınlığını belirtti. "Açıkçası, ikisi de olmayabilir, ikisi de olabilir, biri ya da diğeri de olabilir. Bu, enerjetik bir bilgi aktarımı olduğundan, olayları çözmek için açıkça ya da niyet etmeksizin harekete geçirilen "yüksek zekadan" ileri gelebilir. Çoğunlukla test yapılan kişinin beden yöneticisinden meydana gelmekten çok, kasların ya 'kilit' ya da 'eğilip bükülme' gibi verdiği net tepkiler..."

Robert, "Bu, mükemmel bir terim, beden yöneticisi." diye sözünü kesti.

"Evet, ilk kez yetmişlerde Findhorn Topluluğu'nda Sara Marriott adlı harika bir büyüğümüzden duydum, o tarihten beri de kullanıyorum. Yıllardan beri bir kinesioloji uygulayıcısı olarak, sezgimi ve/veya eğilimimi müdahaleden korumak için karşımdaki kişiye, 'Bedeninin Yönetiminden konuşacağız' diyerek niyetimi ortaya koyuyorum. Eğer sezgimde

yanılırsam ya da yanıldığımda, kasın tepkisinin net değil, daha çok nasıl deneysel olduğunu fark etme eğilimindeyim; bu durumda niyetimi yeniden oluşturuyorum. Benim ya da bir başkasının dünya görüşleri ya da eğilimleri, testin yapıldığı kişi ya da onun şifacı melekleriyle bir şekilde çeliştiğinde daha deneysel test sonuçlarının ortaya çıkması mümkündür. Bu, şu demektir ki, daha az net ya da belirsiz tepkilerin nedeni, kişinin ifadesinin ya da sorulan sorunun, beden yöneticisinin öncelikleriyle eşzamanlı olmaması ya da zamansız olmasıdır. Belirgin bir duyu yaratan parmak modlarını kullanarak öncelikli duruma getirmenin bir yöntemi var ama çoğunlukla bu, yeni başlayanlara öğretilmez.

"Benim tahminim, Rob, kas testiyle ilk tanıştığında, biri seni 'test ettiğinde' kasların kilitli kaldı. Birilerinin, 'kritik/analitik anahtar düğmeleri' 'açık' konumda olduğunda bu, her zaman olur. Bazıları 'testi' kinestetik olarak deneyimlemek için yeterince uzun süre onu kapamazlar. Bu, her uygulayıcı için meydan okuyan bir senaryodur ama daha deneyimli uygulayıcılar bunun nasıl üstesinden geleceklerini bilirler. Test yapılan endişeli kişiyi sakinleştirmek için birçok yöntemim var ama kimse, kimsenin yolunu 'açık' devre anahtarından geçirmeye zorlamamalıdır. Bu, entelektüel ve duygusal hakaret olduğu kadar fiziksel zarara da yol açabilir. Kimi zaman hepimizin bilinçli zihnimizin kontrol altında olmasını, her şeyi akıl ve mantıkla değerlendirmeyi istediğimiz açıktır. Beden bu tarzda çalışmaz, beden yöneticisi de."

Robert, düşünce içinde başını sallıyordu.

"Son bir şey. Ona şöyle bak: Süptil zeka (ona beden yöneticisi diyorum) bize nefes aldırır, yediklerimizi sindirir, besinleri tanır ve dağıtır, sıcaklığı, asit-alkali dengesini ayarlar, bize ne zaman idrar yapacağımızı, birçok şeyi söyler belli etmeden. Eğer bunu bilinçli zihnimizle yapmaya kalkarsak saniyeler içinde işsiz kalırız!"

İki adam yürekten gelen kahkahalar atarak güldüler.

Robert'ın "Öyleyse, son harikaya ve bütün bunların gizemine gelelim!" diyerek konuşmayı bitirdiğini duydum. O ve Ed kalabalıkta başkalarıyla karşılaşmak için karşı odaya yürüyüp, lazanya, fırından taze çıkmış ekmek, sıra sıra dizilmiş nefis salatalar gibi lezzetli yiyeceklerle kaplanmış masayı aradılar.

Ben mi? Guacamol ve cips almaya gittim, kendime küçük bir kırmızı şarapla soda doldurdum, bir marimba orkestrasının gig çalmaya hazırlandığı ambara yöneldim. Sonra yeni günün ilk saatlerini geride bırakıncaya kadar dans ettim.

7. Haritalar, Rehberler ve Çocuk Sesleri

Bana nerede ne olduğunun 'öykülerini' anlatan
Taş Halkı'ndan ve atalarımdan çok sayıda öğretmenim var.
Gevşiyorum, nefes alıyorum, içime dönüyorum,
iç vizyonumu açıyorum ve işte hepsi orada!

[Amantha Murphy]

Amerika'nın güneybatısında yaşıyorum. Doğanın işaretlerini gözlemlemek burada dünyaya gelen, yerlilerin yapılarında var. Kuzey New Mexico'da *curandera*'ların ve geleneksel zanaatçıların arasında yetişen bir arkadaşım bana, bütün çocukluğu boyunca, yılın çarkıyla ve mevsimlerin değişmesiyle aynı ritmde olmasının "tıpkı hayata benzediğini" anlattı. Bunu, büyü olarak düşünmüyordu.

Şöyle açıkladı: "Bolluk ve bereketin olduğu yıllar ve mevsimler, yağmur yağmadığı, *acequia*'ların (sulama hendeklerinin) kuruduğu zamanlar vardı. Her zaman depo edilmiş yeterince yiyeceğimiz vardı ama belli yerlerde Toprak Ruhları'na dua ve dans eder, özel adaklar sunardık."

New Mexico, bu "büyüyü"arayan ve yerli Kızılderili halkın kendilerini spiritüel olarak yönlendirmesinin peşinde koşan insanları her zaman çekmiştir; daha yakın zamanlarda da spiritüel gelişim, psikoloji, bilim ve şifacılık üzerine köprü kuran yeni öğretmenlerin yeni yöntemlerini öğrenecekleri de... Arkadaşım, ailesinden yeryüzünün bilgeliğini öğrenecek kadar gerçekten kutsanmıştı. Birçoğumuz böyle beslenmeden, "Büyükanne Yeryüzü ve Büyükbaba Gökyüzünün" rehberliği olmadan yetişiyoruz.

Bu kitabın birinci amacı okuru kendi içine, rehberliğin kaynağına yönlendirmek olsa da, doğanın yol işaretlerine kısaca göz atmadan tamamlanmış olmaz, her tür sembol ve harita işimize yarar. Kişi olarak deneyimlediğim, içsel rehberliğimi doğrulamak için yıllardan beri kullandığım bunların birkaçını ortaya koymak için elimden geleni yapacağım.

Bu kitap için "dış" rehberliğin birçok tekniğini ve sistemini keşfederken, dış rehberlik ile iç benliğin iz bırakmadan birbirine karışır gibi göründüğü konusunda sık sık öyküler dinledim. Başlangıçta onları kitaba dahil etmeyi düşünmüyordum – sadece iç otoriteyi keşfetmenin "saflığına" sıkı sıkı yapışma niyeti! Ne var ki, birçok yazar gibi ben de kendi yargılarımı, kategorilere ayırma eğilimimi bir kenara koymayı öğrendim, rehberliğin çok çeşitli biçimlerde nasıl teza-

hür ettiğini gördüm, bunların her biri, o anda ihtiyaç duyan insanlar için mükemmeldi. Özellikle de, içimizdeki spiritüel öğretmen örneklerinin ve onların sözlerinin birçok kişinin hayatını nasıl etkilediğini gördüğümde bu, böyleydi.

Amantha, İrlanda'nın batı kıyısında küçük bir köyde yaşıyor. 80'lerin başında Londra'da tanıştık, kilometrelerce uzaktan arkadaşlığımızı sürdürdük. Onun, Kelt köklerinden gelen, dört çocuk yetiştirirken bilenen bilgeliğine saygı duyarım. Daha yakın zamanlarda, çocukları büyürken, anayurdu İrlanda'nın eski tanrıça enerjisine uyum sağlamasından yararlanarak tekrar danışmanlık yapmaya başladı.

Amantha, "Hatırladığımdan bu yana rehberliğim benimle" dedi.

"Ancak büyüdükçe başkalarının benim gibi iç sesleri olmadığını anladım. Rehberlik, tıpkı aldığım hava gibi sürekli. Rehberliğin sesini duyduğumda diğer bütün sesler boş geliyor. Rehberlikte her zaman bir doğruluk duygusu vardır; o an zaman durmuş gibi bir biliş, bir netlik duygusu... Onu, bedenimin ortasından dışarıya doğru hissediyorum.

Benim birinci rehberim, çevremdeki canlı güçler, özellikle 'Taş Halkı' ve Hava, Ateş, Su unsurlarının yanısıra 'Leydi' dediğim spiritüel öğretmenim."

"Taş Halkı mı?" diye sordum.

"Taşlar bizim kuzenlerimizdir, toprağın öykülerini ve enerjisini dengede tutarlar, yeryüzünün şarkısını 'söylerler'. Toprağı dengede tutan bu şarkıdır. Kullanabilmek için büyük taşları kaldıran, onları ultrasonla bombalayan insanlar, topra-

ğın dengesini, böylece de insanların dengesini bozarlar. Biz, birbirimizle bağlantılıyızdır; kemiklerimiz taşlara benzer. Taş Halkı ağır, donuk değil, ama parlak ve hafiftir. Her taşın kendi karakteri vardır, çoğunlukla topraklanmak ve bağlantı kurmak için kullanılabilir. Dünya her atomun içinde canlıdır, yeryüzündeki her şey şarkıyı –rüyayı– devam ettirir. Biz, bu rüyayı unuttuk ama onlar bize hatırlatmak için sürekli söylerler."

Amantha'nın sözleri aklıma Aborijinlerin "şarkı dizilerini" ve kuşların göç etmesinin gizemli düzenlerini de getirdi; bugün bile bilimin tam olarak anlamadığı düzenler... O konuşurken, dünyanın her yerinden göçebe insanların görüntüleri bilincimde kıvılcım gibi çaktı, kemik atma, rune'ler okuma gibi bir an'ı –olasılıkla kollektif bir an'ı– hemen o anda su yüzüne çıktı.

"Bu durumda, rehberlik bana farklı tarzlarda geliyor" diye Amantha devam etti. "Leydi, bir iç ses, sezgi kıvılcımları, belli bir kuşu ya da hayvanı görme gibi doğadan işaretler, içimdeki bilen benliğim, rüyalar, melekler... Özellikle başkasının ihtiyacı olduğunda gelir, içimdeki sözler ya da eylemlerle tezahür eder."

Amantha'dan bana bir örnek vermesini istedim...

"Evet, rehberliğim, buradaki, İrlanda'daki bir anneye, kızına Eylül 2001'den önce işinden ayrılmasını söylemesini söyledi. Nisan ayındaydık, kızı New York City'deki İkiz Kuleler'den birinde çalışıyordu. Başka bir örnek, kendini öldürmeyi planlayan bir kadınla ilgili. Rehberliğim ona bunu nasıl, hatta ne zaman planladığını sordu, başına ne geldiğini anlamasına, hayatını farklı bir tarzda sürdürmesine yardım etti.

"Rehberlik çoğu kez, kendi yollarına 'saplanıp kalmış' olanlara yardım eder. Rehberliğime her zaman güvendim; her zaman tümüyle güvendiğim tek duygu."

"Rehberlik ile sezgi arasında ayrım yapıyor musun?" diye sordum.

"Yıllardır bu alanda çalışıyorum, ikisinin bir bütün gibi olduğunu söyleyebilirim. Ayrılığı kabul etmek, yanılsamadır. Öğretmenim Leydi'de geliştiğimi de hissediyorum. O kadar uzun zamandır benimle birlikte ki, artık yavaş yavaş engelleri geride bırakıp 'saf deneyime' gidiyorum. Bu, onun ifadesinin benim içime gelmesi için benim var olmamı sağlıyor. Leydi kadar, bana nerede ne olduğunun 'öykülerin' anlatan Taş Halkı'ndan ve atalarımdan çok sayıda öğretmenim var. Gevşiyorum, nefes alıyorum, içime dönüyorum, iç vizyonumu açıyorum ve işte hepsi orada!"

* * *

Kadim zamanlardan beri bütün kültürlerde rehberliği sağlama almak veya çelişkilere ya da insanın zihninin karışmasına yer vermeyecek şekilde yol göstermek için haritalar, semboller ve işaretler kullanılmaktadır. Bütün haritaların en iyi bilineni astrolojidir. Astroloji çalışmalarının en eski kanıtları, eski Çinlilerin astroloji kayıtlarını özenle sakladıkları Çin'dedir. İsa'dan iki bin yıl önce Çinliler, yılın uzunluğunu eksiksiz saptamışlar, ay ve güneş tutulmalarını önceden belirlemek için Güneş'in ve Ay'ın yollarının yeterince net

olarak haritasını çıkarmışlardır. Hindistan, Mezopotamya, Kalde ve Babil'de astrologlar ve astronomlar binlerce yıl elele çalışmışlardır, Avrupa'da da yüzyıllarca astrolojinin önü açılmış, ona saygı gösterilmiştir.

İkiz kardeşim Sarah, 25 yıldır astrolog, ona ihtiyaç duyduğumuz her şey içimizdeyse niçin hâlâ dıştan gelen haritalara ihtiyaç duyduğumuzu, astrolojinin onun doğal sezgisinin yerini mi aldığını ya da onu arttırdığını mı sordum.

"Onu doğruluyor ve arttırıyor" diye açıkladı, "asla sezgimin yerine alıyor diyemem, gerçi bana daha büyük bir resim görme olanağı veriyor. Bir şeye sezgilerimle karar veriyorum, bundan sonra ya da bir hafta sonra o günün haritasına bakıyorum. Geriye dönük olarak, yapmam gereken şey için onun mükemmel bir gün olduğunu anlıyorum. Başka zamanlar sadece gezegenlerin birbiriyle olan konumlarına bakabiliyorum, sezgilerime dayanan bir başarı yakalıyorum; bütün bir haritaya bakmaya gerek duymuyorum. Gerçek haritada değil, içimde ama harika bulduğum şeyi yansıtıyor, doğruluyor.

"25 yıl astrologluk yaptıktan sonra güce, enerjiye ve kozmosun gizemine hâlâ saygı duyuyorum, ona huşuyla yaklaşıyorum. Astroloji çalışmalarına büyük saygım var önünde sonunda içindeki Tanrı'ya gidiyorsun. Kader ile özgür irade arasındaki fark budur. Astrolojiyi 'evet' ve 'hayır' cevapları almak için kullanmıyorum ama onu iç rehberlikle sinerji halinde, hissettiğim şeyin doğruluğunu desteklemesi için kullanıyorum."

Eski Musevi metinleri astroloji ve Kabala arasındaki ilişkiye işaret eder. Sefer Yetzirah –Aryeh Kaplan tarafından

The Book of Creation (Yaratılışın Kitabı) adıyla İngilizce'ye çevrilen Kabalistik bir kaynak, İbrahim'in bu metni çocuklarına armağan ettiğini, metnin İbrani alfabesinin gizemini oniki burçla ilişkilendirdiğini öne sürer. Zohar'ın yanısıra Sefer Yetzirah da Kabala'nın başlıca kaynağıdır. İbranice Kabala'nın, yazılı sembollerin ve nümerolojinin gizemi, Melekler Dünyası'nın eski kültürü ve hiyerarşisi, rüya sembolizmi, kutsal geometri ve Hayat Ağacı dahil, insanların ruh dünyasından aldıkları ezoterik öğretilerin tamamını gözler önüne serdiği söylenir.

Belki biliciliğin en iyi bilinen eski kitabı, Çin'de binlerce yıl uygulanan *Değişimler Kitabı* I'Ching'tir. I'Ching'e, hem Konfüçyüsçülerin, hem de Taocuların ortak kaynağı olarak bakılır, insanın, insan ruhu ile evren, mikrokozmos ile makrokozmos arasındaki karşılıklı ilişkiyi anlamasının ve ifade etmesinin en eski örneklerinden biri olarak ortaya çıkar. I'Ching'in doğasında var olan Yin-Yang, evrenin sürekli değişimini ve hareketini, böylece de insanoğlunun deneyimini temsil eder.

* * *

Bizler, spiritüel hiyerarşi kadar biyolojik türler olarak da evrimleşiyoruz. Evrimimizin önemli geçişlerinde, çoğu zaman bize çok iyi kılavuzluk eden, orada bulunduklarını bilmediğimiz rehberlerden yardım alıyoruz.

[Genoa Bliven]

Son zamanlarda I'Ching, astroloji, Kabala ve Hindu çakra sisteminin bir sentezi olan *Human Design System* (HDS - Beşer Tasarım Sistemi) ile tanıştım. Adını ilk kez duyduğumda, beni bunun hayatımdaki anlamı konusunda uyaran şu net "ah-ha" anlarımdan birini yaşadım. Dikkat etmek ve daha fazlasını bulmak için "ah-ha"larıma çok güvenirim. Bu nedenle, arkadaşım Genoa'ya, HDS'nin içimizdeki zeka ve sezgiyle nasıl uyum sağladığını sordum, eğer gerçekten uyum sağlıyorsa HDS ve astroloji gibi haritalar, I'Ching ya da tarot gibi kehanet sistemleri sezgimizin mi yerine geçecekti ya da bir şekilde süreci destekleyerek hızlandıracak mıydı, öğrenmek istedim. Bu sorunun Genoa'nın HDS konusunda yaptığı araştırmanın kalbi olduğu ortaya çıktı, onun öyküsü dinlenmeye değer:

"Benim topluluğumda, HDS'nin açıklandığı kişiyle daha önce çalışmış olan biri vardı. Adı Yola'ydı, bana kendisini gidip görmem gerektiğini sürekli söylüyordu; ortak bir arkadaşımız benim doğum tarihimi ona vermişti, o da benim doğum haritamı çıkarmıştı! Benim tasarımımı gördüğünde HDS konusunda benimle kesinlikle konuşmak zorunda olduğuna inanmıştı; bilginin gelişmesinin ayrılmaz bir parçası olacağımı görmüştü.

"Bu noktada, yirmi yıldan beri 'sezgiye dayalı astroloji' yorumları yapan bir astrologdum. Normal Batı astroloji tekniklerini kullanıyordum, bu sistemden edindiğim bilgi çok açık, kimi kez de genel olduğu için yorumları yapmak için sezgi gücümü büyük ölçüde kullanıyordum."

"Bunu nasıl yapıyordun" diye araya girdim. "Daha açık anlat."

"Yorum için bana birileri gelirdi, birlikte meditasyon yaparken onlardan yüksek sesle adlarını söylemelerini isterdim. Seslerindeki tonlamayı dinleyerek onların bütün hayatlarını ve yaşama karşı tutumlarını öğrenirdim. Daha sonra onlara söylediğim şeyi yapılandırmak için astroloji bilgimi kullanırdım. Deyim yerindeyse, onların adlarını duymak, tulumbayı silindirine su döküp çalıştırmaya hazırlamak gibiydi. Tam arkamdan, sağ kulağımızın üzerinden bana aktarılan bilgiyi dinlerdim. Kendimi bir çevirmen olarak görürdüm. Bana bu kişiler, onların yaşamları ve amaçları hakkında öz ve duygu olarak tanımladığım bir dilde bilgi verilirdi. Sonra bunu İngilizce'ye çevirirdim. Duyduklarımı doğrulamamda bana astroloji yardım ederdi. Aslında, ileri astrolojiyi gerçekten böyle öğrendim, kitaptan değil, sezgiye dayalı sesten.

"Bu durumda, Yola kendisini görmem gerektiğini sürekli söyleyip durduğunda onu sürekli reddettim. Her şeyden önce kullandığım yöntemden memnundum. Dört çocuklu bir aile geçindiriyordum, imalat işi yapıyordum. Yine de, en sonunda –ne kadar sonra olduğundan emin değilim– bir gün evine gittim. Beni karşıladı, çay içerken benim HDS haritamı okumaya başladı. Ne var ki, o konuşurken çok önemli bir şey oldu: O zamanlar beş binin üzerinde yorum yapmış deneyimli bir astrologdum, diğer astrologların haritama baktıklarında çoğunlukla yaptıkları hataların farkındaydım ama o bu hataların hiçbirini yapmamıştı!

"O, yorum yapmaya devam ederken oturup dikkatimi verdiğime pekala inanabilirsin. Hayatım hakkında konuşuyordu, bense ancak yakın zamanlarda kendimi böyle tanımıştım. Hayatımda bu kadar etkinliği tezahür ettirmenin –benim için hala tümüyle sürpriz olan– bu kadar çok sorumluluk almamın haritamdaki tasarımın nasıl bir parçası olduğunu gösterdi. Bir saat sonra hoşçakal derken bir dolu kitap verdi, 'Bunları çalış' dedi. Arkadaşlarım ve ailem için hemen HDS haritaları, özellikle de yıllardır evli olduğum eşim dahil bana yakın kişiler için karşılaştırmalı haritalar yapmaya başladım. İlişkimizde gelişen, siyah ve beyaz basılmış sorunları hemen gördüm. Sonra kendi haritama bakarak kendim hakkında bazı şeyler öğrendim; kabul etmek için 300 yaşına kadar yaşamam gerektiğini anladığım şeyler..."

"Peki, Genoa" diye sözünü kestim, "HDS gibi bir harita, müşterinin sezgisiyle nasıl harmanlanıyor? Biz, herhangi birimiz kendi rehberliğimiz ile haritada açıklananlar arasında nasıl denge kuruyoruz? Asıl öğrenmek istediğim bu."

"Çok iyi bir soru, ben de ona geliyorum! Benim öyküm önünde sonunda tam da bunun cevabını verdi" diye güldü. "Daha da ister misin?"

Evet, anlamında başımı salladım. Genoa'nın, sözlerini boşa harcamadığı bildiğini biliyordum. Akıcı konuşuyordu, dikkatimi versem iyi olacaktı.

"İşte, anlatıyorum" diye devam etti, "Başkaları için her türlü bilgiyi dünyaya taşımak için kendi sezgime güvenerek, yirmi küsur yıldır sezgiye dayalı yorumlar yapıyordum. Şimdi burada, aynı türden sezgiye dayalı bilgiyi tam önüme ge-

tiren, yadsınamaz bir bütünlüğün karmaşık sisteminde harita çıkaran olağanüstü karışık bir sistemle bağlantı kurmak üzereyim. Senin de bildiğin gibi, HDS, 1987'de sekiz gün ve gecelik aktarımla alındı. Aslında kimsenin bunu düşünmediğini zamanla anladım! O bir buluş değil, vahiydi.

"Önceleri böylesine ayrıntılı biçimdeki spiritüel düzlemlerdeki bu vahiyleri insanlara gelmesine inanmakta ya da 'almakta' büyük güçlük çektim. Önümde duran şey, sadece süper bilinçli bir varlıkla bağlantı kurmamın sonucu değildi, kendi genetik kodları kadar kesin olan ondalık düzleme kesin bir iniş, bir vahiydi. Benim için bu, çok net bir vahiy olan bir şeyle ilk pratik bağlantıydı. Kendi sezgimin yerine geçtiğini görmeyi deneyimliyordum."

"Bu kocaman bir sorun doğurur" diye yeniden sözünü kestim, "kitabın henüz yedinci bölümündeyim ve sen bütün önermemi tepetaklak ettin!"

"Elbette!" diyerek yine sırıttı, dinlemem için eliyle işaret etti.

"Aynı zamanda Hipnoterapötik Şifacılık eğitimimi henüz bitirmiştim, şifanın verimli olması için kişinin kendi sürecinin kesinlikle başta gelmesi gerektiğine inanıyordum ama burada öğrenmem gerektiğini bildiğim çok olağanüstü bir şeyle karşılaşıyordum."

"Peki, nasıl çözdün?"

"Bu sistemin nasıl oluşturulduğunu anlamaya çabaladığım yerde, iç mücadelem bir buçuk yıl sürdü; hizmetime verilmiş bütün sezgiyi kullanarak I'Ching, çakra sistemi ve Ka-

bala'nın astrolojiyle ilişkilerini inceledim. Aslında benim yaptığım bu sorgulama tam da Yola'nın zihninden geçendi. O bana kitapları verdi ve üç ay sonra öldü."

İkimiz de bir an sustuk.

"Yola, benim tasarımıma dayanarak, bu vahyin özünü, içindeki matematiksel tutarlılığı keşfetmek için sistemi çözme becerim olduğunu hissetmişti. Ama sistemin daha derinlerine daldıkça, bilincin daha yüksek düzleminde meydana gelen I'Ching, Kabala, çakra sistemi ve astroloji sistemlerinin birleşmesinin izini sürecek bilimin dünyada var olmadığını gördüm. Bu birleşme benim sezgimin ötesinde olan bir bilinç düzeyinde meydana geliyordu."

Çevremizdeki alanın süptil olarak değiştiğini, dünyaların arasındaki perdenin inceldiğini hissederek, "Biz konuşurken bu titreşimi deneyebilirim" dedim. Ne kadar tetikte, farkında, açık, yumuşak ve alıcı olduğuma dikkat ettim.

"Anladığım ve kitapta yazdığım şekliyle sezgi, bizim erişebildiğimiz birleşik bilinç alanından kaynaklanır. Öyleyse, birleşik alan dediğimiz şeyin bile ötesinde olan hangi alana uyum sağlıyorsun?"

"Carly, bazı zamanlar, tam anlamıyla ışıkta gözden kaybolan, çok kendine özgü ve kesin olan bu sistemlerin sentez noktasını görmeyi deneyimliyordum! Böylece, bir spiritüel hiyerarşi boyunca ara vermeden uzanan spiritüel düzlemlerin, bu hiyerarşide yer alan bu Varlıklara özgü olduğunu anlamanın sadece şaşırtıcı bir deneyimi bu; ama kendimi örnek verirsem, insan olarak bizlere, olağanüstü kendine özgü bir tarzda, genellikle farkında olmadığımız bir tarzda birbirimiz-

le ilişki kurma potansiyelimizi ortaya koyan HDS ile bir şey veriliyor. Bu, geleceğin teknolojisine benziyor. Ama çok özel bir nedenle dünyaya gelmiş."

"Peki Genoa, buraya kadar geldik, öyleyse bu nedeni bana söyleyeceğini umuyorum" diye takıldım. İkimiz de güldük.

"Bizler, spiritüel hiyerarşi kadar biyolojik türler olarak da evrimleşiyoruz. Evrimimizin önemli geçişlerinde, çoğu zaman bize çok iyi kılavuzluk eden, orada bulunduklarını bilmediğimiz rehberlerden yardım alıyoruz. Ayrıca HDS, insan türünün mutasyona uğrayacağı bir noktaya geldiğimizi gösteriyor; duygusal olarak farkına varacağımız, birbirimizle şimdi sadece hayalini kurduğumuz tarzda işbirliği yapabileceğimiz bir zamana yaklaşıyoruz. HDS, insanların başkalarıyla nasıl etkileşime girdiklerini enerji olarak fark etmelerine yardım etmek için dünyaya geldi. Sistemin amacı kişinin kendini entelektüel ya da sezgisel olarak anlaması değil, daha çok herkes için her şey olmaya çalışmaya son verebileceğimiz bir yöntemi iletmek.

"Bu işin nedeni, bizi çok gölgede bırakacak yeteneklere sahip olacak geleceğin çocuklarının, dünyada kesin şekilde nasıl kendi bedenlerinin içinde olacaklarını ve faaliyette bulunacaklarını bilen kişiler tarafından karşılanmaya ve eğitilmeye ihtiyaçlarının olacağıdır.

"HDS haritaları, nasıl deneyim sahibi olma ihtiyacıyla dünyaya geldiğimizin gizemidir. Bizim genelde yaptığımız, kendimize bu deneyimi edinme izin vermekten çok, deneyimle kendimizi özleştirmektir."

Genoa bunu söylediğinde, kabul edeceğim yerde her zaman didinerek sürekli kendimi gözlemlediğimi anlayıp derin bir iç çektim.

"Deneyimimiz tutarsızdır. Bu, bir bedende olmanın doğasıdır. Bedenlenmeyi kabul ettiğimizde sınırlama içinde yaşamayı kabul ederiz, bu nedenle deneyim kazanabiliriz. HDS'nin rehberliğinde başkalarının kendi rollerini oynamalarına, birliği keşfetmelerine izin veririz. Kendi rolümüzü oynamak için başka insanların kendi rollerini oynamalarına, böylece iletişim kurmalarına, birliği farklı yoldan keşfetmelerine izin veririz. İnsanların böyle kalmalarına izin verebiliriz. Kendimizin böyle kalmasına izin verebiliriz.

"Bu bize, yeni bir bilincin doğmasına yardım etme fırsatı verir. Hepimizin ilişki kurabileceğimiz, aynı zamanda da bu ilişkide nelerin olup bittiğinin farkına varabileceğimiz bir global duygusal zekanın eşiğindeyiz. Geleceğin çocukları, bizim hayal edebileceğimizin ötesinde bir tarzda işbirliğine girebilecekler ama onların, anne babalarının ve eğitimcilerinin enerji olarak farkında olmaları gerekiyor.

"Daha geçenlerde, transtaki müşterilerimin doğrudan sezgileriyle çalışmaya başladım. Bu süreçte onlara rehberlik etmek için haritalarını kullanırken, şaşkınlık veren HDS'ler ve kendileri için yüksek işlev gören realitelerini keşfetmeleri için onlara rehberlik ettim. Bu iş bana çok esin veriyor; geleceğin, bu işle ışınlarını yaydığını hissediyorum."

Artık daha fazla konuşmamıza gerek yoktu; bir süre çaylarımızı yudumlayarak birlikte oturduk.

* * *

> Bu mesajın ne olduğunu hatırlıyor musunuz? Siz zaten aydınlanıyorsunuz... mutlu olmanız ve bir barış dünyası yaratmanız için ihtiyaç duyduğunuz her şeye zaten sahipsiniz.
>
> *[Thomas, Bulgaristan'da bir çocuk]*

Genoa'nın geleceğin çocuklarına ilişkin görüşü zaten var. James Twyman, *Emissary of Love: The Psychic Children Speak to the World*'ün (Sevgi Elçisi: Psişik Çocuklar Dünyayla Konuşuyor) yazarıdır. Bu, Bulgaristan'daki bir manastırda eğitim gören dört çocukla tanışmasının ve onlardan öğrendiklerinin gerçek öyküsüdür. James, barış ve sevgi elçisi olarak dünyayı, en çok da savaşın parçaladığı, yakıp yıktığı ülkeleri dolaşır. Bunu yazdığım sırada (Ekim 2002 başı) James, Irak ile ABD arasındaki çekişmeye barışçıl bir çözüm getirmek için dünya çapında bir dua törenine odaklanmak için Irak'a yolculuk ediyor. James bir mektubunda şunları yazıyor:

> Beraberce, askerî silahlarımızdan daha kuvvetli bir gücü anlamaya davet ediliyoruz. Bu, duanın gücüdür, onun evrendeki en kuvvetli güç olduğuna inanıyorum.

2002 yazının başında hiç beklenmedik şekilde James, Doğu Avrupa'da tanıştığı çocuklardan birinden, Thomas adlı genç bir çocuktan mesajlar almaya başladı.

James'in, alıntı yaparak gönderdiği Thomas'ın mesajlarından biri aşağıda. Gerçeğin basitliğini kendi başına anlatıyor:

> Çocuklar, barış ve umut mesajlarını şimdiye kadar olduğundan daha çok doğrudan vermek istiyorlar. Birçoğunuz onların etkisini zihninizde ve kalbinizde hissettiniz, size ulaştığımızı biliyorsunuz. Ama bir sonraki bu adım, enerjilerini şimdiye kadarkinden daha çok odaklayarak çocukların yanında yer alacak bir insan topluluğunu gerektiriyor. Hissettiğimiz hızı artıracak toplantıların yapıldığını görüyoruz. Psişik Çocuklar bu toplantılarda mesajlarını verecekler, Gerçeği ruhlarınızda hissedeceksiniz. Bu, bir dünya barış hareketi yaratacak, bu topluluktan yayılacak, şimdi sağ olan herkesi etkileyecek. Siz, bu hareketin bir parçası olmaya çağrılıyorsunuz. Cevap verecek misiniz?
>
> Bu toplantılar Psişik Çocukların mesajını yaymamız ve geliştirmemiz için bir şans olacak. Bu mesajın ne olduğunu hatırlıyor musunuz? 'Siz zaten aydınlanıyorsunuz... mutlu olmanız ve bir barış dünyası yaratmanız için ihtiyaç duyduğunuz her şeye zaten sahipsiniz." Bu tarzda biraraya geldiğinizde mucizeler meydana gelecek, onlar, anlattığımız değişimin gerçek olduğunu gösterecek. Şu anda dünyayı sarar görünen karanlığa aldanmayın. Her şey tam olması gerektiği gibi oluyor. Masum yendiğinde, Çocuklar Işık'a giden yolda kılavuzluk ettiğinde bu zamanın geldiğini unutmayın.
>
> Barışla, James Twyman

Thomas'ın James'e mektubunu okuduğumda Kutsal Dalay Lama'nın bir zamanlar, çocuklara saygı gösterildiğinde, onlara gerçekten kulak verildiğinde dünyaya gerçek barışın geleceğini söylediğini hatırladım. Thomas'ın ve dünyanın her yerindeki çocukların sözleri işitilmeli, belki onlar dikkat etmemiz gereken kendi iç sesimizin dışındaki birkaç sesten bazısı.

Arkadaşım Bruce, şimdi sekiz yaşında olan oğlu doğmadan iki ay önce bir rüya görmüştü. Rüyasında bir sesin "Ben, bu dünyaya eğlenmek ya da kimseye şirin görünmek için gelmiyorum. Büyüklüğüm, aldatılması gereken kişileri aldatacak... beni tam olarak görün, özgür olacaksınız" dediğini duydu. Bruce, çocukların bütünüyle tam anlamıyla alıcı, farkında olarak doğduklarını, kendi çocuğunu "tam olarak" görmeye bilinçli çalışmanın çocuk ve ebeveyn olma konusunda taşıdığı inançları çözmesi gerektiği anlamına geldiğini anlayarak rüyadan uyandı. Yıllar sonra, yeni doğan oğlunun narinliği olarak görünen şeyin, çocuğun değil, kendisinin narinliği olduğunu, gözlerinin önünde tezahür eden kendi masumluğu olduğunu anladı.

Çocukların gözlerine yansıyan kendi masumluğumuzu hissettiğimizde belki haritalara ve rehberlere artık ihtiyacımız olmayacak.

8. Her Gün Önceden Bilme

Net rehberliğin ya da sezginin tatlı bir lezzeti var... meyve nektarı gibi. Bana bunun sinyalini veren bütün-varlığın tınısının dikkat edilmesi gereken bir şey olduğunu hissediyorum. Onu gözardı ettiğimde genellikle olaylar iyi gitmiyor! Yakından dinlemeyi ve uygun davranışta bulunmayı öğrendim.

[Shari Mueller]

Birçok yazar gibi ben de gittiğim her yere, hatta bazen sinemaya da, defterimi götürüyorum. Karanlıkta oturuyorum, patlamış mısırları ısırırken, arada çala kalem yazıyorum. Ekrandaki aşırı duygusal sözleri ya da zekice esprileri değil, filmin enerjisinden esinlenen kendi düşüncelerimi; abartılmış duygu tonlarını, rengin ve manzaranın genişliğini... Yazma

durumundaysam herhangi bir şey, her şey bir yazı konusu, bir satır, hatta bir kelime için fırsat oluyor.

Burrito'nun (Meksika'ya özgü bir çeşit pizza) ve kahve tezgahının yanında rahat bir saman balyası bulup üzerine oturmak, kalabalıkta itişip kakışan rahat ve renkli yüzleri izlemek için cumartesi sabahları Çiftçiler Pazarı'na gidiyorum. Genç marimba orkestrası pazarın sonunda, Suzuki kemancıları diğer ucunda çalıyorlar, keçi peyniri ve şifalı bitki satanların, Jake'in tatlı mısırlarının arasında.

Her zaman park yerinde tampon çıkartmaları yapıştırılmış yeşil bir kamyon var, her zaman çıkartmalardan biri özellikle dikkatimi çekiyor, şöyle diyor: "Düşündüğün her şeye inanma!" Onu her görüşümde belirgince "ah-ha"diyorum, arabama yapıştırmak için böyle bir çıkartmayı nerede bulacağını merak ediyorum (Buzdolabına yapıştırılan mıknatıs biçimleri de var mı, diye merak ediyorum.) Hayal gücümün uçup gitmesine izin vererek, kafamın içinde sözleri, "Düşündüğün hiçbir şeye inanma" diye değiştiriyorum. Ama şimdi yazıya döktüklerim gibi düşündüğüm şeyler de ya yararlı ve işe yarar şeylerse?

Birçok cumartesi saman balyasının tepesinde bunu derin derin düşündükten sonra başka bir şeyi anladım: Tampon çıkartmasının üzerindeki anahtar kelime "düşün", "hiçbir şey" ya da "her şey" değildi *inanma*'ydı. Kıtır kıtır yediğim sıcak *burrito* gibi belkemiğimden aşağıya dalga dalga inen hayret uyandıran kıvılcımlarla, "İnandığımız her şey bizim düşüncemizi kontrol eder, önünde sonunda ne olup biteceğine işaret eder!" cümlesinin görkemini kavradım. Hayatlarımızı inanç-

lar yönetiyor, inançlar çocukluğumuzda anne babamız tarafından bize iyi huylulukla sunuluyor, okulda mantıklı şekilde öğretiliyor ve reklamcılar tarafından dikkatle kutulara doldurulu-yor. Biz, bütün bu inançları yıllarca yutuyoruz, onları kendimize malederek içselleştirdik. Çoğu zaman bize ait değildiler!

Bunu her zaman sınayın – genellikle kendimi böyle yaparken buluyorum. Kendimi, arkadaşımın az önce söylediği bir şeyi yorumlarken işittiğimde telefonda konuşuyor olabilirim: Onunla aynı görüşte olabilirim, olmayabilirim, önemli değil. Sesimde çok gerçek olmayan, gerçekten "benim" olmayan bir ton işitiyorum. Aslında onu boğazımın gerisinde hissediyorum. Arkadaşıma yaptığım yorumda bir duygusuzluk var, hafifçe tekrarlayıcı bir ton, bir şeyin izi... Kendimi böyle yaparken yakaladığımda duruyorum. Susuyorum. Hatta, "Yoo, böyle demek istemiyorum" bile diyebiliyorum. Özür dilemiyorum, çünkü özür aşırı kullanılıyor ve kalpten gelmiyorsa çoğunlukla aynı inanılmayan tonu taşıyor. Kalp, gerçek sözlerin olduğu, gerçek bilginin çıktığı yer.

Bu durumda, fazla eleştirmeden ve deli gibi gözkulak olmadan acaba nasıl normal, günlük sohbetleri yürütüyorum? Yürütemiyorum. Evet, orada kendimi tekrar yalan söylerken yakalıyorum; henüz orada değilim! Bununla birlikte, kalbimdeki sakin yerde kalmayı, daha az konuşmayı, daha çok dinlemeyi, telefonu daha önce kapamayı, pazardaki önemsiz konuşmayla çok ilgilenmeden önce uzaklaşıp gitmeyi öğreniyorum. Bu, çok ince. Terbiyeli değil ve hâlâ birçok yakın arkadaşım, çok sayıda tanıdığım var. Dünyada gürültüyle edilen gevezeliğin kakofonisine ya da inançların yaldızını

ebedileştiren aylak dedikoduya kimi kez gereksiz yere nasıl eklendiğimi fark ediyorum. Bunu yapmak istemiyorum.

Sohbetin, önemsiz konuşmanın ve keyifli aylak gevezeliğin farkındalığı tam da bu; farkındalık. Bununla birlikte, çevrenizde bunu fark etmek ve belli bir anda buna katılıp katılmamayı *seçmek*, daha iyi dinleme, sonunda da sezginin ve rehberliğin daha sakin seslerine yer açma pratiğinin bir parçası. "Derinden gittiğini" hissettiğimiz ya da bize bilge, düşünceli ve kavrayabilir gelen kişilere bizi çeken bu içsel derinliktir; içlerindeki diyalog (gevezelik eden zihnin) daha az edilgen, beyin dalgaları alfa ile beta arasında daha dengeli olan insanlara... Onların düşünceliliği olarak görünen aslında tam tersidir, zihinleri daha sakindir, düşünceleri daha az dağınıktır. Bunu hissederiz.

Yine de çoğu kez "önemsiz konuşma" diye başladığımız şey kısa sürede önemli bir konuşma ya da daha fazlası olur. Yine Cumartesi sabahına, Çiftçiler Pazarı'na dönelim, çünkü o, bunun çok sık olageldiği yerlerden biridir. Bu belki de atmosfer, temiz hava ya da telaşsız, rahat yürüyüştür; belki de renkler, kokular, ona özel bir lezzet ve ortam katmak için birleşen seslerdir, bilmiyorum. Bu sadece şehrin pazarının günüdür ve insanlar korunmasızdırlar.

İlk durak, bir kavanoz taze lavanta yüz kremi seçmek için gittiğim, şifalı otlar satan sevdiğim satış reyonuydu. Mmmm, bozkırda kavrulan cildim aromatik losyonla ıslanırken, bir tutam günlük katılmış lavanta yağının kokusu koku alma duyularımı tatlı tatlı sersemletti. Bol bol taze sebzeyi, bodur *kamisa* ağaçlarının polenlerinin yol açtığı alerjiye kar-

şı tuhaf şekilde elde yapılmış bir şifalı otlar eriyiğini ve bir kucak dolusu muhteşem çiçekleri çadır bezinden büyük çantama doldurmaya devam ettim.

Dinlenmek için saman balyalarına yöneldim, bazı notlar almakla çok meşgulken omzuma hafifçe dokunulduğunu güç bela fark ettim. Sevdiğim arkadaşım James beni uzaktan görmüş ve merhaba demeye gelmişti.

Kayısılı turtasını ısırırken arada, "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Yeni kitabım için notlar alıyorum, konusu rehberlik ve sezgi."

"A, gerçekten mi!" diye şaşkınlığını belirtti, "tuhaf, aslında evet, tuhaf değil eşzamanlılığımda görünüşte üslü sayılarla ifade edilebilecek bir artış var, tekrar tekrar işaretler almaya, aynı sesleri duymaya devam ediyorum, böyle şeyler işte."

Başka birisi için aldığı diğer turtayı bana ikram etti. Kibarca geri çevirmem gerektiğini hissettim ama o ısrar etti.

Çok lezzetli, fırından henüz çıkmış ikramı (James, fırıncının kendisine kayısıların dün akşam toplandığını, turtaların bu sabah pişirildiğini anlattığını söyledi) ısırdığımda hamur işinin kırıntıları lapa lapa yağan karlar gibi eteğime dökülürken "Öyleyse, bunun ne anlama geldiğini düşünüyorsun?" diye sordum.

"Bir şey, bir sembol, belki bir rüya ya da tekrarlayan bir şey beni etkiliyorsa çalgının bir telini titreştirdiğini fark ettim. Kafama takılıp kalıyor, çoğu kez de onunla ilgili bir şey oluyor."

"Ne gibi şeyler... bunu yazmama izin verir misin?"

"Bunu kitabında yazmayacaksın, değil mi?" James birdenbire korkmuş gibiydi, sonra sırıtmaya başladı. "Sadece takılıyordum... Sözlerimden alıntı yaparsan şeref duyarım."

"Tamam, daha çok şey anlat bana. Bu, senin için ne anlama geliyor? İşaretleri kastetmiyorum sadece; bunun olduğunu ve tekrar tekrar böyle mi olduğunu kastediyorum."

"Birkaç hafta önce, her yerde 'mezeci dükkanı' sözünü duyuyordum. Bu TV'de olabiliyordu veya bir dergideki ya da gazetedeki bir reklamdan önüme sıçrıyordu. Daha önce gördüğümü hatırlamadığım bir yerde onu görüyordum. Kelime kesinlikle 'mezeci dükkanı'ydı meze değildi. Sözlüğe baktım. Mezenin ne olduğunu kuşkusuz biliyorum ama acaba benim için daha fazla bir şey var mı, acaba bana bir şey mi söylemeye çalışıyor diye öğrenmek istedim. Webster şöyle diyordu: 'Hazır yiyecek ürünleri, pişirilmiş etler ve hazırlanmış salatalar.'"

"Peki, bu senin için bir anlam ifade ediyor mu?" Kayısı turtamın son birkaç lokmasını bitirirken güldüm.

"Evet ve hayır. Sonra bunu daha çok düşündüm –ya da daha çok, düşünmedim– sadece kelimeler ve rasgele düşünceler aklıma gelsin diye bıraktım: Eklektik, ayırt eden, yüzeysel merakı olan, uzman. Bu kelimeyi neden görmeye devam ettiğimi hâlâ bilmiyorum ama ona dikkat ediyorum, hayatımda ya da bir durumda nasıl yer alacağını merak ediyorum. Hâlâ bilmiyorum ama ona güveniyorum.

"Şimdinin ve geleceğin birbirine bağlı olduğuna ve sembollerin bir olaya ya da bir duruma önceden işaret ettiğine çok inanıyorum..."

"Ama bu 'psişik' bir olgu değil, değil mi?" diye ekledim, cümleyi bitirerek.

"Değil, sadece bilgi. Sanırım bu tür şeyler sadece bilinçaltının bilinçle iletişim kurma yolu. Sanırım, bilinçaltımız resmin tamamını biliyor ve bilinçli ben'de eksik olan parçaları yerine oturtuyor. Bu bir rüya, bir sembol, kelime ya da işaret olabilir. Tıpkı rüya gibi, uyaran bir rüya gibi aynı tınıda.

"Bir sabah, kafamda 'tabansız' kelimesiyle uyandım; kelimenin tam anlamıyla kafamı yumrukluyordu. Onu daha önce de duymuştum, olasılıkla, yazım yarışmalarında duyduğun kelimelerden biri, ama ne anlama geldiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Evet, kelimenin kökünün punus'tan (çok küçük) ve animus'tan (ruh) geldiği ortaya çıktı, 'cesaret ve sebattan yoksun; utangaç ve ruhsal olarak güçsüz' şeklinde yorumlanıyordu.

"O zaman bu kelimeyi niye duyduğumu hemen anladım; bencilce olmasa da gerçekten kendi tarafımı tutmamı gerektiren bir durumun tam ortasındaydım. Ruhsal olarak güçlü olmam, spiritüel güce egemen olmam gerekiyordu. Bunu anlar anlamaz kelimeyi artık duymaz oldum."

"Devam ettirdin mi?" diye sordum. "Bağlantıyı kurmak, 'ah-ha' demek ya da kelimeyi duymak başka bir şeydir ama devam ettirmezsen ne anlamı var?"

James düşünceli görünüyordu.

"Evet, devam ettirdiğime inanıyorum. Belki istediğim kadar güçlü değil ama daha çok böyle, yoksa artık kelime duymazdım. Artı bu tür kavrayışların, imgelerin ve kelimelerin yararlı mesajlar taşıdığını ya da yol gösterdiğini artık kesinlikle biliyorum, bu nedenle daha çok dikkat ediyorum, ben dikkat ettikçe daha çok gerçekleştiklerini de görüyorum."

James'e aynı şeyi nasıl fark ettiğimi anlattım: "Onları ne kadar çok kullanırsam, o kadar çok gerçekleşiyorlar. Sanki bilinçaltım (eğer bu bilinçaltıysa) onaylanmayı istiyor, sonra da kanal daha geniş açılıyor gibi; özellikle de sezgi 'yeteneği' akıllıca kullanılırsa böyle oluyor.

Kucaklaştık ve birbirimize hoşçakal, dedik. James, daha fazla örnek üzerinde düşünürse ya da ertesi gün kafasında bir 'dendrogram'la [aynı ortak özellikleri paylaşan bir örnekler grubunun arasındaki ilişkinin dallara ayrılarak şemayla gösterilmesi – çev. n.] uyanırsa daha sonra beni arayacağını söyledi. Ona, sabahın çok erken saatinde aramamasını söyledim!

Bir süre daha saman balyasının üzerinde indim, özellikle de açılan kanalı ve James'in üsler halinde artan eşzamanlılığını düşünerek birkaç not daha aldım. Bunun, şükran duymaya benzeyen bir tarzda çalıştığı sonucuna vardım. Şükran duymak kalbi açıyor, bu durumda belki onaylama da bilinçaltını açıyor. Bu, vermek gibi aynı spiritüel yasa. Bolluk kanalını açan onda bir yasası gibi, vermek de almanın yolunu açıyor.

Daha önce yaptığım gibi, bu işaretlerin aslında iyi mi olduğunu yoksa psişik denilen düzlemden mi geldiğini sorguladım. Nasıl bilecektim? Herhangi biri nasıl bilecekti?

O zaman birdenbire "biliverdiğimi" anladım; ona güveniyorum, iyi görünüyor ve soru sormadan bedenime yerleşiyor. Arkadaşım Maggie'nin bana söylediği bir şey aklıma geldi:

"Temiz ve net olan bir iç ses vardır. Bu iç ses benim büyümem ve bütünleşmem için konuşan sestir. Bedenin verdiği işaret, bu sesin enerjiyi alıp götürmesinden çok enerji vermesidir."

Bunun doğru olduğunu biliyordum, öyleyse artık sorgulama yok. 1925'te bir Florence Scovel Shinn tarafından yazılan, buzdolabımın üzerindeki olumlamayı hatırladım, "Bir önseziyle asla tartışma". Bu hatırlamayla saman balyasının üzerinden indim, eteğimdeki tozları temizledim, en taze en sert domatesleri bulma önsezisiyle (yoksa bu bir istek miydi?) çok sayıda sebzeyi yağmalamak için kalabalık pazarın ara yollarına yöneldim.

Burada, Kuzey New Mexico'da domates için mevsim geçti ama çok kuru geçen ilkbahar ve yaz başından sonra daha yeni olgunlaşıyorlardı. Birini ısırıp domatesin suyunu ve çekirdeklerini etrafa saçtıktan sonra sarı ve kırmızı karışık kilolarca domates aldım. Bana lezzetli örneklerin sunulacağını ve etrafta dolaşırken onları yiyeceğimi bildiğim bir gün beyaz bluz giydiğim için kendimi azarladım.

Kurumadan önce lekeye su şişemden şu fışkırtmak için durdum. Kuşkusuz ıslandım ve daha çok kirlendim, böylece, yoksullara yardım yapan bir dükkana götürmeyi planladığım çantanın içindeki kıyafet yığınını hatırlayarak geriye, park yerine doğru yöneldim. Hızla üzerimi değiştirip, alışverişimi bitirmek için geriye dönebilirdim. Tam arabama yaklaştı-

ğımda eski bir Volvo, benim arabamın yanındaki yerden çıkıyordu ama birdenbire durdu.

"Merhaba Carly! Ne yapıyorsun?"

"Greg! Harika!" Pislik içinde olduğuma bakarak sırıttım. "Bu, sen olmalısın. Bluzuma bir şeyler döktüm, temizini giymek üzereydim."

"Gerçekten mi Carly, iyi görünüyorsun."

"Evet, kendimi aptal gibi hissediyorum" cevabını verdim, "Hey, kitabım için seninle hâlâ söyleşi yapmadım."

"Islak gömlekler konusunda mı?"

Hayır, Rehberlik kitabı!"

"Rehberlik almıyorum" diyerek sırıttı.

"Evet, alıyorsun. Aldığını çok iyi biliyorum, aslında spiritüel rehberliğin ve sezginin yardımıyla işini nasıl yönettiğin konusunda bana sayısız öykü anlatmıştın."

Kendini geri planda tutmaya çalışıp, "Peki, doğru" diyerek teslim oldu.

"Öyleyse, kitap için bir öyküye ne dersin?"

"Hangisi?"

Greg ile ben onsekiz yıldan beri iyi arkadaştık, birbirimize iki kardeş gibi takılırız.

Bir anda bana on yıl önce anlattığı bir öyküyü hatırlayarak "Rüya hikayesine ne dersin?" önerisinde bulundum.

Bir an gömleğimi unutarak, park yerindeki arabasına yayıldık, Greg hikayesine başladığında ben de not almaya başladım:

"Yeni bir yönetici arıyordum, daha önce bir restoranda gördüğüm birini, hatta iş başvurusunda bulunmamış birini rüyamda gördüm. Rüyadan uyandım, ona ilgilenip ilgilenmeyeceğini sormaya karar verdim. 'Evet' dedi, önümüzdeki hafta onu işe aldım; o zaman gelirimizin büyük bölümünden sorumlu olan önemli bir hesabı biriktirmeye devam etti.

"Başka bir zaman, çalışanların bazıları bana birini işe almamı önerdiler, güçlü bir 'hayır' duygusu hissettim ama kendimi baskı altında hissediyordum, yine de onu işe aldım. Üç ay sonra onu işten çıkarmak zorunda kaldık. Sezgimi her zaman biliyorum ve ona güveniyorum. Çalışıyor."

"Her zaman bu kadar net misin?" diye sordum.

"Kimi kez değilim ama aslında onbeş yıl kadar önce Avrupa'da yolculuk ederken, başladı, Avusturya'daydım ve kalacağım yer konusunda karar vermeliydim. Kafamda kelimesi kelimesine 'Yah' ve 'Nein' sözlerini işittim!"

"Almanca 'evet' ve 'hayır'ı fiilen duyduğunu mu söylemek istiyorsun?"

"Kesinlikle, bütün bir hafta boyunca!"

"Yine de ciddi olarak" diye Greg devam etti, "sezgime güveniyorum. Ne zaman 'açık' olduğumu anlıyorum. Her şey daha net, daha parlak görünüyor. Sanki daha iyi görüyormuşum gibi; her şey daha hafif, kendimi bile daha hafif hissediyorum, etrafımızdaki hava gibi her şey daha az ağır. Kimi kez de, hiçbir şey yapmama gerek olmadan rehberlik geliveriyor."

Bu kez onun ne söyleyeceğini bilmeden "Açıkla" diye teşvik ettim.

"Evet, bir kez yapmak istediğim bir filmi araştırıyordum ve özel bir kişiyle buluşmayı umuyordum. Herkes bana onu bulamayacağımı, çünkü üç aydan beri kendisiyle ilişki kurulamadığını söylüyordu, onun nerede olduğu kimse bilmiyordu. Bütün dikkatimi bu adamı bulmaya verdim, en sonunda bulamayacağım ortaya çıktı, bir süre hiç durmadan çalıştığımdan mola vermeye karar verdim, kumsala yöneldim. O zaman Oregon'da yaşıyordum, yanlış yöne gittiğimi anladığımda neredeyse yirmi dakikadır yoldaydım. Sevdiğim başka bir yere, Hood dağına gidiyordum ama oranın karla kaplı olduğunu biliyordum! Bu nedenle döndüm, diğer yoldan gittim.

"Yaklaşık otuz dakika sonra rüyadan uyanır gibi uyandım, bir kez daha dağlara doğru gittiğimi fark ettim; parasız yoldan çıktığıma, diğer yoldan gitmek için döndüğüme dair belleğimde hiçbir şey yoktu. Tekrar döndüm. Yaklaşık bir saat sonra bir şekilde tekrar dağlara gittiğimi görerek 'uyandım', hemen hemen Hood dağındaydım. Vazgeçtim, ne de olsa kumsala gitmek için çok geçti. Böylece gidilebilecek tek yere, Lodge'a gidiyordum. Biraz çevrede dolaştım, sonra oturup bir süre düşünmek için arabaya döndüm. Kısa süre sonra Lodge'a geri döndüm ve birdenbire bu kadar zamandan beri aradığım adamla karşılaştım! Yeni evlendiği ortaya çıktı; gerçekten bir vecd halindeydi ve yeni karısına burayı göstermek için sadece birkaç dakikalığına uğramıştı. Tümüyle yeniden enerjiyle doldum

"Başka bir zaman, New York City'deki eski bir kız arkadaşıma hoşçakal demek istedim, bu nedenle evine gittim (telefonu yoktu) ama evde olmadığını gördüm. Ertesi sabah

East Coast'a geri dönüyordum ve gitmeden önce onu gerçekten görmek istiyordum, bu nedenle bir süre etrafta dolaşmaya, sonra tekrar evini denemeye karar verdim ama hâlâ dönmemişti. Sonunda vazgeçtim ve kaldığım yere gitmek için metroya yöneldim. Times Meydanı'nda tren değiştirmem gerekiyordu, kelimenin tam anlamıyla birbirimize çarptığımızda birbirine bağlanan çok sayıda metro tünelinden birinde yürüyordum! Beni haklı buldu ve gitti."

"Gözlerimizin görebildiğinden ya da kulaklarımızın duyabildiğinden kesinlikle daha büyük bir şey var" diye öne sürdüm.

Sohbetimizi bitirirken Greg, "Kesinlikle!" diye kabul etti.

Arabasını sürdü, doğru yöne gittiğine inanıyorum.

9. Büyük Rehberlik

Her zaman bir şey vardır.

[Gilda Radner]

Marty'nin şeftali ağacının ağırlıktan sarkmış dallarının altında gölgede oturmak; çok lezzetli meyveleri koparıp yemenin, başkalarından haber almanın ve yüksek bozkır sıcağından kurtulmanın en iyi yoludur. Marty ile ben ilk kez 1979 yılında İskoçya'nın batı kıyılarının açığındaki Erraid adasında karşılaştığımızı düşünüyoruz ama *Faces of Findhorn*'da (Findhorn'dan Yüzler) ikimizin de daha önce aynı noktada biraraya geldiğimizi ve Cluny Hill otobüsünden insanlara selam verdiğimizi gösteren bir fotograf var. Belli ki, o gün bilmeden birbirimizin yanından geçmişiz ama yirmi küsur yıl sonra şimdi ikimiz de New Mexico'da yaşıyoruz; Marty arka avlusunda bir şeftali, ben de kendiminkinde bir kayısı ağacıyla...

Marty beni şeftali toplamak ve yeni işini anlatmak için çağırmıştı. Findhorn günlerinden bu yana anaokulu öğretmeniydi, bu kez ayrıcalıklı bir okulda birinci ve ikinci sınıf öğrencilerine öğretmenlik yapacağı yeni bir iş bulmuştu.

"Bunca zaman sonra niye işinden ayrıldın? diye sordum ona.

"Sözlere dökülmeyen bir tarzda işimi değiştirmek istediğimi biliyordum, bir süreden beri iş arıyordum ama ayrılmaya gerçekten hazır olduğumu anlamamıştım. Sonra Mayıs ayında, okulun son haftasında tasımı tarağımı toplayıp gitmek için karşı konulmaz bir dürtü duydum. Kuşkusuz genellikle sınıfı düzenlerdim, kişisel eşyalarımı eve götürürdüm ama bu farklıydı. Aklım arkada kalıyordu ama her şeyi toparlama içgüdüm çok güçlüydü.

"Hafta sonunda gitmeye hazır olduğumu biliyordum. Bir süreden beri o okulda acınacak haldeydim, hayatımdaki İlahi Fikrin böylesine üzülerek her hafta saatlerce çalışmak olamayacağını anladım. Tanrı'ya açıkça 'Tamam, hayatım senin ellerinde, ne yapmamı istediğini bana göster. İdareyi sen eline al' dediğim noktaya geldim. Sanırım, hayatımda ilk kez gerçekten teslim oldum. Hatta 'Benden eski işime dönmemi de isteyebilirsin' diyerek bir not da ekledim.

"Ve sonra sadece arkana yaslanarak güvendin mi?" diye sordum.

"Eh, evet, oldukça öyle. Florence Scovel Shinn'in gerçekten bana yardımı dokunan, günde birçok kez söylediğim olumlamasını buldum: 'Tanrı'nın uzun kolu durumu kontrol altına alarak ve benim çıkarlarımı koruyarak insanlara ve du-

rumlara uzanır.' Bunu 1928'de yazmış, insanlara olumlama ve dua 'tedavileri' yapıyordu. Çok dikkat çeken bir kadındı."

"Yeni işinin sana bu hafta önerildiğini biliyorum ama bu arada ne oldu?"

"Kendimi Tanrı'nın ellerine bıraktığım için tümüyle güvenmeyi öğrendim. Tanrı'nın bunu üstleneceğini iyice bilerek bu kez kendi yolumu çizmeye 'hayır' dedim. Çünkü devlet okullarından emekli olmama birkaç yıl kaldığından Tanrı'nın benim emeklilik ihtiyaçlarımı çözüme ulaştıracağını da biliyordum. Bu, tam bir güven egzersiziydi, daha önce asla tam olarak böyle yapmamıştım. Canımızın amacını gerçekleştirmek için burada, yeryüzündeysek ve 'Tanrım, idareyi sen al' diyorsak o zaman olacak şeyin, olmasına niyet edilen şey olduğunu varsaymalıyız. Ve kuşkusuz, yapabildiğin her şeyi gerçekten de yapıyorsun ama bir noktaya kadar. Tanrı'ya da işini yapacak bir yer bırak. Saksıda delikler yaratmanın ya da bize çelme takmanın Tanrı'nın işi olduğunu sanmıyorum."

"Doğru" diye yorumladım, ""korkunun olmadığı bir noktaya geldiğin ve bütünleşen mutlak güven ile korkusuzluğun senin için mükemmel olan planın tamamlanmasını sağladığı görülüyor."

"Kesinlikle! Sanırım, korku bir şekilde İlahi rehberliğe güvenimizi baltalıyor. Biliyorum. Elbette bunu deneyimledim."

"Ben de. Sanki kapıyı açıp kuşkuları içeriye almak korkuları azdırıyor ve ikisinin birleşmesi rehberliği hükümsüz kılıyor. Öyleyse, kuşkularının ve korkularının üzerinde nasıl çalıştın? Bunlar ortaya çıkmış olmalılar."

"Evet, çıktılar ama bu olağanüstü güvenme gücünü yine hissettim. Her duraksadığımda bana yardım eden öykülere ve bilgeliklere rastlayıp duruyordum. İncil'de Aziz Pavlus'un Filipililere Mektubu'ndaki gibi, *"Hiçbir şeyde kaygı çekmeyin ama her şeyde istekleriniz, Tanrı'ya şükrederek dua ve yalvarışla bildirilsin."*

"Ah, şükretmenin yardımını yine görüyorum. Bu kitabı yazarken birçok kişiyle konuştum, birçoğu rehberliğin tanımlanması ve izlenmesinde şükranın önemli bir rol oynadığından söz etti, rehberliğin şekli ne olursa olsun. Şükran kalbi açıyor, kalbi açmak, bütün duyguların özgürce açılmasını sağlıyor gibi geliyor."

Marty, "Evet" diye onayladı, "bu, Findhorn'da öğrendiğimiz tezahür ettirme yasalarının bir parçası: 'Tanrı, senin ihtiyaçlarını bilir, hatta sen bilmeden önce de, ona güven ve şükret.'"

"Peki, iş fiilen nasıl tezahür etti?"

"Eh, birkaç hafta sonra ilan edildiğini ve başvuruların yapıldığını gördüm, özellikle alışılmadık bir şey yoktu. İki kez görüşmeye çağrıldım, ikinci görüşmede 40'ncı doğumgünü toplantısı için İskoçya'ya, Findhorn'a gitmeyi umduğumdan söz etmem gerektiğini hissettim. Bunun bu pozisyonu kazanma şansımı tehlikeye düşürebileceğini anlıyordum ama yarıyılda planlarımı kabul edip belki karşılığını ödeyecekler mi, diye sormam gerektiğini sezgisel olarak hissediyordum. Eğitim döneminin başında müdürün de çok özel bir aile toplantısına çağrılmış olduğu ve reddetmek zorunda kaldığı ortaya çıktı. Bir an sadece kıskançlık yüzünden beni geri çevirebile-

ceğini düşündüm, ama hayır, kendi toplantısına gidememesine rağmen bunun benim için ne kadar önemli olduğunu tamamıyla anladı. İş bana önerildi, bilgeliği ve düşünceleri böyle 'büyük' biriyle çalışmanın çok iyi olduğunu hissettim."

Daha çok şeftali yemek ve buzlu çay içmek için ara verdik. Kısa süre içinde Marty hayatın belli başlı geçişlerinde spiritüel rehberliğe başvurma konusunda coşkulu bir sohbete girdi:

"Yıllarca Findhorn'da yaşadım, rüya konulu atölye çalışmalarına liderlik yaptım. Bir gün beni şaşırtan bir rüyam konusunda konuşmam için ilham geldi, bu ender yaptığım bir şeydi, çünkü genellikle kendi rüyalarımdan değil öğrencilerin rüyalarından örnek verirdim. Rüyada adsız bir armağan (bir tür paket) almıştım, açtım ve içinde deri kaplı bir haritalar kitabının olduğunu gördüm. Öğrencilerimden biri durumu aleyhime çevirdi, bana bir an sınıfta rüya olmamı, belki de haritalar kitabı 'olmamı' ve bu perspektiften konuşmamı önerdi.

"Konuşurken içimde bir şeyin ileri gitmek istediğini hissettim, o zaman ne söylediğimi tam olarak hatırlamıyorum ama bu sadece bir duyguydu, bilmemenin de verdiği bir duyguydu. Bununla beraber, bilmemenin iyi olduğunu öğrenecek kadar rüyalarla yeterince çalışmıştım, onu öylece bıraktım. Dört beş ay sonra bunun, topluluktan ayrılmam için ilk heyecan verici işaret olduğunu anladım, hatta bunu bilinçli olarak düşünmeden önce yeni bir dürtüye işaret etmişti. Bu yine sözlere dökülmemiş bir rehberlik tarzıydı, yine bilinçaltım bilincimin çok önündeydi."

Marty'nin evinden ayrıldığımda "büyük" rehberlik konusunu düşünerek otomobilimi sürdüm – evden taşınma, bir ilişkiye başlama veya bitirme ya da meslek değiştirme gibi hayatı değiştiren konularda gerekli olan rehberlik. İş "büyük" rehberliğe gelince rehberlik konusundaki araştırmam kimi kez dalgalanıyor, ne var ki, bunlar rehberliğin en çok ihtiyaç duyulduğu zamanlar. Marty'nin, bilinmeyen bir tarzda bile olsa teslim olma ve Tanrı'nın rehberliğine bırakma öyküsü daha fazla olanaklar ortaya koymuştu. Ya rehberlik hiç olmasaydı?

Kafamın içinde "Her zaman bir şey vardır" diyen bir ses düşüncelerimin arasına sızdı, bunun, başka bir yerden alışıldık gürültünün ve durağan iç diyalogun ötesinde bir yerlerden geliyor gibi görünen, işittiğim "seslerden" kesinlikle biri olduğunu anladığımda kahkahayla güldüm. Birçok büyük rehberlik deneyimi edinmiştim, ama o anın sıcaklığında (değişimin yol açtığı korkular ya da maddi güvence kuşkuları arasında) rehberliğin her zaman hazır, her zaman var olduğunu ara sıra unutuyorum.

Arkadaşım Karin, Tanrı'yla düzenli olarak sohbet eder, Karin'e bu yenilmez desteği hatırlatan Tanrıça'nın sesi, genellikle onun bütün kuşkularını silip götürür. "Seni hiç düş kırıklığına uğrattım mı?" diye hafifçe takılarak sorar.

Ama ya Tanrı gözükmezse? Dualarıma ve yakarışlarıma rağmen olayların umulduğu gibi gitmediği birçok durumu hatırlayarak bunu düşünüyorum.

Yanıt, "Kuşku" diye geliyor, "Hatırla, Tanrı saksıda delikler yaratmaz ama sen yaratabilirsin. Kuşkuyu gider. *Uzay Yolu*'ndaki yabancı Borg gözümün önüne geldi. Yenilmeyen

yarı insan, yarı makine karakter "Direnmek abestir" diye iddia ediyordu. Kuşku ve korku ile Borg'un mücadele etmesine karar verdim, ben onları yok edemesem de Borg kuşkusuz ederdi ve bu amaçla Borg'vari bir alt kişiliği benimsedim.

Eve geldiğimde iyi arkadaşım ve masaj terapistim Jordan'ın, ertesi günü öğleden sonra randevumuz olduğunu hatırlattığı bir sesli mesaj aldım.

Gittiğimde bana kendisinin ve ortağının, bir kafe almak için başka bir çiftle ortaklığa girmeyi düşündüklerini söyledi. Ona kafenin iyi bir fikir olduğu kararına nasıl vardığını sordum.

"Hayatımda yeni bir şey olmasını istediğimi söylüyordum; şu anda zaten yaptığım işe uygun, hiçbir şey almadan ona bir şeyler ekleyen başka bir geçinme tarzı...

Sözünü ettiği kafeyi biliyordum; yazarların ve sanatçıların sık sık gittikleri hoş bir buluşma yeri ve sanat galerisi... İçinde Çin'in şifalı otlarının bulunduğu, ağzı sulandıran ağaççileği tartları kadar lezzetli çaylar da servis ediyordu.

Tekrar, "Bu karara nasıl vardın?" diye sordum. Jordan'ın yanıtı beni şaşırttı; yine, rehberliğin alabildiği farklı biçimlere yeni bir bakış getirdi.

"Kim olduğumu 'var olmanın olanakları' diye ifade ederim. Başka bir deyişle ne yapacağıma karar verme yerine, ne olacağımı seçerim..."

Kendini "ifade etmek" ve "var olmanın olanakları" ile ne demek istediğini merak ederek bir an onun sözünü kesmek zorunda kaldım. Biraz açıklık getirmesini istedim.

"Bu, Werner Erhardt'ın 1970'lerdeki *est* (Erhardt Seminer Eğitimi) programından geliştirilen Dönüm Noktası Eğitimi'nden ödünç alınmış bir terim. Kendimi, 'cesur, kendini ifade edebilen ve sözü kendisi olan' biri diye ifade ediyorum. Kendim olmam tam özde olmamı sağlıyor. Ayrıca hayatımın yönetmek istediğim alanları için de olanaklar yaratıyorum. Örneğin; bu terminoloji kullanıldığında benim meslek alanıma 'ifade patlaması' deniyor. Buna, neşeli, canlı ve toplum içinde olma olanakları dahil. Kafeyi satın alma fırsatı bundan ortaya çıktı. Benim 'var olma olanaklarıma' çok iyi uyuyor. Hikayenin gerisini biliyorsun."

"Gerçekten de biliyordum! Gelecekte hâlâ masaj yapacak zaman bulup bulamayacağını da merak ederek Jordan'a yeni girişiminde hayırlar diledim. Bu düşünceyle masaj masasına yüzükoyun yattım, Jordan'ın yetenekli elleriyle günün stresini atmaya başladım.

O akşam İrlanda'daki Amantha'dan bir elektronik posta aldım. Son birkaç yıldır hayatında birçok değişiklik yaşıyordu, ona rehberliğini, özellikle de 'büyük' rehberliğini izleyecek cesareti, esini ve disiplini nasıl bulduğunu sormuştum. Yanıtı basitti:

> "Bazı nedenlerden ötürü onunla birlikte gidiyormuşum gibi geliyor. Sanki o tek 'gerçek' enerji, geriye kalan ise 'rüya vakti'. Onu bir kez tanıdığımda ve içime işlemesine izin verdiğimde onu izlememe sorunu asla olmadı.

Uykum olmasına rağmen sözleri içime bir enerji gönderdi. Gerçek enerji, ne demek istediğini tam olarak biliyordum; bu keskin, kesin farkındalık, arkadaşım Bruce'un 'enerji çarpması' dediği şey. Katı, tam olarak şekillenmiş, kararlı ve kusursuz olarak deneyimlediğim bir şey. Gözlerimi, Amantha'nın sözlerini yeniden okumak için açmadan önce bir süre kapadım:

> Onu bir kez tanıdığımda ve içime işlemesine izin verdiğimde onu izlememe sorunu asla olmadı.

Biliyorum, uyku kendi net anlarımın içime işlemesini sağlayacak.

* * *

Ertesi günü canlı portakal, mercan, pembe, kırmızı, toprak rengi ve somon renkli renk renk ve zevki okşayan bitkilerle çevrilmiş tropik bahçedeki kafede Elaine ile buluştum; bir yazar arkadaşla gevezelik etmek için mükemmel bir ortam. Elaine çok sayıda kitap yazdı, o tutkulu bir bisiklet binicisidir ve her tür macerayı sever, bununla beraber o sabah bir diş sorunuyla uğraşıyordu! Kafeden içeriye coşkuyla girerken "Merhaba Carly, özür dilerim, geç kaldım" dedi. "Her zaman bir şey var! Dişimin dolgusu düştü."

Elaine'in derhal bunu rehberlik konulu planlanmış sohbetimizde durmadan sürüp giden bir müzik olarak görmesinin dışında ağrılı hikayesinin geriye kalanını bu kitapta yazmaya gerek yok.

"Rehberliği dışarıda bulamazsın, o içtedir, yoksa önce diş hekimi, sonra buzdolabının gürültüsü, o her ne olursa olsun, dünyanın onu sana vermesini beklersen, vermez. Hayat kişinin içindeki inançların görüntüsünü yansıtan bir ayna gibidir. Her gün, özellikle de sabahları ama kimi kez de akşamları sabah sayfaları yazıyorum. Onlar, benim için günün denektaşları. Rehberlik istiyorum ve yanıtları alıyorum. Rehberlik, aşırı kalabalık bir kanaldaki durağan ses değil, net bir ses. Kimi kez sayfalarımda biraz sızlanıyorum, bu nedenle bir an Mevlana'dan ya da Rilke'den bir şiir okumak için duruyorum, sızıldanan sesi bu kesiyor. Kendime engeller oluşturdum, sabah sayfaları nerede olduğumu bulmamı ve korkulara nasıl yanıt verebileceğimi görmemi sağlıyor. En sonunda şükran duyuyorum ve 'Teşekkürler Tanrım' diyorum.

"Rehberliği görsel imgelerle ve William Wordsworth'ünkine benzeyen anlamda doğayla da alıyorum. Bahçemde, kasvetli bir bahçe olarak bir köşe var; melankolik olunan, ağlanan, kendimle yalnız kaldığım bir yer..."

"Elaine ile bir süre onun son kitabı *From Calcutta with Love*'ı (Kalküta'dan Sevgilerle) konuştuk. İkinci Dünya Savaşı sırasında babasıyla annesinin birbirlerine yazdıkları aşk mektuplarından çok nefis bir derleme. Kitaptan yola çıkarak bir perdelik bir oyun da oluşturmakla meşgul.

"Rehberlik bana rüyalarla da geliyor" diye konuşmasına devam etti, "özellikle aklıma şimdi iki rüya geldi: İkisi de geçen yıl ölen annemle ilgili. Birkaç yıl önceki ilkinde bana üzerinde iki yol bulunan büyük bir yol haritası gösteriyordu. Kuzeydeki yol daha uzun ve çetindi ama daha elverişliydi,

güneydeki yol daha kolay görünüyordu ama rüyamda onun gidilecek yol olmadığını biliyordum. Annem kuzeydeki yolu işaret ediyordu, 'Kolay değil ama yol bu' dediğini duyuyordum. O yoldan gittim.

"Onun ölümünden kısa süre önceki ikinci rüyada annem çok güzel altın sarısı ve kahverengi zambakları olan ipek bir elbise giymiş, bir merdivenin basamaklarının tepesinde duruyordu. Aslında söylediklerini duymuyordum ama bir şekilde bana 'Elaine, iyi olacak' diyordu. Bu da öyle oldu.

"Annemin yaşayacağına, kitabın bittiğini görebileceğine inanıyordum. Yayıncılar kitabın bir nüshasını benden önce ona gönderdiler, bir hafta sonra da öldü."

Elaine'in gözleri bir an yaşla doldu, kahvemizi bitirip birbirimize hoşçakal demeden önce üzüntü ve hoşluk arasındaki eşsiz sessizlikte birlikte oturduk. Onun kafeden gidişine bakarken o gün onun kasvetli bahçesinde oturacağından emindim.

Birkaç gün sonra, bir arkadaşımla beraber olma fırsatını elde ettim, birinin başına gelebilecek belki en güç deneyimlerde rehberliği ve inancı en önde gelmişti: Bir çocuğun ölümü. Jean'in üvey kızı Naomi üç yıl önce ondokuz yaşında kanserden ölmüştü. Jean'in kocasının, sevgili kızlarının hastalığında ve ölümünde ailelerinin yaptığı yolculuğu anlatan dokunaklı kitabı *A Heart Traced in Sand*'i (Kumda İz Bırakan Bir Yürek) okumayı henüz bitirmiştim; inancın, meydan okumanın, şükranın, sezgilerin, bilmenin ve bilmemenin gerçek hikayeleriyle dolu bir kitap...

Jean ile hayatında ayrıntılarıyla bildirilen rehberlik tarzı hakkında konuştuk:

"Rehberlikten ya da sezgiden gelen bilgiyi alma olanağına açık olmanın hayati derecede önemli olduğunu düşünüyorum. Bize geleni bütün dikkatimizi vererek dinlemek için, onun geçerli olduğuna inancımız ve onun armağanlarına açık olmak için de cesaretimiz tam olmalıdır.

"Kimi kez rehberlik bana rüyalarda gelir: Çoğu kez bana çok güçlü bir şeyin açıklandığı duygusuyla uyanırım. Bedenime genel bir sıcaklık ve iyilik duygusu gelir. Rüyanın taşıdığı anlam bir anda netleşmez, bu nedenle, olayları ve ayrıntıları hatırlamak ve ayıklamak için çaba gösteririm. Geceyarısı böyle bir rüyanın arkasından uyanırsam onu yazmak için kendimi zorlarım; aksi takdirde ertesi günü belleğimde genellikle çok puslu kalır.

"Spiritüel dünyaya göç eden arkadaşlarımdan ve sevdiklerimden rüyalar aracılığıyla sayısız mesajlar ve güvenceler alırım. Güzel bir yerde olduklarını ve fiziksel bedenlerinden kurtulmaktan mutlu olduklarını bana bildirirler. Kendi hayatım için de esin veren mesajlar verirler.

"Kimi kez rüya, benim hayatım konusunda daha önce tümüyle bilincinde olmadığım bir şeyi açıklayabilir ya da üzerinde çalışmaya ihtiyaç duyabileceğim bir veçheye işaret eder. Örneğin; rüyada kapıları ve çıkışı olmayan kapalı bir oda gibi beni sınırlayan bir yerde ya da durumda olduğumu görebilirim, bunu ne gibi sınırlamalar yaşadığıma ve bunların hayatımı sınırlamasına bilinçsizce nasıl izin verdiğime bakma zamanı diye yorumluyorum.

"Uzun zamandır ilişkide olmadığım bireylerle ilişkili rüyalar görürüm, rüyadan kısa süre sonra onlar hayatımda tekrar belirirler!"

Jean'e rehberlik ve sezgi deneyimi aynı mı, diye sordum.

"Bir şey hakkında rehberlik aldığımda ve sezgim rehberliğin bana gösterdiğini netleştirmek ya da aydınlatmak için devreye girdiğinde olduğu gibi sanırım rehberlik ve sezgi çoğu kez birlikte çalışıyor. Bence, rehberlik spiritüel dünya gibi benim dışımda bir kaynaktan geliyor. Sezgi benim içimden kaynaklanan bir duygu gibi geliyor.

"Onlar, yararlı bilgiyi almamı sağlayacak tarzda birlikte çalışıyor. Çoğunlukla bu ikisinin birleşmesinin beni 'doğru zamanda doğru yerde' olmaya yönlendirdiğini hissediyorum, bu ister şehrin ortasında park yeri gibi maddi bir şey bulmak, ister 'rastlantı' denebilen bir durumda hayatım için önemli olan biriyle karşılaşmak olsun.

Sayılar konusunda söylediği bir şey dikkatimi çekti:

"Spiritüel dünyaya göç eden kızımızın doğum tarihi 1-11-80'di. Küçük kızımızın doğum tarihi 11-11-86. Büyük kızımızın ölümünden sonra nereye yolculuk edersek edelim ve hangi otelde kalırsak kalalım oda numaramız genellikle ya 111 ya da 1111'di. Bunu her zaman başka bir diyardan gelen bir onaylama olarak düşündük."

* * *

Bahçe düzenleyicisi olan arkadaşım Denise, biz bilinçli olarak bilmesek bile rehberliğin hayatlarımızı nasıl dokuduğunun tam özüne dokundu:

> Her gün kendimi hayata daha tam olarak adım atarken izliyorum, 'otobüsün' arka koltuğundan hayatımın sürücü koltuğuna giderken. Bunu, tümüyle kendime güven (içsel bilme) duygumun ve bu bilmenin hayatımın akışını belirlemesine izin veren cesaretimin artmasıyla bağdaştırıyorum.
>
> Daha 'gerçek', daha hakiki bir ben ve hayatımda yaratıcı, daha sezgisel bir akış keşfediyorum. Yaratıcılığın ve sezginin, aynı şey değilse de sökülmez şekilde birlikte dokunduğunu görüyorum. Kabuğunu kırıp çıkan civciv gibi uzanıp ittiğimi hissediyorum. Akışı serbest bırakma patlamaları yaşıyorum, her seferinde canlanıyorum. Yazarken, bitki yetiştirirken, içeride ve dışarıda güzel mekanlar yaratırken, sanat yaparken ve arkadaşlarımla olsun, bakkal dükkanında kuyruğa girmiş yabancılarla olsun, kalpten konuşurken yaratmanın sevincini ve heyecanını yaşıyorum.
>
> Bu 'akışın' önemini ve etkisini böylesine kesin hissediyorum. İster ona sezgi, ister bilmek de, bir an kalbimde olanı seçersem o an'ı dönüştürüyorum, hayata geçiriyorum.
>
> Var olmayı, merkezlenmek için 'yuvaya' gelmeyi, içimi dinlemeyi hatırladığımda dünyanın benim hakkındaki düşüncelerinden duyduğum korkular kağıt bebekler gibi hafifliyor. Güçlerini kaybediyor-

lar, kağıttan taklitlerinde neredeyse sevimli oluyorlar. Çok ilginç kavrayışlarımdan biri, otobüsün arkasındayken nasıl uyuduğumun bilincinin kafama dank etmesi! Nasıl katıldığımı düşündüğümü anlamam ne kadar tuhaf, kendimi bu hayata vermem için aslında onun ne aldığını görmem ve hissetmem ne kadar gülünç. Ona henüz tam olarak sahip olmadığımı görmem de ne kadar dizginleyici. Hayatımda ilk kez içimdeki değişikliği ve farkındalığımın arttığını hissediyorum; bütün spiritüel öğretiler ve arayışlarla hayatım boyunca istediğim tipte değişme ve büyüme...Kuşkusuz bu değişimin kaynağının nedeni kalpten yol almak, sezgisel benliğimin beni götürmesine izin vermek için artan isteğim.

Yine de, sezginin sonradan anladığım önemi bana onun her zaman orada olduğunu gösteriyor, kesinlikle sessiz ve sakin, alçakgönüllü ama kendi gerçeğinde doğru ve güçlü. Kimi zaman öylesine davetsiz geliyor ki, dikkatimi versem bile ona önemsiz etiketini yapıştırmayı kolaylıkla seçebilirim.

Yine de sezgiyle işbirliğine girmeye ve ondan yararlanmaya istekli olduğumda –her zaman bir park yeri bulabiliyorum! Park etme gibi küçük şeyler en kolayı. Algılanan risk ne kadar azsa o kadar çok mucizeye tanık oluyorum. Açıkçası, sezgisel rehberliğin sürücü koltuğuna gelmesini sağlamak için istenen sonuçları ayıklamalıyım. Asla böylesine güzel yönetemeyeceğim, çok sayıda şükredilecek ve şaşırtıcı çözümler gördüm. Onlar ancak ben yolun üzerinden çekildiğimde, yargılarımı susturduğumda, içsel bilgime gidip bu durum üzerinde çalışma izni verdiğimde oluyor.

> Benim için, en büyük ve en gülünç kavrayışlarımdan biri, küçük ve önemsizmiş gibi davranmaya çalıştığımı fark etmem; şimdi cesaretim bana daha çok rahatlık veriyor. Dış koşullara aldırış etmeden, içimdeki cesareti seçme deneyimi karşılaştırma kabul etmez.

Denise'in cesareti esin verici ve gerçek. Yeni bulduğu cesaretinin onun hayatında yaptığı bazı değişikliklere tanık oldum. Arkadaşım Stephan da rehberliğin her zaman, özellikle de doğada ve çok güzel, çok güçlü yerlerde el altında olduğunu aynı şekilde gözlemliyor:

> Benim için rehberlik, hayatı belki sadece sembollerle görmek olabilen farkındalıktır, hiçbir şeyin nedensiz meydana gelmediğinin farkındalığı. Bana rehberlik eden her tür tezahür var. Bu perspektiften bakıldığında her şey Ruh ya da Tanrı'dır, sanki ego inancımı bırakınca 'kontroldeyim', bu değişimde bana rehberlik eden Tanrı'nın varlığına yeniden bağlanıyorum.
>
> Rehberlik, aynada neyin yansıdığına dikkat etmekle geliyor. Başka insanların çok sayıda dış görünüşlerinden, hayvan dostlarımızdan, kuşların varlığından geliyor. Elementler, rüzgar ve yağmur, Ay, gezegenler ve yıldızlar aracılığıyla geliyor. Hem uyanıkken, hem de uyurken görülen rüyadan geliyor. Farkındalığımı 'gerçek' diye görünene yönlendirdiğimde ve onu yanılsamanın düalitesinden ayırdığımda o her yerde, varoluşun her veçhesinde.

Aslında bunu adlandıramıyorum, yine de belki şimdiye kadar aldığım 'rehberliğin' en büyük parçası, Mexico'da Teotihuacan'daki Quetzalcoatl Piramiti'ndeyken kendini tezahür ettiren güçlü bir sesti. Annemle babamla ilişkili olarak bağışlama eyleminde bulunmak için mücadele ediyordum, içimden basit bir soru sordum, bu olayda, 'Babam beni balık tutmaya niçin götürmedi?' dedim. Bu basit sorunun üzerine kapı şiddetle açıldı, bir duygu dalgası dışarıya aktı. Bu duygusal patlamayı hissettiğimde bir ses algılanabilir duruma geldi. Çok basit bir deyişle, annemin ve babamın ilişkisinin bütün enerji dinamiklerini, yaptıkları seçimleri niye yaptıklarını açıkladı. Bu enerjiyi bir kez anladıktan sonra, ikisini de bağışlamamak için artık hiçbir neden yoktu. Bu andan sonra hayatım çarpıcı olarak daha iyi yöne doğru değişti. Benim anlayışımın dışında rehberlerim tarafından bana armağan edilen bu esin verici bağışlama eyleminin kaderimi değiştirdiği söylenebilir, rehberliğin ödüllerinin semeresini almaya devam ediyorum.

10. Özet

Arkadaşlar, kendi hayat yolumuzda yüzmek için doğduğumuza inanıyorum. Komşularım taş yoldan giderlerken ben, kendi yolumun derinlerinde ve uzaktaydım. Bu, nefesimi kesti. Kalbin iradesi kendi seyrini biliyor. Sevgi güçtür!

[Jennifer Esperanza]

Bu kitabın taslağını internet aracılığıyla Findhorn Yayınları'na göndermeden üç gün önce bir şey atladığım duygusuyla bilgisayarımın başında oturuyordum. Acaba dahil edilmesi gereken başka bir şey var mı, varsa da acaba nedir, diye merak ediyordum. Yazar ve yayımcı olmama rağmen her zaman çok laf eden biri değilim. Yeterince konuşmuşum gibi, daha fazlasına gerek yokmuş gibi hissederim. Bence sü-

kût gerçekten altındır. Yine de, bir şey daha var gibi hissediyordum; başka bir bölüm değil, belki bir sayfa ya da birkaç paragraf. Meraklandığımı, hatta biraz endişelendiğimi fark ettim, çünkü onun ne olduğunu keşfedemiyordum; meditasyonla ya da sezgiyle de hiçbir şey gelmiyordu. Belki geri dönüp kitabı tekrar başından okumam gerektiğini ya da sert bir yürüyüşün iyi geleceğini düşündüm. Kendime güldüm.

Sonra telefon çaldı. Arkadaşım Genoa az önce bir elektronik posta yolladığını, kitabı yayıncıya göndermeden önce onu okuyacağımı umduğunu söylemek için beni arıyordu. Ona oturup düşündüğümü, hiçbir yere varamadığımı söyledim! Bundaki ironiye güldük, birkaç dakika konuştuk.

"Belki posta kutumda bir şey vardır" dedi.

Telefonu kapatıp Genoa'nın mektubunu okudum; birkaç gün önce karşılıklı ettiğimiz sohbeti yazdığım kısma eklediğim, HDS üzerindeki çalışması konusunda daha ileri, dikkati çeken bir kavrayış... Ama bu hâlâ kitabın tam olarak sonu değildi. Belki bir sonraki telefon konuşması diye düşündüm, zihnimi temizlemek için bir fincan çay yapmaya karar verdim. Öğleden sonranın geç saatlerinin güneşinde, dışarıda terasımda otururken bir kaz sürüsünün uçmasını ve bana esin vermesini umuyordum. Şu anda ihtiyacım olan şeyin doğadan bir işaret olduğunu düşündüm. Komşumun siyah kedisi elma ağacının yanındaki bahçe duvarının tepesinde tembel tembel yürümek için bu an'ı seçti. Kediler... cadılar... Cadılar Günü... serbest çağrışımla düşünmek bu kez işe yaramadı!

Canlanmış olarak içeriye girdim, yeniden bilgisayarımın başına oturdum, ona bakmaya devam ettim, yaratıcılığın

pompasını çalıştırmak için aklıma gelen bütün düşünceleri ara ara yazdım.

Tekrar telefon çaldı, bu kez arayan her zaman esin veren on yaşındaki oğlum Joss'tu; bana bir dişinin daha düştüğünü söyledi, son bebeklik dişi de düştüğünden beri diş perisinin sorumluluğunun 'yolun' sonuna geldiğini hatırlattı. Babasının evinde olduğundan, civarda yaşayan bir diş perisine danışması gerektiğini öne sürdüm.

* * *

> Korku ve savunma olmadan, kesin savunmasızlığın kesin güvencesinde sadece Tanrı'nın önemi vardır ve bu, bu kadar basittir.
>
> *[Elizabeth Papapetrou]*

Yirmi dakika sonra telefonun çaldığını duyduğumda neredeyse yanıt vermeyecektim, çünkü en sonunda kendimi akışa kaptırmaya başlamıştım. Yine de, göz açıp kapayıncaya kadar sezginin sese bana "telefona bak" dedi. Bu kez, Florida'da yaşayan, Findhorn'dan arkadaşım Elizabeth'ti.

Bir konuda benden öğüt almak için aramıştı, on dakika konuştuk, gülüştük. Ona kitabı bu gece bitirmem gerektiğini, neredeyse bütün bir öğleden sonra boyunca yazar tıkanmışlığıyla burada oturduğumu söyledim.

Ona, "Bir şeyi atladığımı biliyorum" dedim, "bunu hissediyorum." Acaba bana yardım edebilir mi, diye merak ede-

rek ona genel bir fikir edinmesi için bölümlerin başlıklarını ve alt başlıkları okudum.

"O anda rehberliğin nasıl geldiği konusunda bir şey söyledin mi?" diye sordu.

"Eh, evet, birçok kez ve çeşitli şekilde" yanıtını verdim, onun bir şeyin olduğunu hissederek biraz duraksadım.

Birdenbire çok ilgilenerek "Ekleyecek bir şeyin var mı? diye sordum.

"Peki, hissettiğim şu ki, diğer bütün rehberlik biçimlerinin hepsi Tanrı'yla konuşmanın harika yolları, bir tür 'telefonda konuşmak' gibi. Bununla beraber, sonsuz ilahilik, yani Tanrı bütün varlıkların özündedir, bu gerçeği tam olarak kabul etmek, insan dünyasında Mesihleşme durumu dediğimiz ilahi ifadeyi somutlaştırmaya bizi hazırlar. Bu deneyim, bu gerçek sadece o anda, sonsuz Şimdi'de vardır."

"Daha basit sözlerle açıklayabilir misin?"

"Şey, bu zor. Bekle bir dakika! Biliyorum. Tezahür dünyasında varlığımızı hayatın anayolunda giden bir araba gibi düşünelim, Kişiliğimiz, beşerî kimliğimiz arka koltukta. Sürücü koltuğu, bütün güçlenmişliğiyle, ilahi şekilde birbirine bağlanmışlığıyla, dar biçimde odaklanmış kişiliğin insanlığının ötesinde var olan daha büyük Biz, Yüksek Benliğimiz. Eğer Kişilik, Yüksek Benliğin arabayı sürme şekliyle uyum içindeyse, o zaman hayatımız yaratmanın amaçlılığıyla, çokboyutluluğuyla, açıklığıyla beraber çaba göstermeksizin akar. Hepimiz en azından bunun birazını deneyimleriz: Bu anlarda,bu saatlerde, hatta bu günlerde ve haftalarda biz

amacımız olduğumuzda ve biz her şeye hizmet ederken evren de kesinlikle bize hizmet eder, bütün hayatın sıvı bağlantısı apaçıktır ve tehlike yakında meydana gelecektir. Böyle zamanlarda dış rehberlik düşüncesi neredeyse gülünç gelir!

"Genellikle Kişiliğin Ego veçhesi Yüksek Benliğin bütün dünyalarda ve bize mükemmelce uygun olan her durumda seyrettiğine kuşkusuz inanmaz. Onun bütün görebildiği, sürücüsü olmayan, kaçan bir arabada olmaktır. Sürücü koltuğuna gidemeyen Ego (her şeyden önce Yüksek Benlik oradadır) bunun yerine, büyük bir tehlike içinde olduğuna inanarak koltuğun arkasına hamle eder, tekerleği yakalar, kendisi sürmeye çalışır. Ne yazık ki, Ego bu kendine özgü arabayı kullanma konusunda hiçbir şey bilmez, bütün hayatın birbiriyle bağlantısına çok az aldırış eder, yaratılışın mükemmelce gözler önüne serilmesini küçümser. Onun bütün gördüğü yakında meydana gelecek olan tehlikedir. Böylece, Ego, her ne pahasına olursa olsun önlenmesi gereken durumlar olarak geleceğe yansıttığı, tehlikeli olduğu 'kanıtlanan' geçmiş deneyimlerimize işaret ederek, 'arabayı sürmeye' devam etme ihtiyacında olduğu gerekçesiyle direksiyonu şöyle ya da böyle vahşice döndürür, çoğunlukla biz de kendimizi bir potansiyel felaketten diğerine sendelerken buluruz.

"Ego frene basmaya, mantıksal düşünceyle hayatı düzenlemeye çalışırken denge bozulur, o an unutulur, geçmişin pişmanlıkları ve geleceğin korkuları hüküm sürer. Arabanın yolda gitmesi için bu, geçmişe ve geleceğe çok bilinçli olarak dikkat ederek, özenle kontrol altına alınmış bir şekilde yolculuk sona erer, yoldaki diğer sürücüleri uyarmak için öfkeyle çalınan birçok kornadan söz etmezsek!"

Elizabeth'in sözlerini dinlerken, tam da onun anlattığı gibi hayatımın anayolundan arabayla aşağıya indiğimi çok net görüp gülmeye başladım. "Yüksek Benliği'ne arabayı kullanma izni hiç verdin mi?" diye sordum.

"Evet, tam bir tanrıtanımazlıktan, yüreğimin çarpmasında ilahi deneyime yöneldiğim bir şükran dönemi yaşadım. Bütün hayatım boyunca durduğum sert zemin sanki ayağımın altından çekiliyordu, hayatıma temel oluşturacak gerçek bir şey bulmak için mücadele ediyordum. Bu realiteyi geleneksel spiritüel bilgelikte ya da kitaplarda, kehanette ya da diğer rehberliklerde bulamadım; onu, rastlantı eseri korkuya teslim olmaya benzeyen bir şeyde ve o anı kesin olarak kabul etmekte buldum. Bu durum, haftalarca sürdü.

"Daha sonra egom yavaş sürüne sürüne yine hayatıma girdi, bir Şükran durumu parodisi yaşamaya başladım, çünkü egom olmanın ve yapmanın bu duruma dahil olduğunu 'öğrenmişti'. Böylece, yine korkunun görevini yerine getirmesine, bir tür dağdan düşmeye ya da daha doğrusu, o anın dışına düşmeye boyun eğdim.

"Benlik ve dünya tanımlamalarımı bıraktığım o günlerde kendimin daha çok 'orada' olduğunu gördüm. Hepimizin her günün bir bölümünü, insan ve İlahi benliklerimizin bir olduğu bu Mesihleşmiş durumda geçirdiğine ama bu sadece o an'ı massetmek gibi geldiği için belki de farkına varmadığımıza inanıyorum. Biz hayal etmek için çok iyi eğitildik, böylece Tanrı'ya yansıttıklarımıza ve Tanrı kavramımıza uyacak, melekler, rehberler, azizler ve yeryüzüne inmiş tanrılarla dolu aydınlanmış anlar bekliyoruz! Yine de aslında Tanrı

gerçeğini hiçbir kavram ifade edemez, o sadece deneyimlenebilir ve bu deneyim sadece kişiye ve o ana özgüdür.

"Özetlersem, Mesihleşmenin kaderimiz olduğuna inanıyorum, çünkü insan olarak hepimiz aynı anda tümüyle İlahi ve tümüyle insan olabiliriz. Mesih olmanın anahtarı geçmişin gitmesine ve geleceğin olduğu gibi gözler önüne serilmesine izin vermektir. Korku ve savunma olmadan, kesin savunmasızlığın kesin güvencesinde sadece Tanrı'nın önemi vardır ve bu, bu kadar basittir."

Bunun içimize işlemesine izin verirken ikimiz de sessizce oturduk.

Sözlerinin bana çocukları, onların eşzamanlı masumluklarını ve farkındalıklarını hatırlattığının farkına vararak, "Elizabeth" diye söze başladım, "bu gerçeği göstermek için artık özel çocukların dünyaya geldiğinden çok söz ediliyor. Bu çocuklar ve onların bize ne getirdikleri hakkında bir şey duydun mu?"

"Evet, bu gerçekten harika, değil mi? Bu çocukları seçkin kılar gibi görünen şey, onların İlahi gerçek hakkındaki doğum öncesi bilgilerini korumaları, bizi son derece 'normalleştiren', bizi kendi Yüksek Benliğimizin gerçeğinden uzaklaştıran, varoluşun önceden kestirilebilen yollarına, yerleşik düzene, rahatlığa uyum sağlamak için toplumun baskısına direnç göstermeleri. Onlar yaratma oyununda masumluğu, savunmasızlığı ve güveni, artı bu paramparça olmuş gerçeğin bir anlamı olması için dünyada mücadele veren bazılarımızın nefesini kesecek tarzda sonsuz İlahi bilgeliği somutlaştırıyorlar. Bununla beraber, hepimiz bu özel çocuklar ol-

mayı seçebiliriz, seçtiğimiz her anda dünyayla güven içinde oyun oynayabiliriz ama ancak bırakıp gitmesine izin verdiğimizde ve silahları bırakmayı, yeniden teslim olmayı ve 'Tanrı'ya bırakmaktan' çok 'Tanrı gibi esin yoluyla öğrenerek ayakta kalmayı' seçtiğimizde.

"İnsan hayatının ağırlığının beni ne zaman aşağıya çektiğini hissetsem Itchetucknee Nehri'ne gitmek isterim. Bu, Kuzey Florida'daki dokuz kaynaktan çıkıp var olan, dokuz kilometre uzunluğunda, yavaş yavaş akan güzel bir su. Orada havayla şişirilen dev gibi lastik bir tüp kiralayabilirim, çevrintilerin ve girdapların beni istedikleri gibi götürmesine izin vererek nehirde gidebilirim. Bu, hayatın müthiş, canlı bir örneğidir: Gözler önüne serilen yaratma akıntısında küreklere ihtiyaç olmadan sakin sakin seyretme. Sadece nefes kesen güzellikteki sürekli değişen manzara ve harika yabanıl yaşam!

"Hatta Itchetucknee deneyimi reenkarnasyonun bir benzerini sunar; Eyalet Parkı'nın otobüsleri gezinin sonunda seni nehri besleyen kaynaklara ücretsiz geri getirir, her şeye tekrar başlayabilirsin!"

İkimiz de güldük, Elizabeth'e onun ziyaret davetini kesinlikle kabul edeceğimi söyledim, özellikle de eğer havayla şişirilen lastik tüple gezersek!

"Bu, büyük bir mecaz" diye konuşmayı bitirdim, "akıntıya karşı her zaman mücadele edeceğimiz yerde hayatımızın akışına güvenebilirsek hayatlarımızın kolay, daha basit ve daha çocuksu olacağını gösteriyor."

* * *

> Hayatımda gücü, bilgeliği ve sezginin oyunculuğunu kabullendiğim belli bir nokta vardı. Artık hayatın paradokslarıyla beraber yuvarlanıp gidiyorum. 'Kocakarı' kelimesini seviyorum, hayattaki paradokslarla, her zaman yenilenen gizemle ve mucizelerle gevezelik etme fikri hoşuma gidiyor.
>
> *[Shama Beach]*

Ertesi sabah erkenden kalkıp Çiftçiler Pazarı'na yöneldim. Yirmidört saat sonra kitabımı teslim etmek zorunda olmama rağmen bulunmam gereken yerin pazar olduğunu sorgusuz sualsiz biliyordum.

Orta Batı'da yaşayan, yazları New Mexico'da kalan eski arkadaşım Patty'ye doğru koşarken oraya gideli ancak beş dakika olmuştu. Bir gün sonra evine döneceği ortaya çıktı. Karşılaşmamız benim için sürpriz değildi; bu dansı yıllardır yapıyorduk. Yaşadığı yerde, zamanını inanç grubundaki kadınlarla geçirdiğini, onlara kendi içsel bilgeliklerine yaklaşmaları için yardım ettiğini biliyordum. "Sezgi" kelimesini ender kullanıyordu, çünkü onun topluluğunda bu, biraz fazla metafizik bir şey çağrışımı yapıyordu. Kendi benimsediği durumuyla Patty, daha muhafazakâr düşünenler ile çok bireyselci karakterler arasında uzun zamandan beri bir köprü oluşturuyordu.

Ona, "Biraz ihtiyatla bakabilen biriyle bu konuları nasıl konuşuyorsun?" diye sordum.

"Nasıl anlatacağıma her zaman dikkat ederim. Ama sezginin bunun sonu olmadığını da hissediyorum. Onun, Tanrı'ya yönelmemiz için bize edilen rehberliğin yollarından biri olduğunu, bizim bilgece seçimlerimizi, kararlarımızı ve evrimleşmemizi buradan gerçekleştirdiğimize inanıyorum. Bilgelik Tanrı'nın bir sıfatı, sezgi ise bir armağan."

Patty ile içtenlikle kucaklaştık, Santa Fe'ye geri döndüğünde önümüzdeki Haziran ayında bir öğle yemeğinde buluşmaya karar vererek ters yönlere yürüdük.

Domates, Jonathan elması, yeşil, kırmızı ve portakal rengi tatlı biber, kocaman bir torba organik yeşil salata, başka bir lavantalı yüz kremi kavanozu ve bir kavanoz kafeinsiz kahve alıp ve yolumun üzerindekileri seçerek çok sayıda satış kulübesinin önünde durdum. Saman balyalarına geldiğimde iyi arkadaşım Shama oradaydı. Sezgi ve rehberlik konusunda konuşmak için yaz başından beri bağlantı kurmayı umuyorduk ama ikimiz için de uygun olan zamanı bulmayı asla başaramamıştık; ayrıca ikimiz de buluşmaya niyet etmezsek buluşmayacağımızı biliyorduk. Shama bizim topluluğumuzda saygı duyulan bir büyük, harika bir hikaye anlatıcısı ve kendi tanımıyla bir 'kocakarı"dır.

Kahvemle kendisine doğru yaklaştığımı görünce "İşte, buradasın!" diye bağırdı. "Bir gün birbirimizi bulacağımızı düşünüyordum. Bana gönderdiğin anket hâlâ duruyor! Hâlâ kitabı yazıyor musun? Umarım çok geç kalmadım." Saman balyasının üzerinde bana yer açmak için kenara çekildi.

"Shama, bu mükemmel bir gün, taslakları yarın elektronik posta ile gönderiyorum. Eğer dahil olmayı istiyorsan seni dahil etmekten sevinç duyarım."

Dancing Between Worlds (Dünyalar Arasında Dans Etme) adlı, kendi düzenlediği bir şiir grubu akşamının afişini bana verirken, "Evet" dedi.

"Hayatın boyunca mı dünyalar arasında dans ettin, Shama?"

"Neredeyse" diyerek kıkır kıkır güldü, "Sanırım ilk seferinde Japonya'daydım, genç bir kadındım ve gebeliğimin ilk aylarıydı. Midemde korkunç bir sorun vardı ama oradaki doktor apandisitim olduğunda ısrar ediyordu, hemen hastaneye gitmezsem apandisitim patlayacaktı. Ona inanmadım. Nasıl bildiğimi bilmiyorum ama apandisitim olmadığını kesinlikle biliyordum. Hiçbir neden yokken apandisitimi aldırmayı, dilini bilmediğim yabancı bir ülkede, yabancı bir hastanede ölmeyi kesinlikle istemiyordum! Bedenime, içimdeki bilgiye ve kendime nasıl güveneceğimi ilk kez o zaman öğrendim.

"Hayatımda gücü, bilgeliği ve sezginin oyunculuğunu kabullendiğim belli bir nokta vardı. Onu çok ciddiye almaktan vazgeçtim. Bir gün bir arkadaşım New Mexico'daki Taos'tan getirdiği bir çömlek parçasını bana verdi. Ben, New York City'de yaşıyordum – New Mexico, başka bir dünya kadar uzaktı. Bir süre sonra, iç sesimin 'Taos, evet, ben oraya gidiyorum!' dediğini net olarak işittiğimde 83'ncü Cadde ile Amsterdam arasında yürüyordum. Daha sonra, Aralık ayında oraya taşındım.

"Artık hayatın paradokslarıyla beraber yuvarlanıp gidiyorum. 'Kocakarı' kelimesini seviyorum, hayattaki paradokslarla, her zaman yenilenen gizemle ve mucizelerle gevezelik etme fikri hoşuma gidiyor. Neşeyi, zorunluluğu, şimdiki zamanların acısını biliyorum. Hepsini hissediyorum, hepsiyle ilgileniyorum. Yapabildiğimi yapıyorum ve o anın bana rehberlik etmesine izin veriyorum."

Shama, bana bakmak için döndüğünde gözleri parlıyordu. Yazmaya son verdim, daha fazla sözün gerekmediği bu biliş yerinde gözlerimiz karşılaştı.

Tam o anda, saat 11 treni, cumartesi turistlerini yakındaki Lamy köyüne götürmek için alarak, bir zamanlar halkın ve yüklerin eski şehre ulaşması için her gün kullanılan eski raylarda gürültüyle hareket etti.

Henüz yüz ayak uzakta olan trenin gidişine baktık; açık bir vagonun üzerinde heyecanla el sallayarak bir aşağı bir yukarı sıçrayan çocuklar vardı. Biz de onlara el salladık, en son vagon uzaktaki altın sarısı ağaçların oluşturduğu koruda gözden kayboluncaya kadar seyrettik, Bulgaristan'daki genç Thomas'ın sözlerini hatırladım:

"Her şey tam da olması gerektiği gibi oluyor. Ve hatırlayın, masumluğun yenmesinin, Işığa giden yolda Çocukların kılavuzluk etmelerinin zamanı geldi."

Kalbim şükranla doldu. Defterimi yavaşça çantama koydum, eve giderken arabayı Yüksek Benliğimin kullanmasına izin verdim.

Sözlükçe

Arketip: İlktip; bir şeyin yapıldığı, oluşturulduğu özgün yapı; ilkel ve derin temel imajlar ya da içgüdüsel davranış modelleri.

Deva'lar: Sanskrit dilinde "göksel varlıklar". Hinduizme göre üç tür deva vardır: Ölümlü devalar, aydınlanmış devalar, Brahmanlar. Budizme göreyse devalar, önceki eylemlerinin ödülü olarak cennetin farklı bölgelerinde yaşayan ilahlardır.

Elemantel: Gözle görülmeyen, insanlarla söz aracılığıyla iletişim kuramayan, farklı ortamlarda yaşayan yarı-zeki varlıklar. İS 3. yüzyılın neo-platonculari, elemantelleri 4 unsura denk düşecek şekilde 4 sınıfa ayırmışlardır: Topraktakilere "gnom"lar, havadakilere "sylph"ler, sudakilere "undine"ler ve ateştekilere "salamander"ler.

Etherik beden (Esirî beden): Varlıkların fiziksel bedenlerinin bir kopyası olduğu kabul edilen seyyal bedenlerine teozofların verdiği ad. Klasik spiritüalizmde "duble" adı verilen bu seyyal bedene kimi araştırmacılar "seyyal ikiz", "etherik kopya" gibi adlar vermiştir,

Kozal Plan/Beden: Kimi teozoflara göre, mantal plân ve astral plân gibi âlemlerin maddelerinden daha seyyal madde-

lerden oluşan âlem. Kozal plân, varlığın kozal bedeniyle bulunduğu âlemdir. Burada zamansızlık sözkonusudur; daha doğrusu varlık geçmiş, şimdiki ve gelecek zamanı aynı anda yaşar.

Realite: Gerçeklik. Neo-spiritüalizmde, varlığın duyuları ve yetenekleri ile kavrayabildiği, ilgi kurabildiği mevcudiyet hakkındaki kanaati ya da sahip olduğu bu kanaatin "verite" (hakikat) karşısındaki durumu olarak tanımlanır. Bir mevcudiyeti herkes farklı olarak algılayabilir; herkesin algısı kendi realitesini yansıtmakla birlikte verite'yi (hakikati) yansıtmayabilir. Realiteler, veriteden uzaklıkları oranında aldatıcı ögeler içerirler.

Süptil: İnce. Spiritüalist terminolojide, maddenin bilinen üç haline (katı, sıvı, gaz) oranla daha ince, vibrasyonel hızı yüksek ve yoğunluğu daha az hallerdeki maddeleri niteleyen bir sıfat.

Tezahür: Mistik, okült ve spiritüalist terminolojilerde kullanılan bir terimdir. Kullandıldığı yere göre değişik anlamlar içermekle birlikte, en geniş anlamıyla, "manevi bir gücün birtakım somut belirtiler veya olaylarla kendisini veya etkisini göstermesi" olarak tanımlanır. Mistiklere göre, kâinat Tanrı'nın bir tezahürüdür; okültistlere göre, görünen âlem görünmeyen âlemin tezahürüdür, spiritüalistlere göre, maddi kâinat ruhların tezahür aracıdır.

Vibrasyon: Titreşim. Çeşitli okült ve mistik tradisyonlarda, kainatın enerji desteğinin vibrasyonlar olduğu, kainatın vibrasyonlar üzerine kurulu bir yapı gösterdiği ve okült fenomenlerin nedeninin vibrasyonlar olduğu belirtilir. Çoğu parapsikolog, telepati gibi psişik iletişimlerin, radyo dalgaları gibi yayılan vibrasyon biçimleriyle gerçekleştiğini kabul eder.